

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie C - Número 169
26 d'octubre de 2011

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost

Presidència de l'H. Sr. Antoni Fernández Teixidó

Sessió núm. 8

SUMARI

Sol·licitud de sessió informativa

amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre les accions i les mesures relatives al deteriorament de la situació econòmica des de l'agost del 2011 (tram. 354-00068/09) p. 3

Sessions informatives

acumulades amb el conseller d'Economia i Coneixement
(tram. 355-00018/09, 355-00049/09, 355-00053/09 i 355-00058/09) p. 4

Proposta de resolució

sobre les inversions per a la renovació de l'equipament de Comforsa (tram. 250-00061/09) p. 32

Proposta de resolució

sobre la limitació del desplaçament a exercicis posteriors de despeses meritàdes el 2011 i sobre la correcció de les despeses anteriors imputades a l'exercici 2011 (tram. 250-00044/09) p. 33

Proposta de resolució

sobre les caixes d'estalvi (tram. 250-00090/09) p. 35

Proposta de resolució

sobre la nova regulació de les caixes d'estalvi (tram. 250-00123/09) p. 38

Proposta de resolució

sobre el pressupost destinat als equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona (tram. 250-00155/09) p. 40

Proposta de resolució

sobre el pressupost destinat als equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona (tram. 250-00159/09) p. 40

Proposta de resolució

sobre la modificació del Reial decret 775/1997, sobre el règim jurídic d'homologació dels serveis i societats de taxació (tram. 250-00189/09) p. 43

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8

La sessió s'obre a les quatre de la tarda. Presideix Antoni Fernández Teixidó, acompanyat de la vicepresidenta, Montserrat Capdevila Tatché, i del secretari, Joan Maria Sardà i Padrell. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Francesc Bragulat i Bosom, Ferran Falcó i Isern, M. Mercè Jou i Torras, Josep Maria Llop i Rigol, Montserrat Ribera i Puig i Maria Senserrich i Guitart, pel G. P. de Convergència i Unió; Jaume Collboni Cuadrado, Rocío Martínez-Sampere Rodrigo i Josep M. Sabaté Guasch, pel G. P. Socialista; Pedro Chumillas Zurilla i José Antonio Coto Roquet, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Boada Masoliver, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Aragonès i Garcia i Sergi de los Ríos i Martínez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Economia i Coneixement, Andreu Mas-Colell.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre les accions i les mesures relatives al deteriorament de la situació econòmica des de l'agost del 2011 (tram. 354-00068/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

2. Sessió informativa de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre el contingut del Pla de reequilibri econòmic i financer de la Generalitat 2011 (tram. 355-00018/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Sessió informativa.

3. Sessió informativa de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre els resultats de l'Informe economicofinancer d'anàlisi de l'estat de les finances de la Generalitat (tram. 355-00049/09). Conseller del Departament d'Economia i Coneixement. Sessió informativa.

4. Proposta de resolució sobre la limitació del desplaçament a exercicis posteriors de despeses meritades el 2011 i sobre la correcció de les despeses anteriors imputades a l'exercici 2011 (tram. 250-00044/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 19, 28; esmenes: BOPC 44, 23)

5. Proposta de resolució sobre les inversions per a la renovació de l'equipament de Comforsa (tram. 250-00061/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 23, 36; esmenes: BOPC 61, 10)

6. Proposta de resolució sobre les caixes d'estalvi (tram. 250-00090/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 27, 35; esmenes: BOPC 61, 10)

7. Proposta de resolució sobre la nova regulació de les caixes d'estalvi (tram. 250-00123/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 32, 33; esmenes: BOPC 61, 11)

8. Proposta de resolució sobre el pressupost destinat als equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona (tram. 250-00155/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 37, 50; esmenes: BOPC 61, 11)

9. Proposta de resolució sobre el pressupost destinat als equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona (tram. 250-00159/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 37, 52; esmenes: BOPC 61, 12)

10. Proposta de resolució sobre l'inici d'una investigació interna a GISA (tram. 250-00188/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 40, 29)

11. Proposta de resolució sobre la modificació del Reial decret 775/1997, sobre el règim jurídic d'homologació dels serveis i societats de taxació (tram. 250-00189/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 40, 30; esmenes: BOPC 76, 25)

El president

Bona tarda. Senyores i senyors diputats, amb el seu permís comencem la sessió de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del 26 d'octubre.

Sol·licitud de sessió informativa

amb el conseller d'Economia i Coneixement sobre les accions i les mesures relatives al deteriorament de la situació econòmica des de l'agost del 2011 (tram. 354-00068/09)

I ho hem de fer, si els sembla correcte, ampliant l'ordre del dia. Aquesta ampliació de l'ordre del dia passa pel següent: per poder votar el punt 1, de manera que s'accepti pel conjunt de la comissió i puguem procedir a substanciar-lo, i, a més, incorporar com una sessió informativa més aquesta proposta a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost feta pel Govern amb la voluntat que el conseller d'Economia i Coneixement comparegui en aquesta comissió sobre el compliment de la Resolució 275/IX, respecte a l'orientació política general del Govern, que ja hi estava inclosa. I aquesta la introduiríem, l'acceptaríem i la substanciaríem.

Volen vostès votar, o per assentiment incloem...? (Pausa.) D'acord.

(El primer punt de l'ordre del dia és aprovat per assentiment.)

Sessions informatives

acumulades amb el conseller d'Economia i Coneixement (tram. 355-00018/09, 355-00049/09, 355-00053/09 i 355-00058/09)

Si hi estem tots d'acord, recordin el procediment: farem una primera intervenció que subsumirà les quatre intervencions del conseller Mas-Colell. Això ho farem per un espai..., són quatre (*veus de fons*); tres més la que acabem d'incorporar, que és la del tema pressupostari, la del pressupost. O sigui, en teníem –senyor Chumillas i senyor Coto–, en teníem tres; una havíem de ratificar-la, però això ja formava part de l'ordre del dia; posteriorment va venir aquesta quarta petició per part del conseller, i ens va semblar oportú, com que no teníem data, subsumir-ho tot en la mateixa. I es va parlar amb els grups parlamentaris i ningú va plantejar cap mena d'objecció. I el que acabem de fer ara –senyor Coto i senyor Chumillas– és votar-ho. Votar-ho per acceptar-ho i votar-ho per substanciar-ho. (*Veus de fons.*) Ja han votat. (*El president riu.*) Ho hem fet per assentiment, diputat.

(*Rocío Martínez-Sampere i Rodrigo demana per parlar.*)

Diputada Rocío Martínez-Sampere, si us plau...

Rocío Martínez-Sampere i Rodrigo

Una objecció sobre les seves paraules, que «ningú va presentar la més mínima objecció» no seria potser el relat més objectiu del que va passar. Les majories són les que...

El president

Pot vostè matisar-ho, senyora Rocío Martínez.

Rocío Martínez-Sampere i Rodrigo

Doncs, ho matiso, perquè consti en acta, eh?, perquè em consta que almenys des del meu grup hi va haver objecció. Això..., entenem i escoltarem el conseller convenientment.

El president

Objecció, si no ho recordo malament, perquè en quedí constància a l'acta, que venia fonamentada, si més no és com ens va arribar a la comissió, perquè arribava massa tard la compareixença, no perquè ho subsumíem en una de sola. Si la senyora Capdevila no em corregeix, l'objecció estava que era una compareixença que arribava massa tard pels desitjos del Grup Parlamentari Socialista. I vam aplicar aquella màxima, una mica ordinària però pràctica, de *más vale tarde que nunca*, les vam incorporar totes en el mateix punt, i ara podem discutir-ho tot plegat. Però a tots els efectes consta, senyora diputada, la seva matisació en l'acta de la comissió.

Rocío Martínez-Sampere i Rodrigo

En tot cas, president, si ens anem matisant, jo també tindria matisos a fer-los, perquè l'objecció era per-

què arribava massa tard i, per tant, s'havia d'acumular d'aquesta manera. En tot cas, deixem-ho aquí, president.

El president

D'acord, d'acord.

Rocío Martínez-Sampere i Rodrigo

De matís en matís, perquè no..., entre vostè i jo...

El president

Totes les matisacions...

Rocío Martínez-Sampere i Rodrigo

...ja sabem que no acabaríem mai.

El president

Totes les matisacions són ben rebudes, diputada. (*Veus de fons.*) Sí; anem a buscar el conseller. Si em permeten un momentet...

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les quatre i nou minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, crec que estem en condicions de reprendre els treballs de la comissió.

Donem la benvinguda al conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell; sigui vostè molt benvingut, senyor conseller. I també a les persones que l'acompanyen aquí a la Mesa, concretament la senyora Georgina Arderiu, secretària general d'Economia i Finances, i el senyor Albert Carreras, secretari d'Economia i Finances; siguin vostès, senyora i senyor, molt benvinguts als treballs de la comissió. I també a les diverses persones que acompanyen el conseller, tenim el gust també de donar-los a tots vostès la benvinguda.

Sap, senyor conseller, que acabem de votar –l'informava jo fa un instant– incorporar a l'ordre del dia un punt més, que vindria a subsumir en un únic punt de l'ordre del dia un conjunt de quatre compareixences, i la Mesa d'aquesta comissió, d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, hem decidit que el procediment emprat serà l'habitual, i donarem una miqueta més de temps als grups parlamentaris de l'habitual.

Això vol dir que vostè, senyor conseller, podrà fer una primera exposició d'una hora de durada, com a límit, tot tenint en compte, doncs, que si necessita vostè algun minut més tampoc se l'hi discutirà mai. (*Veus de fons.*) O menys; serà molt benvingut també aquest esforç de síntesi per part del conseller. Els grups parlamentaris tindran quinze minuts, cadascun dels grups parlamentaris, tractats també amb la mateixa flexibilitat que tractarem el conseller. El conseller té mitja

hora per respondre a tots vostès, i, finalment, els grups parlamentaris tenen cinc minuts per poder matisar, preguntar, reblar tots aquells temes que creguin oportuns des de la seva sensibilitat, de cadascun dels grups parlamentaris.

Sense més, honorable senyor, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt bona tarda. Senyor president de la comissió, membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, el passat 20 de setembre vaig demanar al Parlament poder tenir una compareixença davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost per tal d'informar sobre els resultats de l'informe economicofinancer encarregat pel Govern per analitzar l'estat de les finances de la Generalitat a data de finals de l'any passat.

En aquest sentit, el 3 d'octubre vaig rebre una carta de la presidenta del Parlament, que atenia la meua petició i em notificava la convocatòria d'una sessió informativa per al dia 26, avui. Alhora, amb aquesta convocatòria, m'anunciava que s'atendrien dues altres peticions de compareixença en la mateixa sessió. En aquest cas, dues peticions formulades pel Grup Parlamentari Popular, referides, una, al Pla d'equilibri econòmic i financer de la Generalitat per al 2011 i, dos, a les accions i mesures relatives al deteriorament de la situació econòmica des de l'agost de 2011.

Més recentment, el dilluns 10 d'octubre, també vaig adreçar una carta a la presidenta del Parlament, arran de la resolució aprovada en el debat de política general, que, entre d'altres coses, demanava al Govern presentar el projecte de llei de pressupostos per al 2012, abans d'aquesta data. En aquesta carta demanava també una compareixença per exposar als grups parlamentaris els motius pels quals no ha estat possible donar compliment a aquest punt. Els agraeixo que aquest punt també s'hagi acumulat a aquesta compareixença.

Per tant, permetin que em disculpi pel fet de no haver pogut venir abans davant d'aquesta comissió, com m'hauria agradat. Ho faig tan bon punt les possibilitats de calendari ho han permès, com espero tornar més endavant per atendre altres peticions formulades que resten pendents.

Agraeixo, doncs, la possibilitat de tractar avui diversos temes en una mateixa sessió informativa; que als temes sobre els quals havia demanat comparèixer s'hi hagin pogut..., que als temes s'hagin pogut acumular per ser abordats els temes d'altres peticions pendents. Per aquest motiu també procuraré ser més breu en les meves intervencions, per tal que el president de la comissió disposi d'una major flexibilitat en el temps per a les intervencions que ens facin per part dels grups parlamentaris.

En la meua intervenció començaré pel tema ara més d'actualitat, el de la preparació dels pressupostos per al 2012, per després referir-me a l'Informe economicofinancer a data de 31 de desembre de 2010, i posteriorment abordar les mesures que estem

adoptant des del Govern en l'actual context econòmic en què ens trobem i el Pla d'equilibri financer de la Generalitat. Acabaré amb alguna consideració sobre perspectives i sobre balances fiscals.

Em refereixo primer a la presentació dels pressupostos del 2012. En el darrer debat de política general es van presentar tres propostes de resolució, del PP de Catalunya, del PSC, d'Iniciativa per Catalunya Verds, totes elles coincidien en un punt: demanar la presentació del projecte de pressupostos abans del dia 10 d'octubre. D'aquestes tres propostes, a més, una va ser transaccionada i va comptar, finalment, amb el suport de quatre grups, els tres anteriors i Esquerra Republicana de Catalunya.

Com s'ha recordat darrerament, el text refós del 2002 de la Llei de finances públiques de Catalunya estableix en el seu article 32: «El Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat i la documentació annexa es remetrà al Parlament de Catalunya abans del 10 d'octubre de cada any, per al seu examen, esmena i aprovació.» De fet, aquest article ja figurava en el text inicial de la Llei de finances públiques, ja figurava el 1982 en el text inicial de la Llei de finances públiques.

Vull començar per recordar –i crec que és un fet altament rellevant– que des de 1980 mai –i certament tampoc en les dues darreres legislatures– no s'han presentat els pressupostos abans de la data del 10 d'octubre, contemplada per la Llei de finances de Catalunya. Fins i tot mai no s'ha demanat ni qüestionat la data en què es presentaven els pressupostos, com mai no s'havia demanat de donar explicacions al Parlament sobre aquest punt concret, com vaig fer el passat dia 10 i com estic concretant ara mateix.

Però atès que s'han fet referències a la Llei de finances, també voldria recordar que la mateixa llei fa altres previsions que cal considerar. Com, per exemple, al seu article 31, que diu –cito–: «Els organismes superiors de la Generalitat i els seus departaments trametrà al conseller d'Economia *abans* de l'1 de maig de cada any els seus avantprojectes dels estats de despeses i dels estats d'ingressos degudament ajustats a les lleis que siguin d'aplicació i a les directrius aprovades pel Govern a proposta de l'esmentat conseller.» Suposo que hauria de dir «conseller o consellera». Resulta evident que abans de l'1 de maig no va ser possible complir el que preveu l'article 31.1; tot just estàvem tramitant els pressupostos del 2011. Com tampoc, per la mateixa raó, no era possible acomplir completament altres requisits previstos en l'esmentat article 31 de la Llei de finances, com, per exemple, aprovar l'acord de govern preceptiu que havia d'establir les directrius pressupostàries. Tampoc cap grup parlamentari no ens va demanar aleshores..., per raons òbvies, no hi van pensar, no hi havia eleccions convocades, o simplement era de sentit comú no exigir al Govern el que no tindria sentit fer en aquell moment, perquè, ho repeteixo, encara estàvem treballant amb els pressupostos del 2011.

Per tant, si l'exigència descansa només en un aspecte formal del mandat de la llei, concretament una data, cal recordar que la llei s'ha de complir tota, i que la

bona aplicació del dret incorpora saber prioritzar aquelles parts de les normes que ofereixen més garanties; en aquest cas, un pressupost que compleixi amb les exigències d'haver estat degudament treballat pels departaments i organismes superiors –article 31.1– i que incorpori plenament tota la documentació que s'exigeix adjuntar –article 31.4.

Totes aquestes circumstàncies ens haurien de portar a reflexionar sobre la pertinència o idoneïtat de la data de referència del 10 d'octubre que estableix l'esmentat article, almenys per als anys on el pressupost de l'any anterior no s'ha aprovat fins a ben entrat l'any. Tot plegat ens hauria de portar a preguntar-nos si no caldria proposar una revisió de l'article, almenys per a aquests casos.

Altra cosa són les circumstàncies que porten a un període de pròrroga pressupostària, o al debat sobre la necessitat de disposar dels pressupostos per a la seva entrada en vigor a començament d'any. Crec, però, que allò realment important i substancial, més que una data en si, és disposar d'un projecte de llei de pressupostos sòlid, i poder fer, com correspon, el seu debat i tramitació parlamentària.

El Govern és plenament conscient de la importància del debat pressupostari, un dels debats més importants que té lloc cada any al Parlament. I per això, també, ha expressat reiteradament que, al marge del moment en què es presenti el pressupost, abans o després de les eleccions del 20 de novembre, fóra bo preservar el debat pressupostari del que és la dinàmica del debat de campanya electoral. En aquest sentit, i encara que sembli una obvietat, és bo recordar que la Generalitat no és qui ha fixat la data electoral, sinó el Govern central, i també que, d'acord amb el principi de no-interferència amb les dinàmiques dels períodes electorals, el Parlament de Catalunya atura normalment les seves activitats durant els dies de campanya, com va passar al maig amb les eleccions municipals i com també succeirà ara.

Dit això, voldria recordar que en les respostes a diverses preguntes orals, en el Ple de la setmana passada, el president va manifestar que el Govern aprovarà i presentarà el Projecte de llei de pressupostos per al 2012 aquest any. Correspondrà després al Parlament i, per tant, als grups parlamentaris, d'acord amb el Reglament, establir el calendari de tramitació i del debat d'aprovació. El Govern ja treballa en el projecte de pressupostos del 2012 des del mes de maig, per tant, encavallat amb l'elaboració final dels pressupostos del 2012; fins i tot, des d'abans que s'aprovesin els pressupostos per al 2012. Concretament el 25 de maig s'aprovava l'Ordre 95/2011 del Departament d'Economia i Coneixement, per la qual es dicten les normes per elaborar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012, que va ser publicada al DOGC el dia 1 de juny.

Per tant, el Govern, tots els departaments de la Generalitat han estat i estan treballant intensament en aquesta tasca. Ara bé, hi han moltes incerteses, i molt importants, que dificulten anunciar una data precisa per a l'enviament del projecte de pressupostos a

aquest Parlament. Són incerteses que afecten els ingressos i que provenen principalment del Govern i la dinàmica política de l'Estat.

Atesa la nostra opció per la transparència, la credibilitat i l'estabilitat, es fa difícil procedir sense unes expectatives completament clares pel que fa als ingressos. En dono alguns exemples. Les previsions comunicades per l'Estat el mes de juliol caldria que fossin confirmades o revisades. El tema és seriós, ja que no és clar que les previsions macroeconòmiques en què es basaven es puguin mantenir. Aquesta incertesa és important, atesa l'experiència de previsions en el passat massa optimistes per part de l'Estat arran del model de finançament autonòmic, que comporten ara el requeriment de retorns a la Generalitat i ajuntaments, un cop fetes les liquidacions pressupostàries. Si puc llegir de la carta de tramesa del document del mes de juliol, diu, per exemple, el següent: «Respecto a la estimación de la liquidación definitiva correspondiente al año 2010, también se indica que puede experimentar variaciones hasta el momento de la práctica de dicha liquidación, pues ha sido realizada con datos disponibles en esta fecha que deberán ser actualizados.»

Un altre punt. Fa poc, la vicepresidenta Salgado anunciava disposar d'uns 4.000 milions d'euros que permetrien complir els objectius de dèficit de 2011. Ens preguntem quines són les implicacions per a les autonomies i quines són les implicacions per a l'any 2012.

Resta pendent que es faci efectiu el pagament de 358 milions d'euros corresponent al 2008, amb l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, reconeguts pel Govern de l'Estat. Resta pendent si es farà efectiu el pagament de la bestreta del Fons de competitivitat del 2011. No hi comptem, però és una indicació de cara a preveure què passarà amb el Fons de competitivitat corresponent al 2012. Tot i així, com hem dit més d'una vegada, i sempre que tinc ocasió de fer-ho ho recordo, continuarem reclamant aquests 1.450 milions d'euros fins al mateix dia 31 de desembre a les dotze de la nit, i quan siguem al 2012 demanarem també la bestreta del Fons de competitivitat corresponent.

En aquest aspecte, cal assenyalar que un dels punts de la Resolució 275/IX, del darrer debat de política general, insta també el Govern a continuar reclamant aquest Fons de competitivitat del 2011 i també els components als propers exercicis 2012..., en fi, cosa que farem.

La vicepresidenta Salgado ha anunciat, divendres 14, la setmana passada, un proper Consell de Política Fiscal i Financera, però encara no ha precisat la data ni si s'hi confirmaran les previsions fetes al juliol pel Govern, una incertesa més sobre la taula. Evidentment, el nou Govern que resulti de les properes eleccions pot assumir o pot revisar les previsions d'ingressos fetes pel Govern actual al juliol.

Una altra incertesa recent és la recuperació temporal de l'impost de patrimoni feta pel Govern i que ha esdevingut part del debat polític de campanya. No és clar si el Partit Popular ha anunciat que si forma Go-

vern revocaria aquesta reintroducció. Sobre aquestes incerteses cal dir que no és només Catalunya que s'hi ha pronunciat. No està de més recordar que diverses comunitats autònomes ara governades pel Partit Popular van demanar justament un consell de política fiscal i financera extraordinari per al dilluns 17 d'octubre, precisament per clarificar el nivell d'ingressos per fer els respectius pressupostos. Cito, de la premsa: «El PP ha pedido al Gobierno una convocatoria inmediata el 17 de octubre del Consejo de Política Fiscal y Financiera para clarificar el horizonte económico de 2012. Así lo ha anunciado el responsable de economía del principal partido de la oposición, Cristóbal Montoro, en una comparecencia en la sede de Génova. Montoro ha señalado que las comunidades y ciudades autónomas que gobiernan los populares han exigido esa cita con el objetivo de que el ejecutivo explique por qué no actualiza la financiación de los servicios públicos para 2012 con la prórroga de las partidas presupuestarias pertinentes y la actualización del cuadro macro.» La ministra Salgado ha dit que aquesta reunió tindria lloc després del 20 de novembre.

Passo ara a..., continuo amb l'elaboració dels pressupostos del 2012. De tota manera, sí que voldria avançar algun tret del que seran els pressupostos del 2012. De fet, ja m'hi vaig referir en una interpellació la setmana passada, però és bo insistir-hi. Recordava aleshores un fragment del que vaig manifestar en la meua compareixença davant aquesta comissió el dia 22 de febrer: «El reequilibri fiscal que volem dur a terme per les raons que els acabo de descriure, i també perquè ens ho reclama Europa, ens ocuparà intensament durant els propers dos anys.» Per tant, tot i que els pressupostos de 2011 i de 2012 no seran idèntics, sí que s'han de considerar com un conjunt d'un cicle que ens permetrà situar-nos en els objectius de dèficit derivats dels plans d'estabilitat europeus previstos, que el 2012 és de l'1,3 del PIB. Aquests pressupostos caldrà, a més, veure'ls en una perspectiva d'assoliment de l'estabilitat pressupostària al més aviat possible, no més tard del 2018. El repte fiscal és immediat i inajornable. La necessitat de disposar d'unes finances públiques sanejades ens ajudarà a preservar l'estat del benestar i a mantenir i desenvolupar l'autogovern. Pensem, a més, que la millora necessària de les finances de la Generalitat repercutirà també en una millora de disponibilitat de crèdit per als sectors privats creadors de riquesa i de llocs de treball, i permetrà, evidentment, invertir la tendència de creixement dels interessos de pagament de deute. Com saben, el 2011 s'han de satisfer 1.477 milions d'euros d'interessos, una partida que augmentarà el 2012 a més de 2.200 milions d'euros. Com en el del 2011, els pressupostos que proposarem el 2012 respondran també als principis d'austeritat, prioritat en la despesa social, credibilitat, coresponsabilitat. Dintre aquests quatre principis, permetin-me que en destaquï ara un d'ells, el de la coresponsabilitat, perquè em sembla especialment important de subratllar, atès el model de finançament que ara tenim.

La Generalitat, com saben, té una responsabilitat en la gestió i la despesa, però aquesta està molt més condicionada del que a vegades es creu per la regulació de

tot tipus que ve del Govern central. És des d'aquesta altra vessant i atès en el context econòmic en què som que el principi de coresponsabilitat esdevé primordial. No hi ha només una responsabilitat autònoma del Govern de la Generalitat, sinó que hi ha també una responsabilitat del Govern central, que disposa d'unes capacitats reguladores, laborals, fiscals, econòmiques, en general, que condicionen un correcte funcionament de les finances de la Generalitat i que imposen una sobrecàrrega de normes i regulacions administratives de l'Estat, que fóra bo revisar i que dificulten el desenvolupament eficient de la nostra tasca. De fet, acaben imposant costos sobre els ciutadans, ja que fan molt difícil desplegar les polítiques que realment minimitzarien els costos.

Més generalment, per part del Govern central la coresponsabilitat vol dir..., i repeteixo allò dit en altres ocasions, per exemple, en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, entenc que calia també recordar-ho aquí, davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament, punts que entenc que signifiquen el que vol dir la coresponsabilitat són: dur a terme..., per part del Govern central vol dir dur a terme amb determinació les reformes estructurals necessàries, laborals, fiscals, econòmiques, que permetin la recuperació de la confiança, en primera instància, i del creixement, en segona; complir amb els seus compromisos sense generar incerteses ni inseguretats –el Fons de competitivitat en seria un exemple–; abstenir-se d'introduir iniciatives que impliquin noves obligacions de despeses per al Govern de la Generalitat; deslliurar les autonomies de restriccions de tota manera que dificulten els processos d'ajustament i impossibiliten desenvolupar aquests de la manera més afuada i incertada possible; reconèixer l'esforç que es duu a terme des del Govern de la Generalitat amb els ajustaments que es demanen des d'Europa i donar-hi suport explícit; finalment, abstenir-se de campanyes de culpabilització de les comunitats autònomes.

Vull afegir també que, en allò que és responsabilitat del Govern de la Generalitat i en el context econòmic en què som, el Govern continua tenint com a propòsit fonamental orientar les seves polítiques per contribuir a afermar el procés de reactivació econòmica. Per això, com aquest any, també el pressupost del 2012 recollirà mesures especialment adreçades a donar suport a l'economia productiva, ajudant, per exemple, a facilitar l'accés al crèdit de les petites i mitjanes empreses, i també, mantenir l'esforç en formació, formació professional, universitats i en recerca.

Passo ara a l'informe economicofinancer.

El segon punt de la meua intervenció té a veure amb l'Informe economicofinancer de la Generalitat a data de 30 de desembre de 2010. Com saben, aquest va ser un encàrrec que es va licitar el 23 de març. Hi han treballat vuitanta persones durant cinc mesos, inclòs el mes d'agost, que han analitzat l'Administració de la Generalitat i vint-i-tres ens públics, aquells que tenen un volum econòmic més gran. El termini per completar aquest estudi acabava el 19 de setembre passat, data en què va ser lliurat i l'endemà mateix, el dimarts dia 20, vaig poder informar-ne el Govern. També el

mateix dia 20 feia arribar als diferents grups parlamentaris una còpia de l'informe economicofinancer, i alhora demanava la compareixença per informar el Parlament, cosa que faig ara, tan bon punt el calendari ho ha permès. El Govern creu que havia de ser així com un acte de transparència i, per tant, han pogut conèixer des del primer moment i amb detall el contingut d'aquest informe. Això permet que la meua intervenció se centri a comentar els aspectes més rellevants.

L'objectiu de l'encàrrec a Deloitte era fer una fotografia de la situació a l'inici del nou Govern. En si mateix no es tracta d'un fet nou. L'any 2003 es va fer un exercici similar, que també va incloure una compareixença del conseller en aquesta comissió. Ho poden veure en el diari de sessions.

L'informe és una anàlisi de la situació economicofinancera de la Generalitat a 31 de desembre de 2010. No reflecteix, doncs, la situació d'aquest moment. L'informe també inclou propostes per a la millora de l'Administració i per fer front als reptes que presenta.

La fotografia a 31 de desembre de 2010 que ens ofereix és a grans trets coincident amb la que havíem diagnosticat en el seu moment, i que ha orientat la política econòmica del Govern. Es confirmava, per tant, l'escenari que vam descriure en els primers mesos de govern i que ens estem esforçant a reconduir. Del contingut de l'informe cal destacar quatre aspectes rellevants, generals, que s'hi constaten.

Primer, una despesa molt superior als ingressos dins de l'any 2010. Segon, un volum important de despeses pendent d'aplicar a finals del 2010 al pressupost. Tercer, una quantitat elevada de compromisos de pagament pluriennals i a molt llarg termini. Quart, un ritme d'endeutament insostenible.

M'hi refereixo ara amb una mica més de detall. Primer, una despesa molt superior als ingressos el 2010. Sobre la constatació que la despesa el 2010 va ser molt superior als ingressos, cal recordar que l'informe ha estat elaborat amb dades facilitades per la Generalitat i els seus ens públics, i contrastada per la Intervenció General de l'Estat.

L'informe recull les xifres del dèficit de l'any 2010, que, ho repeteixo, és la xifra oficial de la Intervenció General de l'Estat. El dèficit a finals de 2010 queda fixat en 8.352 milions d'euros, la qual cosa representa un 4,2 per cent del PIB català. Quatre dècimes es deuen a la inclusió en el perímetre del dèficit de la Generalitat de la concessió d'estacions d'Ifercat de la línia 9 del 2010, que la Intervenció General de l'Estat les ha inclòs com a ingrès financer, la classificació del CTTI dins l'àmbit SEC i la inclusió de les aportacions de la Generalitat a l'Institut Català de Finances.

Per tant, aquesta és la situació de la qual partim a finals del 2010: 4,2 per cent de dèficit. Òbviament, com hem mantingut des del primer dia de govern, aquesta és una situació que s'ha de reconduir, és una situació insostenible, ja que vol dir que aproximadament un de cada tres euros que es van gastar el 2010 no tenia cobertura d'impostos darrere, i s'havia de finançar

d'altres maneres, via crèdit o via endarreriment pagaments o altres.

Segon: despeses pendent d'aplicar al pressupost a finals del 2010. Es tracta de despeses compromeses durant el 2010 que no s'han pagat el 2010 i que s'han de pagar el 2011. Això exerceix una tensió molt important a curt termini sobre el que es pot fer el 2011, sobretot si, com és el cas, els pagaments pendents estan per sobre de les xifres habituals a finals d'any. Això vol dir que el 2011 no només s'ha d'ajustar el dèficit, sinó que cal atendre part de les despeses que vénen de l'any anterior. Aquestes estan d'una manera o altra reconegudes, no hi ha res amagat, però s'han de pagar ara, i això fa les coses més difícils en el període just de què disposem, que és de dos anys. Aquestes despeses són, vostès ho saben, primordialment de salut, farmàcia, algunes obres públiques.

Tercer: compromisos de pagament a molt llarg termini. Quan parlem de compromisos de pagament a molt llarg termini ens referim a compromisos pluriennals oficialitzats com a tal o equivalents: drets de superfície, peatges a l'ombra, etcètera. Això està tot ben calculat i expressat en l'informe, i respon en línies generals al que ja sabem o anticipàvem. Aquests compromisos representen una tensió important i un pes molt considerable sobre els pressupostos futurs. Afortunadament, però, hi ha marges, i hi estem actuant. Hi ha flexibilitzacions possibles; en efecte, hi ha pluriennalitats que podem aplanar en el temps, o anul·lar si no es tracta de compromisos que estan totalment consolidats. Aquest any, per exemple, la xifra total de pluriennalitats s'ha pogut reduir en 2.400 milions, i aquesta és una tasca que continua, tot respectant sempre els compromisos fermes adquirits.

Quart: endeutament. Pel que fa a l'endeutament, l'informe recull xifres oficials i fa notar la necessitat d'acotar els nivells d'endeutament i convergir ràpidament cap a un límit a no superar.

Finalment, com hauran pogut constatar directament en el document que els vam transmetre, hi ha moltes petites i grans propostes en l'informe: sobre la identificació i extensió de bones pràctiques, sobre el redimensionament dels departaments en el territori, sobre com evitar duplicitats, millorar processos, sobre la revisió de polítiques de contractació públiques, de millora de compres, etcètera.

Passo al Pla econòmic i financer de reequilibri.

Una de les peticions de compareixença que avui substancio va ser formulada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya el mes de febrer, i es referia al Pla econòmic i financer de reequilibri de la Generalitat. Com saben, una de les primeres accions del Govern va ser elaborar i aprovar un pla econòmic i financer de reequilibri el mes de gener. Aquest era un requeriment que s'havia d'haver complert uns mesos abans, però que la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya el 28 de novembre no va permetre complir en el seu moment. I haig de dir que aquest no-compliment va ser amb un acord amb el Govern central.

Finalment, un cop aprovat per acord de govern el pla corresponent per al període 2011-2013, es va presentar al ministeri el mes de febrer. Ja en aquell moment diversos grups van demanar disposar d'aquest document, i va ser precisament en resposta a aquestes peticions que a finals de febrer es va transmetre al Parlament perquè estigués a disposició dels grups parlamentaris. Per tant, vostès ja el coneixen i l'han pogut estudiar amb detall, de manera que la meua intervenció no consistirà en una exposició de detall del seu contingut, sinó que em limitaré a fer-ne alguna consideració rellevant.

En aquests moments ens trobem en una situació en què cal dir que el pla formalment no ha estat aprovat al Consell de Política Fiscal i Financera, però també hem de subratllar que tampoc ha estat rebutjat. L'opció de la Generalitat va ser per la transparència i la credibilitat. Ens va semblar que al principi d'una legislatura i amb un govern nou era imperatiu ser honest sobre el que es podia fer i el que no es podia fer. Potser això ens complicaria les coses una mica a curt termini. No hauria de ser així, però ho ha estat. Però també estem convençuts que donarà l'indispensable fruit de la confiança a mitjà termini. Cal dir que, malgrat tot, tot això no ha estat un obstacle per a la implantació de les mesures econòmiques i fiscals que fins ara està adoptant el Govern. Els parlo ara d'aquestes mesures.

Enceto ara la darrera part de la meua intervenció –seria la quarta compareixença, eh?–, per parlar-los de les mesures i accions que el Govern ha fet i està fent, que constitueix també el contingut d'una altra de les peticions de compareixença formulades pel Grup Parlamentari del PPC. El que he exposat fins ara crec que permet comprendre millor tot allò que el Govern està duent a terme i que de manera resumida els exposaré, i ho faré també seguint els principis que informen els pressupostos d'enguany: l'austeritat, la prioritat de la despesa social, la credibilitat i la coresponsabilitat.

Austeritat. Inevitablement, les primeres mesures del Govern han estat i són mesures d'austeritat, per reduir la despesa i per a la reconducció dels dèficits. Com tots vostès saben, el punt de partida és un dèficit, el 2010, del 4,2 per cent, mentre que si els escenaris europeus s'haguessin complert, hauríem d'haver començat amb el 2,4 per cent del PIB el 2010. Per tant, l'esforç i intensitat en la reducció del dèficit són més importants del que inicialment hauria calgut fer si s'haguessin complert les previsions.

El Govern ha actuat des del primer moment amb aquesta perspectiva. Primer, amb un decret de mesures per al període de pròrroga pressupostària, i també amb l'aprovació el mes de febrer d'una llei de mesures urgents per al període de pròrroga pressupostària. Òbviament, la principal mesura ha estat la presentació i aprovació de la Llei de pressupostos per al 2011.

Pel que fa a l'ajustament del dèficit, les dades donades pel Ministeri de Economia al final del juny del 2011 ens indiquen que s'està fent camí en la direcció apropiada. El dèficit se situava el 30 de juny a l'1,01 per cent. Les darreres dades d'execució pressupostà-

ria, aquestes ja referides al 30 de setembre, corresponents, per tant, al tercer trimestre, situen la xifra en un 1,21 per cent, que representa una rebaixa del 28 per cent respecte al dèficit de la Generalitat de setembre del 2010. Per tant, estem fent la feina de reconducció del dèficit que calia fer, i som en el bon camí, en el qual cal perseverar.

Nosaltres creiem que l'ajust indispensable hauria d'haver començat fa dos anys. No va ser així, i per tant, ens hi hem hagut de posar aquest any amb més intensitat. I, com saben, aquesta tasca haurà de continuar el 2012, amb el propòsit de poder estar ja en el marc dels requisits dels escenaris d'estabilitat europeu pel que fa al dèficit, és a dir, amb l'objectiu de l'1,3 per cent.

Moltes de les altres actuacions i mesures del Govern, adoptades des del primer moment, també tenen a veure amb la voluntat de reducció de les despeses; d'altres, amb la simplificació i reducció de l'Administració de la Generalitat, des de la reducció del nombre de departaments, del nombre d'alts càrrecs, simplificació d'unitats orgàniques, despeses protocol·làries, etcètera. Per això, cal destacar la tramitació de les lleis d'agilitat i reestructuració administrativa, de simplificació i millora de la regulació, i de promoció de l'activitat econòmica: les anomenades «lleis òmnibus» –o projectes de llei òmnibus–, unes lleis que van estar en tràmit d'informació pública al juny passat i que ara són en plena tramitació parlamentària, i que es preveu que poguessin ser aprovades al desembre del 2011.

Però la simplificació administrativa també passa per altres iniciatives legislatives; tal ha estat el cas de la Llei de mesures fiscals i financeres del 2011, que ja incorporava algunes reduccions d'organismes, com la incorporació de l'ICCA, l'Institut Català de Crèdit Agrari, dins de l'ICF, per exemple. Amb tot, el compromís de simplificar i reduir el sector públic dependent de la Generalitat de Catalunya és un objectiu de legislatura, que, d'altra banda, formava part, també, dels compromisos acordats amb el Grup Parlamentari Popular en ocasió del debat de pressupostos del 2011.

Una altra actuació rellevant del Govern, també acordada amb el Partit Popular, ha estat l'aprovació del Projecte de llei d'estabilitat pressupostària, que ja es troba al Parlament per a la seva tramitació i debat. Amb aquesta llei volem donar un senyal clar sobre el compromís de la Generalitat amb les directrius europees, però també volem assenyalar que això ho fem per convenciment propi i que entenem que aquest principi ha de quedar incorporat en els propers exercicis pressupostaris.

L'estabilitat pressupostària és important en el context de reducció de dèficit, i ens fixem com a objectiu el 0,14 per cent estructural en l'horitzó del 2018, dos anys abans del que preveu la reforma constitucional recent, que el situa en el 2020. Però cal dir que el Govern voldria arribar-hi al més aviat possible. Ho repeiteixo: 0,14 per cent estructural.

Per qüestió de coherència, l'ideal seria que aquesta Llei d'estabilitat pressupostària estigués aprovada abans del proper debat pressupostari per al 2012.

Això hauria estat possible si s'hagués demanat el tràmit de lectura única; amb tot, el Govern ha preferit demanar una tramitació d'urgència, precisament per permetre el debat i participació de tots els grups del Parlament i no excloure ningú de la discussió.

Prioritat en la despesa social. Una altra prioritat de l'acció del Govern ha estat la despesa social. Voldria recordar aquesta voluntat del Govern perquè els ajustaments que s'han hagut de fer no han estat lineals, de manera que quantitativament i proporcionalment han afectat menys els anomenats «departaments socials». Això és un fet que s'ha reflectit en els pressupostos del 2011, i cal recordar-ho encara que sigui breument. La participació dels departaments socials sobre la despesa agregada de tots els departaments de la Generalitat era en el pressupost del 2010 un 67 per cent de la despesa, mentre que en els pressupostos del 2011 han representat un 70 per cent.

Vull afegir, però, que és voluntat del Govern ajudar i animar el sector privat, per mantenir i incrementar l'activitat econòmica i incrementar la creació de llocs de treball. Per aquest motiu, recordo que una acció decidida ha estat contribuir que hi hagi més crèdit per a les empreses, amb l'impuls de noves línies de l'ICF, fins arribar a 2.200 milions. També podria esmentar el pla de xoc que es va presentar ahir per a l'ocupació.

Credibilitat. Cal assenyalar una vegada més que un dels objectius que presideix l'acció econòmica del Govern és la recuperació de la credibilitat, la qual cosa demana traslladar un missatge de seriositat i de transparència en el que estem fent. Diem el que fem i fem el que diem. La recuperació de la confiança i la credibilitat són una constant des del primer projecte de llei de mesures urgents per al període de pròrroga pressupostària passant pel compliment del compromís adquirit respecte de l'impost de successions fins, com s'ha indicat anteriorment, a l'elaboració dels pressupostos del 2011.

També en aquesta direcció, la de la transparència, hem tingut dues sessions internacionals amb inversors, els *investors calls*, una el mes de juny i una altra, més recentment, el 22 de setembre. A més, des de la primera d'aquestes sessions, és a dir, des de juny, a la pàgina web del Departament d'Economia hi ha una secció dedicada a la relació amb els inversors, amb tota la informació de les principals dades econòmiques, la seva evolució, formació pressupostària, evolució de l'endeutament, etcètera.

També en aquesta mateixa línia d'explicar l'esforç que estem fent, vaig tenir una trobada amb financers i una altra amb premsa especialitzada en l'àmbit econòmic a Londres el passat 14 d'octubre. Cal dir, així mateix, que l'esforç de reducció que està fent la Generalitat ha estat i és valorat i reconegut. Ho va reconèixer, per exemple, la Comissió Europea el passat 21 de setembre en el decurs d'una visita del president Mas a Brussel·les per defensar el corredor del Mediterrani. En paraules del portaveu econòmic de la Comissió, Catalunya havia fet uns ajustaments de proporcions inèdites i un esforç diferent del de la resta de comunitats autònomes.

Com saben, el valor de la credibilitat és molt important, i això ens ha permès emprendre aquests anys diverses accions de cara a optimitzar la gestió de tresoreria, amb interacció constant amb les institucions financeres. Això s'ha vist en les operacions tingudes aquest any i en una segona emissió de la Generalitat de bons minoristes, de 2.700 milions d'euros, que va tenir lloc el passat mes d'abril. Com saben, aquests dies ha començat una nova emissió de bons minoristes que s'encadenarà amb la primera del novembre del 2010, de manera que s'oferirà als tenidors de bons de la Generalitat si volen continuar amb la mateixa opció, però que naturalment és una oferta nova. Es tracta d'una emissió de 4.000 milions d'euros, dels quals 3.700 estan assegurats per les entitats financeres que participen en la col·locació de l'emissió. Amb tot, voldria transmetre un missatge de reconeixement als compradors dels nostres bons.

I un cop més voldria reiterar una demanda: que l'Administració de l'Estat ens autoritzi operacions a llarg termini, ja que això facilitaria molt les operacions i reduiria els costos d'aquestes en benefici del contribuent català.

Coresponsabilitat. En la primera part de la meua intervenció, quan parlava de la preparació dels pressupostos per al 2011, he volgut destacar el principi de coresponsabilitat, especialment important en l'actual context econòmic i atès el model de finançament vigent actualment. Tot i així, i com ja he assenyalat en més d'una ocasió, les prioritats d'actuació a curt i mitjà termini en política econòmica o la preparació dels pressupostos del 2011, amb la necessitat d'estabilitat pressupostària i del compliment dels objectius de dèficit, no exclouen el necessari debat sobre el volum d'ingressos de la Generalitat.

Plantejar el 2012 la revisió del model de finançament actualment vigent constitueix un altre aspecte molt important per a la suficiència de recursos de la Generalitat i per arribar a disposar d'una plena capacitat normativa que permeti el disseny de polítiques fiscals pròpies i la plena autonomia fiscal. En aquest sentit, el Govern va aprovar el passat 11 d'octubre un informe sobre l'aplicació a Catalunya d'un nou model de finançament basat en el concert econòmic realitzat per l'Institut d'Estudis Autònomic.

Afegeixo que els treballs de la comissió d'estudi per al pacte fiscal acaben aquesta setmana. Divendres 28 tindrà lloc la darrera sessió de la comissió, que serà oberta. Per tant, abans del 31 d'octubre, que es va demanar en la cimera econòmica el 25 de març. El debat sobre aquest haurà de tenir lloc en el Parlament, però serà amb posterioritat al 20 de novembre, per raons també de no-interferència en la dinàmica de la campanya electoral, i en resposta a la demanda dels grups parlamentaris; ai!, si hi hagués hagut un xic de coherència i el mateix bon sentit hagués prevalgut pel que fa a la demanda de presentació del projecte de pressupostos, abans del 10 d'octubre. En tot cas, tingueu per segur que el Govern correspon a la voluntat de treballar perquè es doni el més ample consens possible econòmic i social per a la formulació d'un nou model de finançament.

Finalitzo amb unes paraules sobre el dèficit fiscal territorial de Catalunya. La Moció 4/IX del Parlament de Catalunya recollia en el seu punt *b* –diu–: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a...» –etcètera; punt *b*– «actualitzar les balances fiscals d'acord amb la voluntat expressada en la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generalitat del 2 de desembre del 2004, i donar continuïtat als treballs i al mètode del Grup de Treball per a l'Actualització de la Balança Fiscal de Catalunya del gener de 2005 i del juliol del 2008.»

Des del Departament d'Economia i Coneixement hem avançat molt en aquesta tasca. Avui, els voldria presentar alguns resultats preliminars pel que fa a la comparació de la balança fiscal de Catalunya respecte al sector públic estatal, entre, d'una banda, l'any 2005, l'últim estudiat pel grup de treball, i l'altre, l'any 2009, l'últim del qual es disposa de dades.

D'acord amb la demanda del Parlament... (*Veus de fons.*) Perdó?

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

El president

Disculpi'm, conseller... Un moment, vostè demana la paraula per quin concepte, si és tan amable?

Jordi Cañas Pérez

En concepto de que el *conseller* se está..., no está siguiendo el orden del día y está incorporando unos datos que esta comisión de momento no le ha solicitado; ni está compareciendo delante esta comisión para explicarnos las balanzas fiscales. Si quiere explicarlas, yo personalmente...

El conseller d'Economia i Coneixement

M'està intentant censurar el que dic?

Jordi Cañas Pérez

No, no, no...

El conseller d'Economia i Coneixement

No tinc llibertat de paraula, en aquest lloc?

Jordi Cañas Pérez

Perdone; perdone... Presidente, esto no es un debate. Esto es una comparecencia reclamada por esta comisión sobre unos puntos muy concretos. Y yo creo que si somos procedimentales y rigurosos, el *conseller* tiene que dar respuesta a lo que esta comisión le solicita. Esta es la función de la presencia del *conseller* en esta comisión. Porque resulta incoherente que venga a explicarnos los datos de las balanzas fiscales y nosotros, como representantes de los ciudadanos, no podamos inquirirle sobre otros temas.

El president

Gràcies, senyor Cañas, crec que l'hem entès. Diputada Martínez-Sampere... M'ha demanat...? Em semblava que... (*Pausa.*) No, eh?

Bé, si vostè no hi té inconvenient, senyor Cañas, jo crec que el conseller està fent una compareixença amb un conjunt d'informació; és una informació, crec que no..., precisament és d'interès per a tothom, que no llstarà, crec jo, la intervenció, que vostè la vulgui formular com cregui convenient. Pot creure que a benefici d'inventari, doncs, el que li diu el conseller pot formar part de la seva intervenció o no, i si no hi ha cap grup parlamentari que s'oposi formalment que aquesta compareixença segueixi en els termes que està seguint el conseller Mas-Colell, jo atenc o considero la seva qüestió, no cal ni dir-ho, però li demanaria, doncs, que ens assumim aquesta no-objecció per part de la resta de grups parlamentaris, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Yo, presidente, me gustaría que constase en acta mi objeción.

El president

Constarà en acta, naturalment, només faltaria. Queda registrada la seva intervenció, consta en acta la seva objecció, però aquest president considera que en tant que els grups parlamentaris poden pensar que és d'interès, i vostè tindrà la llibertat d'esmentar o no esmentar la referència que ha fet, senyor Cañas, doncs, procediríem amb la intervenció del conseller. Moltes gràcies, senyor Cañas.

Conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, d'acord amb la demanda del Parlament i amb l'esperit de mantenir la continuïtat de les sèries, la metodologia que s'està aplicant és la mateixa que la del grup de treball. Aquí em concentraré en la balança fiscal calculada pel mètode del flux monetari, ja que és la més simple conceptualment.

A l'estudi del grup de treball per a l'any 2005 es va establir que els ingressos aportats per Catalunya representaven el 19,66 per cent del total dels ingressos del total dels territoris –ingressos de l'Estat pel total de territoris–, mentre que les despeses a Catalunya representaven un 13,41 per cent del total. De fet, la mitjana del període 1986-2005, pel que fa a ingressos, és de 19,49 per cent, mentre que la despesa és de 14,09 per cent. Això són dades ja conegudes.

La mateixa metodologia, aplicada l'any 2009, ens dona que l'aportació de Catalunya als ingressos de l'Estat és del 19,25 per cent, mentre que a les despeses és del 14,14 per cent. Podem veure, doncs, que les xifres són molt estables en el temps. Recordem que l'any 2009 Catalunya representa el 18,6 del PIB i el 16 per cent de la població espanyola.

Com podem fer la comparació dels dos anys en termes de saldos fiscals? Pel que fa al tema que ara ens preocupa, els anys 2005 i 2009 són molt diferents. L'any 2005, el sector públic estatal va tenir un lleuger superàvit fiscal $-1,6$ del PIB-, mentre que el 2009 tingué un dèficit molt considerable $-8,6$ per cent. Això implica que la comparació rellevant dels dos anys ha de ser en termes estructurals, és a dir, ajustant pel cycle econòmic. Utilitzant el concepte estàndard de balança fiscal neutralitzada pels ingressos, tindríem un saldo fiscal calculat pel grup de treball de menys..., un dèficit de $8,3$ per cent l'any 2005. I calculat amb la mateixa metodologia, per a l'any 2009, un dèficit de $8,4$ per cent; doncs, pràcticament idèntiques en els dos anys. Altres neutralitzacions donen comparacions similars.

La conclusió, doncs, és prou clara: no hi ha hagut cap canvi significatiu entre el 2005 i el 2009. Seguim on érem; és a dir, amb un dèficit fiscal estructural entre el 8 per cent i el $8,5$ per cent del PIB català, una situació gens raonable.

Afegeixo que em queda una reserva sobre un aspecte de la metodologia: el de criteri de territorialització de la despesa en interessos del deute del sector públic estatal. Aquesta es fa en proporció a una territorialització històrica de despesa. Això porta, per exemple, al fet que l'any 2009 consti com a despesa de l'Estat a Catalunya el pagament de 1.729 milions d'euros, un $0,88$ del PIB català, d'aquests interessos. És a dir, 1.729 milions d'euros dels pagaments d'interessos de l'Estat consten com a pagaments catalans.

Ara bé, sembla que tots els anys anteriors Catalunya ha tingut un saldo negatiu respecte al sector públic estatal; és a dir, encara que en magnitud variable, sempre li ha transferit recursos. La qual cosa vol dir que Catalunya mai ha necessitat o ha utilitzat cap part dels préstecs del sector públic estatal representat pels seus dèficits. No sembla lògic, doncs, que se li assigni cap part dels pagaments d'interessos pel deute acumulat pels dèficits estatals.

A partir d'aquí, em poso a la seva disposició per a les preguntes i aclariments que em vulguin formular.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva exposició.

Ara suspenem els treballs de la comissió per un espai no més enllà dels deu minuts. Cadascú de vostès pot fer la preparació de la seva intervenció i al mateix temps, en conjunt, farem, diputat Boada, la fotografia que se'ns requeria fer abans. Habilitem aquests cinc minutets per fer-ho.

Moltes gràcies a tots, tornem en deu minuts. Gràcies, senyor conseller.

La sessió se suspèn a les cinc de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de sis i un minut.

El president

Senyores i senyors diputats... *(Pausa.)* Moltes gràcies. En nom del Grup Parlamentari Socialista, i per un temps d'uns quinze minuts, té la paraula la diputada Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, president. Moltes gràcies, conseller, pel to tan amable que vostè ha utilitzat. Ha començat demanant disculpes, jo intentaré també tenir el mateix to amb vostè, tot i que no li ho garanteixo, potser és una qüestió ja de caràcter; per tant, no m'ho tingui en compte.

En tot cas, conseller, a part dels pressupostos, que és un tràmit diferent, vostè és la segona vegada que compareix en aquesta comissió a fer una cosa inaudita, que és el que jo li dic la compareixença quatre per un, quatre compareixences en una, i fins i tot –fins i tot–, conseller, ha tingut vostè temps de parlar-nos del pacte fiscal i de presentar-nos unes balances fiscals; i jo el felicito, és tot una proesa, en una hora fer tot això és veritablement una proesa. No havíem de parlar d'aquests temes, però ja que vostè els ha tret deixi'ns també a nosaltres referir-nos-hi.

Balances fiscals, un tema molt important, ens agradaria tenir els papers per poder contrastar les dades que vostè ens estava donant, i jo suposo que vostè el que farà és demanar també comparèixer en aquest Parlament per tenir una compareixença sobre aquest tema amb la documentació prèvia, amb la documentació, que no menysté el Parlament la tasca d'aquests diputats, per poder contrastar el que vostè ens està explicant.

I pacte fiscal. Vostè reclamava coherència, jo entenc que si algú reclama una cosa el primer que fa és exercir-la ell mateix, perquè vostè sabrà que en la comissió del pacte fiscal ahir mateix tots els grups parlamentaris –tots i cadascun dels grups parlamentaris– vam presentar negre sobre blanc en paper les nostres conclusions del que entenem i del que proposem per pacte fiscal. És a dir, vàrem ensenyar tots les nostres cartes. Hi haurà divendres un debat en obert que podrà escoltar tothom, jo estic segura que vostè el seguirà atentament, on també direm tots la nostra opinió. Coherència per coherència, faci exactament vostè el mateix amb els pressupostos: presenti'ls en aquesta cambra, discutim-los. Si és una qüestió de la votació en el Ple, no es preocupi, que els terminis ja ens portaran a votar-los post les eleccions del 20 de novembre.

En tot cas, i tornant al que li deia al principi, en aquesta proesa quatre per un, aquesta compareixença quatre per un, i li ho dic des de l'afecte, conseller, vostè ha estat el conseller que no només ha retallat el 10 per cent de la despesa en aquest país, sinó que també està inaugurant una tradició que és retallar el 75 per cent en explicacions democràtiques, i com que això no costa diners, jo estic segura que aquesta tradició que vostè avui enceta també avui tindrà un termini i no passarà mai més.

Deixi'm ara, perquè vaig molt ràpida, no tinc temps, referir-me als quatre punts, a les quatre compareixences que vostè ha fet avui en una hora. La més important de totes –la més important de totes– és la que parla de mesures econòmiques; i nosaltres li ho hem dit des del primer dia: a nosaltres ens sembla que aquest Govern no té una estratègia de recuperació. Jo estic segura que ha estat una qüestió que no ha tingut el temps suficient, però no ha mencionat la paraula «atur», **quan justament la lluita contra l'atur és la nostra màxima prioritat**. Vostès, els ho hem dit i els ho repetirem, posen la recuperació al servei de l'austeritat, quan hauria de ser exactament al revés. Hem de fer mesures d'austeritat? Sí. No hem de fer doble retallada tampoc en molts casos, tot i que s'ha de ser austers, però sobretot ho hem de fer tenint una estratègia de recuperació i de crear ocupació i de lluitar contra l'atur. Aquest és un tema tan important que nosaltres, si li sembla, conseller, avui no en parlarem. Hem reclamat, vam reclamar en el mateix pacte d'investidura una cimera anticrisi, se'n va fer una, el 25 de març, va ser una foto, no hem sentit continuïtat d'això; hem fet mocions al Ple del Parlament per reclamar-li mesures del seu pla de govern, per reclamar-li el pla estratègic per a la competitivitat de la nostra economia. Volem parlar d'això seriosament i, per tant, ens neguem avui a fer-ho d'aquesta manera, justament perquè és el més important de tot. I, per tant, el que nosaltres farem ara és distribuir el temps que ens toca en els altres punts que avui ens ocupen.

Pla de reequilibri i estalvi. Aquest pla vostès..., vam veure el que van presentar al principi, el primer mes de govern, no n'hem tornat a saber res, no ha estat aprovat, no han aconseguit negociar-lo amb el Govern de l'Estat, amb què, efectivament, coresponsabilitat tota. I vostè ja deu saber que justament el federalisme que defensem dels del Partit Socialista de Catalunya es basa en el principi de coresponsabilitat, una coresponsabilitat que s'ha d'aplicar amb el Govern de l'Estat, que vostè s'ha estès sobre això, i que s'hauria d'aplicar també amb els ajuntaments, que els estan reclamant a vostès cada dia que siguin coresponsables amb els ajuntaments del nostre país. Però, en tot cas, coresponsabilitat tota, i la qüestió és que vostès no han aprovat aquest pla de reequilibri i estalvi.

A mi el que m'agradaria saber, estem acabant l'any, per tant, d'aquí a poc ja parlarem sobre el pla de reequilibri i estalvi de l'exercici 2012, hem aconseguit deixar passar aquest any, però el que m'agradaria saber, que vostè no ha explicat, conseller, és quants diners ens ha costat als catalans no tenir aprovat aquest pla de reequilibri d'estalvi. Perquè ens ha costat diners, perquè ens ha obligat a tenir una estratègia subòptima respecte al nostre endeutament. I, per tant, m'agradaria que avui exposés quants diners els ha costat als catalans no tenir aquest pla aprovat.

Tercer punt, l'informe economicofinancer. Un informe que, vostè ho ha dit, també es va fer, també va fer el Govern catalanista i d'esquerres, i que convé fer cada cop que hi ha alternança democràtica –jo crec que en això ens posarem tots d'acord. La transparència, el rendiment de comptes han de ser criteris que

primin molt més en les activitats de la nostra societat i sobretot en les activitats públiques. Però fixi's que hi ha una diferència molt gran entre l'informe economicofinancer que va encarregar el Govern catalanista i d'esquerres i el que han encarregat vostès, una diferència molt gran, que es diu diners, que es diu una auditoria privada a una empresa privada. El Govern catalanista i d'esquerres no el va fer així en cap moment. I nosaltres, per tant, ens volem centrar en aquest tema, perquè aquest informe economicofinancer, vostè ho ha dit, dibuixa una situació de l'Administració pública que vostès mateixos van reconèixer, dona unes xifres de dèficit que són exactament –exactament– les mateixes que dona la IGAE. I, per tant, el que li hauríem de preguntar és si aquests diners que vostè ha pagat per aquesta auditoria creu que són, com es diria en anglès, *value for money*. Ha valgut la pena pagar aquests diners? Són uns diners ben aprofitats, perquè li recordo que estem aquí amb una mística de l'austeritat. Cada euro compta, efectivament, cada euro compta; han estat aquests euros que ens ha costat l'auditoria ben aprofitats?

I, per acabar, jo no sé quant temps em queda, president? (*Pausa.*) Miri, aquest estrès d'anar tan ràpida amb tants temes sobre la taula m'ha fet accelerar-me més del compte, però no passa res, serà benvinguda també l'austeritat en el temps que utilitzem els grups parlamentaris.

Últim cas, presentació dels pressupostos. Vostè avui ens ha vingut a dir aquí una cosa amb la qual jo, miri, li diré la veritat, estic bastant d'acord. Diu: «És una mica absurd això de la data del 10 d'octubre.» I segurament vostè té raó, conseller, i, per tant, esperem el canvi legislatiu que canviï aquesta data en la Llei refosa de finances públiques, perquè posar una data exacta, el 10 d'octubre, per què no l'11... Doncs, jo estic d'acord amb vostè, segurament no té gaires explicacions racionals i a més també té vostè raó que els governs anteriors no la varen complir.

Dit això, conseller, també és veritat que cap dels governs anteriors, ni els d'esquerres, ni els anteriors de Convergència i Unió, tenien una resolució del Parlament, que és on resideix la sobirania del poble de Catalunya, una resolució aprovada per majoria, que els hi obligava.

Vostès no tenen un govern amb majoria absoluta, són, crec, plenament conscients d'això, fins i tot a vegades ho pateixen. Per tant, els porta a reconèixer el fet que, si hi han temes en el Parlament aprovats per majoria, vostès aquests temes els han de complir, per responsabilitat i per respecte polític. Poder aprovar els pressupostos, poden vostès? I jo li diria: poden, tècnicament poden, perquè, miri, els ha aprovat la Junta de Andalucía, per posar-li un exemple; o si vol li poso un exemple més d'aquí, de casa nostra, de Catalunya. Anem a buscar un altre any electoral on hi havia uns pressupostos prorrogats i després el Govern va haver de fer-ne uns altres en aquell mateix exercici, això seria l'any 2007, i les eleccions van ser, vostè ho recordarà, l'any 2006. L'ordre d'elaboració dels pressupostos, d'aquells pressupostos, es va publicar el 20 de juny, vostè ens ha explicat que l'ordre de regu-

lació dels seus pressupostos es va publicar l'1 de juny, per tant, dates similars, inclús els seus més avançats, es van posar abans a fer la feina. Quan es van remetre al Parlament els pressupostos del 2007? El 30 d'octubre. Quan remetran vostès els pressupostos a aquesta cambra? Interrogant –interrogant.

I em dirà vostè: «És que hi han moltes incerteses.» Sincerament, conseller, honestament, hi haurà una situació en què no tindrem incertesa respecte als nostres ingressos enmig d'una crisi econòmica com la que estem vivint? O deixi'm preguntar-li d'una altra manera. Les eleccions són el 20 de novembre, fins que el nou Govern, del color que sigui, prengui possessió, arribi, s'ordeni i pugui prendre una decisió estarem o a final d'any o a principis de l'any que ve, per tant, aquestes incerteses que vostè vol solucionar creu que es solucionaran abans d'acabar l'any 2011? Perquè nosaltres, sincerament, creiem que no hi ha cap element racional que ens impliqui a dir que més enllà de l'ordre que vostè té del Ministerio de Economía del 28 juliol, on li dona una previsió prudent d'ingressos, no tindrà cap nou element que el pugui fer rectificar i tenir uns pressupostos tècnicament més ajustats o amb menys incerteses. I si això no és així, si estem equivocats en aquesta apreciació, m'agradaria que vostès ens diguessin el perquè i què s'esperen de solucionar aquestes incerteses.

I, en darrer lloc, el molt honorable president de la Generalitat, el meu president també, va dir l'altre dia en el Ple del Parlament que els pressupostos entrarien abans d'acabar l'any i que seria qüestió dels diputats fer la feina –no ho sé, posava la càrrega de la prova a sobre de la nostra capacitat o no de fer la feina. Jo suposo que el president porta un temps fora del Parlament i potser no recorda estrictament el que diu el Reglament d'aquesta cambra, que és molt clar pel que fa a la tramitació dels pressupostos, perquè els pressupostos tenen preferència absoluta de tramitació. Quan entren a la cambra es comencen a tramitar i la data d'aprovació depèn de la data de tramesa del Parlament, perquè els terminis estan absolutament fixats, no hi ha manera d'escurçar-los ni d'allargar-los, per molt que els diputats volguéssim, que si fos el cas ho farien, li ho ben asseguro, treballar dia i nit, vint-i-quatre hores al dia. I, per tant, no depèn de la feina dels diputats, sinó que depèn del Reglament i dels terminis que estan fixats en el Reglament del Parlament.

Si fem cas d'aquests terminis, conseller –si fem cas d'aquests terminis que estan fixats–, vostès per aprovar els pressupostos abans del 31 de desembre de l'any 2011, com a màxim poden entrar els pressupostos en aquesta cambra, com a molt màxim, tensionant els terminis al màxim, la feina dels diputats al màxim, com a molt màxim –molt màxim, hi insisteixo–, la segona setmana de novembre. I va ser un compromís que va prendre el molt honorable president de la Generalitat: aprovar els pressupostos abans que finalitzi l'any, que no serà pel Govern. Doncs, si no serà pel Govern, aquest interrogant que jo li plantejava anteriorment entenc que vostè me'l respondrà dient que els pressupostos entraran en aquesta cambra aproximadament, dia més dia menys, el 10 de novembre, i si no és

així, conseller, aleshores diguem-ho alt i diguem-ho clar, vostè no presenta els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que és una responsabilitat política amb els ciutadans i amb les altres administracions, com les administracions locals que els estan esperant, si no els presenta és perquè està supeditat a l'estratègia electoral del senyor Duran i Lleida. I si és així, escolti, digui'ns-ho clar, tindrem cadascú la nostra opinió, però aleshores no fem veure el que no és en nom de coses que són més importants.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular. Tinc entès que vostès es reparteixen el temps, diputats? *(Pausa.)* A parts iguals? *(Pausa.)* L'avisó? *(Pausa.)* No els avisó? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, té la paraula el senyor Coto. Comença vostè?

José Antonio Coto Roquet

Això és.

El president

Endavant.

José Antonio Coto Roquet

Motes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquesta petició de compareixença per la seva part en la Comissió d'Economia la vam demanar des del Grup Parlamentari del Partit Popular just iniciat el mes de setembre, avui estem a 26 d'octubre, més de cinquanta dies han passat des de la nostra petició, i avui vostè compareix per tres temes més. Vostè, senyor conseller, acumula compareixences. Crec, sincerament, que la gravetat de la situació econòmica demana que dediquem una sessió només a la situació de gravetat econòmica que està patint la nostra economia i no diluir-ho en un còctel de compareixences, com ha fet vostè en aquesta compareixença.

Senyor conseller, nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, vam iniciar aquesta novena legislatura demanant un ple extraordinari monogràfic sobre la situació econòmica i d'atur que està patint Catalunya, creiem i creïem en aquell moment, i ho seguim creient ara, que la situació econòmica ha de centrar el debat parlamentari. La situació d'atur, deute i creixement econòmic es troba en un moment molt delicat. L'atur registrat a Catalunya supera les 600.000 persones, la taxa d'atur supera el 18 per cent de la població activa, l'atur juvenil supera el 40 per cent, l'atur el mes de setembre ha crescut com mai en l'última dècada en mesos de setembre, el deute a final de 2011 serà el més elevat de la història de Catalunya i superarà els 46.000 milions d'euros, tenint el compte el sector públic empresarial català, o el que és el mateix, el deute total de la Generalitat de Catalunya superarà els 7,5 bilions, amb «b», de les antigues pessetes.

Senyor conseller, vostè diu: «No és clar que les previsions macroeconòmiques del Govern de l'Estat es puguin mantenir.» Les seves previsions de creixement i atur auguraven que el creixement per a aquest any 2011 seria del 0,9 per cent i una taxa d'atur que en cap cas superaria el 18 per cent. Senyor conseller, pot mantenir a dia d'avui, 26 d'octubre, que es compliran les seves previsions de creixement econòmic i atur que va preveure en els pressupostos per a l'any 2011? Aquesta mateixa pregunta li vaig formular per dues vegades en la interpellació de l'últim Ple del Parlament de Catalunya, sense rebre cap resposta per part de vostè. En cas que no compleixin les seves previsions de creixement econòmic i atur per a aquest any 2011, que van preveure en els pressupostos, quins efectes tindran sobre la previsió d'ingressos? En la meua interpellació del passat Ple del Parlament, vostè va assegurar que el dèficit per al 2012 serà de l'1,3 per cent, pot assegurar que el dèficit per a aquest any 2011 no superarà el 2,66 per cent previst, respecte als pressupostos que vostès van presentar?

Senyor conseller, el president de la Generalitat va anunciar en el debat de política general que s'incrementarien preus públics i taxes per al proper any 2012, ens pot avançar quines taxes i preus públics s'incrementaran i en quina quantitat? Senyor conseller, en el que portem de 2011 l'IPC s'ha incrementat en un 1,2 per cent fins a situar-se en el 3,2 per cent; per això li pregunto, senyor conseller, s'indexaran els sous dels treballadors públics amb l'increment de preus o es congelaran per al proper any 2012?

Senyor conseller, li faig totes aquestes preguntes a dia d'avui perquè no tenim cap coneixement de quins seran els propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya, bé, sí, sabem principis generals com que volen donar suport als emprenedors, només faltaria que vostès no volguessin donar suport als emprenedors, no sé què li diria la gent a vostè si no digués que vol donar suport als emprenedors.

Senyor conseller, vostè té un mandat de la majoria del Parlament de Catalunya i el mandat legislatiu d'una llei aprovada l'any 2002, quan vostè era conseller, de presentar els pressupostos no més tard del 10 d'octubre. Vostè ha justificat la no-presentació dels pressupostos perquè mai s'ha complert la llei, això pot ser un argument vàlid davant dels membres del tripartit, no davant el Grup del Partit Popular de Catalunya que no ha governat mai Catalunya, per tant, a nosaltres no ens pot incloure en aquest grup. Senyor conseller, l'incompliment de governs anteriors no justifica que vostè no hagi de complir la llei, que hi hagi persones que no compleixin amb la hisenda pública no justifica que altres contribuents també ho facin. També ha justificat la no-presentació dels pressupostos perquè les comunitats autònomes governades pel Partit Popular han demanat la convocatòria del Consell de Política Fiscal i Financera i perquè hi haurà eleccions el proper 20 de novembre. Doncs, miri, les comunitats autònomes de Galícia i de València ja han presentat pressupostos i ja han preparat el debat de totalitat.

Per tant, ni l'argument electoral, ni la convocatòria, ni la petició de convocatòria per part de les comuni-

tats autònoms del Partit Popular de convocar un consell de política fiscal i financera poden ser un argument per incomplir la llei i per incomplir un mandat de la majoria del poble de Catalunya representada en el Parlament de Catalunya.

Avui estem a 26 d'octubre, no tenim notícia ni coneixement per part del Govern de quins seran els pressupostos de l'any 2012, de quins seran els números dels propers pressupostos. Per això, senyor conseller, li tornem a demanar, des del Partit Popular de Catalunya, que no demori per més temps la presentació dels pressupostos de l'any 2012.

Senyor conseller, per últim, a part de les polítiques d'ajust pressupostari, de retallades en aspectes essencials, com salut, educació, benestar social, quines accions concretes tenen previst portar a terme per tornar al creixement econòmic i la recuperació econòmica?

Senyor conseller, on estaran els nous llocs de treball de les persones aturades a dia d'avui a Catalunya? Aquesta pregunta també la hi vaig formular en el passat Ple del Parlament, per això espero, senyor conseller, tenir resposta en aquesta compareixença, que no vaig tenir a l'últim Ple del Parlament, per tal que no sigui aquesta una compareixença vàcua.

Gràcies, senyor president.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyor president. Molt honorable conseller, diputats, diputades i convidats, jo em centraré en l'informe que ha demanat el Govern a l'auditoria Deloitte i que, no ho sé, de moment, vista l'actuació del Grup Socialista sembla que l'únic que els preocupa és que ha costat diners. En fi, se m'acut una cosa molt senzilla: vostès segur que coneixen empreses com Faysler, Dell, Microsoft o Pepsico, i què tenen a veure amb la Generalitat de Catalunya? –no és un acudit, eh?, d'aquest que diuen que té a veure un cinema amb un tren, no–, què tenen a veure aquestes empreses amb Catalunya? Doncs, que el seu pressupost és si fa o no fa el mateix, eh? Hewlett Packard, Ford, IBM, Citygroup, General Motors –això està al Google– tenen el doble de pressupost, inclús alguna quasi el triple que la Generalitat. Els errors que ha detectat Deloitte en la seva auditoria si haguessin estat detectats en alguna d'aquestes empreses haurien tingut conseqüències molt serioses. Aquí parlem de responsabilitat política, esperem quatre anys i canviem quatre càrrecs. Ens ho hem de prendre una mica seriosament.

L'altra cosa per la qual mencionava aquestes empreses és que, atès que tenen el mateix pressupost, segurament tenen el mateix grau de dificultat per tenir al seu abast la informació. Doncs, bé, totes elles presenten resums trimestrals de tots els seus comptes. Aquí hem trigat a fer una auditoria un pilot de mesos, i si no ho haguessin fet, hauríem d'haver esperat la Sindicatura de Comptes al cap de dos anys o tres. Bé, o sigui que em sembla molt útil que s'hagi fet això, i, de fet, no fóra mala idea que s'establís fer-ho cada any, almenys es podrien posar..., diguem-ne, veure les res-

ponsabilitats del Departament d'Economia, perquè, bé, creiem que això ajudaria.

D'alguna forma estem veient que l'estat del benestar aquí, doncs, durant uns anys s'ha confós amb el benestar de l'Estat, verbigràcia de la Generalitat, eh? –no és un joc de paraules–, perquè s'ha dit: «Mentre funcioni això, la Generalitat estarem bé, doncs, tothom estarà bé.» Doncs, no, hi ha límits –hi ha límits. I jo he fet uns petits números en base a aquesta auditoria, i del 2004 al 2010 el pressupost de la Generalitat ha crescut un 65 per cent –65 per cent–, els ingressos i les despeses. Però, clar, ho comparem amb les economies domèstiques, quina economia domèstica, quina família ha ingressat un 65 per cent més en sis anys?, els que han fet exactament el mateix que la Generalitat, és a dir, que els ingressos corrents han crescut un 30 per cent i la resta, l'altre 35, ha sigut deute. Això no pot ser i va molt bé de saber-ho. En fi, els que tenim una miqueta d'idea de comptabilitat perquè hem estudiat això sabem que no és gens senzill, i molt menys una entitat com la Generalitat, però sembla que no es tingui en compte. Per això les mesures comptables que es recomanen aquí li preguem que es posin en marxa, que es compleixin, que és molt important que la gent tingui la informació, sense informació no es poden prendre mesures i els polítics tampoc ho podem fer, no som tècnics, però hem de tenir els números, si no, és que no tocarem de peus a terra.

Mesures comptables. Després volia dir, respecte a les mesures per reconduir les despeses, que si bé..., bé, són extensíssimes, n'hi ha moltíssimes i s'han classificat, em sembla, amb bons criteris buscant l'eficiència a l'hora d'escollir. Clarament es veu que la majoria que corresponen a les que són més senzilles d'implementar i que menys efecte tindran sobre el pressupost total són les que afecten el Departament de Salut, i estem veient que això passa, o sigui que s'estan complint escrupolosament. Jo li preguntaria que a més se'n complissin algunes altres que potser costen més perquè tenen un cost, diferents tipus de costos, però també polítics, que es prenguin amb valentia, eh?, amb valentia.

Per últim, li volia dir que és una llàstima..., a mi també m'hauria agradat escoltar la seva compareixença sobre l'estat de l'economia del país amb una mica més d'extensió. No hem donat gaires voltes i no tenim clar les dificultats que hi ha en l'economia. Jo no sé si només serà per part del Grup Socialista o hi haurà algun grup més, en la seva intervenció ho veurem, que no s'han adonat encara de la situació econòmica en què es troba Catalunya, realment es troba Catalunya. No sé si aprecien el que vol dir que s'hagin de fer bons a particulars i que s'hagi de pagar un 2 per cent d'aquests bons a les entitats que els col·loquen per assegurar-nos que es col·locaran, eh?

D'altra banda, l'últim apunt, és que al rànquing, als rànquings internacionals, ens preocupa moltíssim, Catalunya està baixant, per descomptat que també Espanya, altres països i segurament més, etcètera. Però sí que li demanaria que ens digués algunes de les mesures que específicament van o són necessàries de

prendre perquè no ens convertim, com Grècia, en un país que ja està intervingut.

Amb això ja està. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat Chumillas. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Joan Boada té la paraula. Endavant, diputat.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Mas-Colell, jo em penso que entre el que ha dit vostè i les intervencions que hi ha hagut fins a aquest moment em sembla que ens podríem haver estalviat tota la seva explicació amb relació a l'incompliment de la presentació dels pressupostos: el Govern de Convergència i Unió no presenta els pressupostos perquè hi ha eleccions, i ja està. No cal que ens digui la normativa si la incomplim o no, els únics que incompleixen la normativa són vostès sistemàticament, per les dates i per tot el que vostè ha explicat, no? Ja està, hi ha eleccions i vostès no volen presentar uns pressupostos que seran restrictius i, com ja va dir el senyor Mas, que no els passin factura per les retallades actuals a les eleccions generals; doncs, miri, no presentem els pressupostos perquè hi hauran més retallades. O el mateix també que va dir el senyor Duran Lleida que s'assembla bastant, no? El senyor Duran Lleida va dir: «No explico el que penso jo sobre sanitat, perquè perdria les eleccions.» Estupend, perfecte, és la transparència i la democràcia que vostè aquí també ha intentat amagar-ho, però no passa res, ho digui claríssimament, els mitjans de comunicació ens ho tindran en compte o no, i els ciutadans també ho tindran en compte o no, però vostès no presenten els pressupostos perquè hi ha eleccions i, com que seran uns pressupostos restrictius, no volen que els passi factura; punt i final, des del meu punt de vista.

Perquè «incerteses en els ingressos»..., o és que no hi ha hagut incerteses en els ingressos els dos o tres anys anteriors des del començament de la crisi? No només per part de l'Estat, sinó per la realitat que hi ha en aquests moments, no? I si hi ha comunitats autònomes que han estat capaces de superar aquestes incerteses, segur que també el Govern de la Generalitat seria capaç de superar aquestes incerteses, sense cap de mena de dubte. Però, en tot cas, a mi em sembla que ja ha quedat molt clar quin és el nostre posicionament sobre això, i vostè ens pot explicar sopars de duro, però nosaltres personalment no el creurem pas.

Home..., sobre el tema de l'auditoria, home, és clar que es podien haver estalviat els diners havent-ho fet fer per la Intervenció General, no?, que és el que va fer el Govern d'esquerres quan va entrar el 2003, conjuntament amb un grup d'experts, també, que el van assessorar, però, en tot cas, tot el pes va ser de la Intervenció General, on es van demostrar, si fa o no fa, alguns defectes com els que planteja –de tipus comptable– l'actual de Deloitte, evidentment, una

mica ampliat pel que fa referència al dèficit i a les dificultats de la crisi que els anys anteriors no existia. Però la situació és més o menys la mateixa, no?, per la qual cosa també s'haurien estalviat..., i, en tot cas la Intervenció General podria continuar, que això que ha proposat el senyor Chumillas, doncs, podria fer-ho tranquil·lament cada any la Intervenció General, no cal donar diners a Deloitte i a altres auditories. Bé, si n'hi volen donar, facin el que creguin convenient, però tenint una bona intervenció general, home, jo crec que li haurien de donar confiança si és que vostès li'n tenen, no?, això és una altra qüestió.

Bé, i sobre el Pla econòmic i financer d'equilibri, també, miri, nosaltres vàrem fer, el Govern d'esquerres va fer un pla econòmic i financer el 2003, perquè es va trobar un forat importantíssim, que vostè el coneix i ha llegit el document, tothom, els diputats més veterans d'aquí també el coneixen, els quasi 3.000 milions, molts de factures desplaçades, i que el Govern de la Generalitat en aquell moment va dir: «En quatre anys farem un pla, que disminuïrem el dèficit que s'ha creat, o el deute que s'ha creat en aquests anys anteriors, en quatre anys l'acabarem, acord amb Madrid, i en quatre anys, pum, s'acaba.» Sense cridar gaire, sense explicar-ho massa, sense fer els aldarulls que vostès han fet amb relació als comptes, i amunt i avall. Per què? Perquè és una cosa seriosa i que en tot cas el que hem de fer és a la ciutadania dir-li el que és, no alarmar-la d'una manera absurda. Vostès, hi ha una situació, fan un pla econòmic i financer i ho intentem solucionar.

El que ja és més complicat..., el que fa referència a les mesures. Vostès, ja els ho vaig dir l'altre dia –i a mi em sembla que cada vegada és més clar–, són uns fonamentalistes del dèficit, no? No veuen res més, no? (*Veus de fons.*) Jo crec que aquest és un element... –he dit «del dèficit», no de «creació de dèficit», ha de saber la diferència. Clar, vostè aquí ha dit que s'havia reduït, i és possible, eh?, que s'hagi reduït, o el que sigui, però és clar..., i estic segur que en aquesta comissió tots podríem entendre que és un esforç que s'hagi reduït aquest 28, em sembla, per cent, que vostè ha dit. Ara, senyor Mas-Colell, es passi a les altres comissions, es passi a la Comissió de Salut, es passi per la Comissió d'Educació, es passi a la Comissió de serveis socials o de Benestar, i veurà com veritablement aquest 28 per cent no es correspon al patiment que provoquen aquestes polítiques a la ciutadania.

Resolucions i resolucions en aquest sentit; exemples i exemples, entitats i associacions que pateixen i molt la seva obsessió. No, la seva particular..., també –també, també, després li hi faré referència–, però sobretot la del Govern, no? I a més a més, ara volen arribar a ser els campions de l'estabilitat pressupostària, arribar a aquest 0,14 del PIB el 2018, no? Vostès fins i tot diuen que l'esforç és reconegut per la Comissió Europea. Jo no sé si és reconegut pels ciutadans. En tot cas, m'importa relativament, la Comissió Europea, i sobretot el paper que ha tingut en alguns aspectes, i el que està tenint en aquest moment no és pas que ajudi excessivament que la situació econòmica europea millori, no?

Només una cosa que ara m'ha vingut al cap, sobre la marxa, i per no trencar el discurs: vostè ha felicitat els compradors dels bons que vostès han emès. Estic convençut que vostès la fan extensiva als que els van comprar l'any passat. N'estic convençut, no?, perquè..., vull dir que és un fet jo crec important, doncs, que els ciutadans d'aquest país... No, ho dic perquè com que el varen «matxacar», el Govern d'esquerres, quan va fer aquesta proposta, home, almenys felicitin aquells que varen tenir el valor, ara o sempre..., del que els van arribar a dir sobre aquests bons, que els comprassin, que el que van fer és un exercici de valentia que sembla que ara, en aquests moments, la cosa és més fàcil, de la qual cosa ens felicitem, i no tenim cap tipus de problema que vostès facin aquesta emissió de bons, al contrari, es necessita, s'ha de fer, és una manera, doncs, de treballar l'economia, sobretot l'economia del país, no?

Miri, jo li he dit moltes vegades que el problema no és el dèficit. El problema, en majúscules, no és el deute, ni l'estabilitat pressupostària, és l'atur. I és l'atur, i no pararem de repetir-li-ho, és l'atur, i que provoca, evidentment –provoca i està relacionada per altres qüestions–, la manca de consum intern. No pot..., un país com Catalunya no pot aguantar un 18 per cent d'atur, i més si ho comparem amb la mitjana europea, que em sembla que està entre el 9 i el 9,5 per cent, no?

I em penso que era el senyor Coto que li preguntava si podria mantenir els índexs de creixement que vostè plantejava al començament, en la presentació dels pressupostos. Home, al segon trimestre, doncs, ja també ha baixat, no? Vull dir que no els podrà, jo ja..., jo m'avanço i segur, sense la informació que té vostè, llavors ja em perdonarà, però segur que no els podrà..., ni el d'ingressos tampoc, no?

Ho dic perquè fins i tot la directora del Fons Monetari Internacional, la nova directora, deia, preconitzava una certa flexibilització de l'austeritat. Fins i tot deia: «Home, no es passin vostès amb aquesta idea del dèficit, del dèficit, del dèficit, i les retallades constants a l'estat del benestar.» Penso que ho va dir fins i tot el senyor Piqué en representació del Cercle d'Economia; em sembla entendre que també va dir una cosa semblant, no? Bé, els únics que no escolten són vostès, no?, en aquest tema.

Vostès no sé si són conscients que porten un veritable atac al nivell de benestar, i sobretot tenen un especial acarnissament amb els més vulnerables. Escolti, ho vam veure amb el tema del PIRMI, però la proposta que ha fet el senyor Mena és exactament el mateix. Si a la primavera vàrem veure com quasi criminalitzaven un sector concret com era el PIRMI, ara ho fan als aturats. Això no té res a veure amb un pla d'ocupació, és un pla de control dels que, evidentment, estan, per desgràcia, en aquests moments a l'atur. No té res de polítiques actives aquella proposta que hi ha hagut en aquests moments, no?

Perquè, vostè deia, en una intervenció..., on era?, a la conferència inaugural del curs acadèmic al Cercle d'Economia –miri, precisament aquí–, deia que vostè en el fons estava d'acord amb la reforma de la Cons-

titució espanyola. Va dir que no en la forma, eh?, perquè no se'ls havia consultat. Vostè està d'acord, en el fons, amb una constitució espanyola que dirà «limitar i orientar l'actuació dels poders públics». Limitar i orientar l'actuació dels poders públics vol dir limitar el poder públic davant del poder financer, sotmetre l'interès públic al privat. I vostè hi està d'acord, amb això. Vostè va dir-ho en aquesta conferència i se sentia molt cofoi que s'hagi trobat aquesta realitat.

No és vostè, el senyor Boi Ruiz, em sembla que era avui o ahir –no ho sé, és que en diu tantes...–, diu: «La salut és un bé privat que no depèn de l'Estat, i no existeix el dret a la salut.» No sé si..., potser sí, diu que «només existeix la genètica i els hàbits familiars». Home, i el dret a ser assistit i el dret..., suposo que sí que deuen existir. Però com es pot dir aquestes barbaritats, des d'un punt de vista polític, en una situació com està en aquests moments el país, i com està patint el país, sobretot a partir de les seves polítiques, no? Perquè el que ha fracassat és el model econòmic neoliberal, aquell que varen encetar Thatcher, Reagan, i que sembla que vostè i el senyor Mas, doncs, continuen, no? Fixi's com coincideix. Quin era el programa econòmic d'aquestes teories, d'aquest model econòmic? Desfiscalització, a tope, i la creença, doncs, en l'autoregulació dels mercats; desfiscalització, PSOE, PP i vostès, CIU, ho han fet a totes a totes: 30.000 milions, aproximadament, doncs, en els últims anys, sobretot a les rendes més altes. Això no és una responsabilitat d'algú que en unes èpoques determinades, uns anys determinats hagi desfiscalitzat el país i l'hagi deixat sense diners que podria utilitzar en una situació de crisi? No és responsabilitat d'algú, això? Quan, a més a més, a Espanya estem al voltant de deu punts per sota de la mitjana en pressió fiscal. Deu punts, miri si tinc recorregut, miri si tenim recorregut per deixar de fer patir la gent d'aquest país, evidentment fent una política fiscal adequada –deu punts per sota. A mi em sembla que tenim un recorregut important i que ho podríem fer.

És clar, reducció del sector públic de regulació dels mercats. A més a més, què provoca? Un augment de la desigualtat en l'accés de la renda. Cada vegada és més gran la diferència entre els més rics i els més pobres; cada vegada s'engruixeix més la quantitat de gent que entra a la pobresa i cada vegada es disminueix més en números i no pas en quantitat de diners els que en tenen més, no? I, a més a més, provoca un endeutament massiu, eh?, bàsicament del sector privat –després hi tornaré, eh?–, bàsicament del sector privat.

A mi em dóna la sensació..., bé, la sensació..., jo crec que és una realitat que vostès ho fien tot al mercat; i vostè sap que el mercat, per definició, és excloent. I com que és excloent, és generador de desigualtats, i si vostès continuen amb aquesta política, evidentment, aprofundiran aquestes desigualtats.

A vegades diuen que s'ha gastat massa en salut, no? Jo no sé si vostè això ho ha dit, però ho diuen alguns d'aquests sectors neoliberals, no?, i en l'estat del benestar, en aquests elements clau. Però, és clar, després, quan nosaltres mirem els números, resulta que estem

per sota de la mitjana de la Unió Europea en educació, en salut, en serveis socials, no? I en despesa *per capita* també estem ara en aquests moments, després de la retallada en salut, estem a nivells de principis de l'any 2000.

Aquesta és la realitat que en aquests moments porta a terme, a partir del reconeixement que hi ha una crisi financera que vostè encara no ha reconegut en el sentit de: la responsabilitat no és exclusivament del Govern anterior ni de Madrid, sinó que és una crisi financera que provoca, evidentment, una disminució dels ingressos, i que això fa que s'hagin de portar polítiques destinades evidentment a augmentar aquests ingressos, a no res més, que no que sigui..., com fan vostès, que fan referència al dèficit pressupostari o a l'estabilitat pressupostària. Vostès estan provocant contractació. Sort que tenim exportacions, que ja tornen a disminuir. Sort que tenim aquest procés d'exportacions, perquè el consum intern està sota mínims –sota mínims, no?–, i provoca una contractació de l'ocupació, una contractació de l'activitat econòmica i això vol dir més atur, i amb més atur no ens en sortirem.

I és clar, és que ho he dit moltes vegades, no es pot parlar de despeses sense parlar d'ingressos. Això ho diuen, això és la típica, no?, dels pressupostos..., funcionen així. Però, quins són els ingressos que vostès han presentat en aquests pressupostos i en pla econòmic i financer? Quina és la capacitat d'ingressar més diners que tenim per tal d'equilibrar la balança perquè les despeses vostès també diuen que són necessàries per mantenir l'estat del benestar? Només augmentant els ingressos: com ho pensen fer? Que el sector privat se'n sortirà? El sector privat sol no se'n sortirà perquè la bombolla financera ha fet que els bancs estiguin en una situació incapaços de donar cap tipus de crèdit. I, a més a més, els hem d'anar finançant amb diner públic. Però, qui vol que ens tregui d'aquesta situació si no és el sector públic que sigui capaç, evidentment, doncs, de crear ocupació i crear activitat econòmica, no?

Miri, vostès, que són uns fonamentalistes del dèficit, miri, li posaré un exemple –ja acabo–, l'Estat espanyol complia amb l'ortodòxia de l'estabilitat pressupostària el 2007, tenia un superàvit –jo tinc de l'1,9, vostè em sembla que hi té una altra..., però bé, és igual, no...– de l'1,9 per cent, el deute d'un 42 per cent i, evidentment, doncs, quina ha estat la situació? Se n'ha sortit, malgrat complir l'ortodòxia pressupostària? No; no. Evidentment, perquè ha tingut igualment una caiguda dels ingressos; evidentment sobretot també per les prestacions de l'atur, que ha fet que aquesta situació es mantingui.

Escolti, com ens en sortim, com ens hem de sortir –i ja acabo–: la clau és la lluita contra l'atur. I jo no he vist en aquests deu o onze mesos del Govern de la Generalitat un pla..., ni un pla, sinó..., actuacions clares i contundents per crear llocs de treball, no? S'ha d'acabar amb les retallades dels serveis públics i reduir el dèficit amb un augment dels ingressos, i sobretot una reducció del frau fiscal, que arriba a percentatges del 5 o el 6 per cent en aquests moments. I si poguéssim regular l'activitat especulativa, doncs, ja seria...

Bé, en definitiva, a mi em dóna la sensació..., i acabo definitivament amb un exemple mèdic, no? A l'edat mitjana hi havia un sistema per curar els malalts –i això els que són metges aquí m'ho podran dir, probablement–, que eren les sangoneres, no?, els treien la sang, anaven traient la sang al malalt, però el pobre s'anava debilitant perquè evidentment no encertaven ni amb el diagnòstic ni evidentment amb la curació, no? Vol dir que li feien un tractament inútil i creador de dolor. A mi em dóna la sensació que vostès en aquests moments estan fent polítiques econòmiques que no ens donen possibilitats de sortir de la crisi, actuen com actuaven aquests remeis mèdics de l'edat mitjana, perquè estan creant dolor i estem mantenint les taxes d'atur i la situació econòmica difícil per a molts i molts ciutadans.

El president

Ara és el torn parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, diputat De los Ríos, té vostè la paraula.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, volem agrair a l'honorable conseller Andreu Mas-Colell que avui, doncs, hagi vingut a fer aquesta compareixença, aquesta compareixença de tres en un, que intentarem anar desgranant, en la meva intervenció, quin és el posicionament i quines són les reflexions que ens vénen un cop haver escoltat totes i cadascuna de les seves consideracions.

Començant per l'aspecte del pressupost... –per tant, anirem en el mateix ordre que ha fet vostè l'exposició–, començant pel pressupost 2012, evident...; vostès no l'han presentat abans de la data que s'havia establert en aquesta resolució parlamentària, més enllà del que pròpiament marca la Llei de finances públiques. Podríem estar d'acord amb vostè que caldria potser una revisió d'aquest article, i potser fer-lo més flexible per poder-lo adaptar, perquè els exercicis pressupostaris no són els mateixos, i evidentment estem en un exercici pressupostari diferent, quan venim d'un pressupost prorrogat i, en definitiva, el pressupost de l'any en curs s'ha aprovat el mes de juliol.

Però la voluntat del nostre grup parlamentari quan vam votar aquesta proposta de resolució en el debat de política general no era altra que trencar amb incerteses. Vostè ha posat sobre la taula una tirallonga d'incerteses sota les quals argumenta que no l'ha pogut presentar abans del 10 d'octubre, però precisament nosaltres vam donar suport a aquesta proposta perquè realment hi havien moltes incerteses; incerteses que..., per posar alguns exemples, els anuncis, dia rere dia, de noves mesures, per exemple, en el Departament de Salut, anuncis en el Departament d'Educació, anuncis en el Departament de Benestar i Família, tot un reguitzell d'anuncis, de retallades, de disminució de despeses, que realment porten a un escenari d'incertesa. I el que volíem nosaltres, demanant que es presentés el pressupost per al 2012 abans del 10 d'octubre, era precisament trencar aquestes incerteses i saber exactament en quin terreny –en quin terreny–

ens bellugàvem, ja que el pressupost no deixa de ser un instrument, un instrument on un govern, qualsevol govern de qualsevol país, marca unes prioritats en política. Doncs, volíem saber quines eren aquestes prioritats en política, davant d'un moment d'incertesa de les seves pròpies polítiques. Aquest va ser el motiu que ens va portar al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a votar aquella proposta de resolució, precisament en aquell moment, en el debat de política general a finals del mes de setembre.

Vostè, doncs, ha justificat amb unes altres incerteses –amb unes altres incerteses– el fet de no haver-ho fet. Ho repasso: quant a ingressos, ha dit que la dinàmica política de l'Estat és la que és, i, per tant, això és una primera incertesa, els 4.000 milions d'euros de la ministra Salgado, els 350 milions pendents d'aplicació de la disposició addicional tercera, què passa amb el Fons de competitivitat, ara per ara, de 2011, i a partir de l'1 de gener de 2012, el del 2012, una probable convocatòria del Consejo de Política Fiscal y Financiera, la recuperació de l'impost de patrimoni... Totes aquestes són les seves incerteses, per les quals no l'ha presentat. Però, senyor conseller, aquestes incerteses, el mes de desembre, malauradament, podem tornar a fer-ne la llista i continuaran sent incerteses.

I, per tant, la situació d'incertesa que ara l'ha portat a no presentar-los, el mes de desembre d'enguany continuaran sent incerteses, i aquí és on nosaltres veiem la possible..., o veiem en el decurs del proper mes i mig –en el decurs del proper mes i mig– que aquestos arguments que està fent servir per al mes d'octubre, malauradament, ja no li serviran per al mes de desembre, perquè el mateix president de la Generalitat, en la sessió de control del darrer Ple ja ho va dir: «Entrarem al Parlament el pressupost 2012 durant l'exercici 2011.» Clar, l'exercici 2011, com bé ha dit vostè abans, acaba a les onze, o a les 23 hores i 59 minuts i 59 segons del 31 de desembre, i, per tant, ens podem trobar, complint la paraula del president, que s'entri el pressupost a finals del mes de desembre, i, per tant, no el tinguem aprovat definitivament en els terminis pautats dins de la tramitació parlamentària fins al mes de febrer del 2012. Per tant, ens podem trobar tranquil·lament en aquesta situació. Així, doncs, ho reiterem: al desembre –perquè al desembre, sigui com sigui, sí que els entraran–, aquestes incerteses continuaran sent-hi.

Ens ha fet una avançada del que serà el pressupost 2012 i ja ens ha avisat que el reequilibri que va començar a fer a principis de 2011 és un reequilibri que cal fer-lo –que cal fer-lo– durant dos anys; per tant, que ens agafarà també per al 2012. Vostè ja sap quin és el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana: no hem fet com si aquesta situació no anés amb nosaltres, no hem amagat el cap sota l'ala o no hem fet una sèrie de discursos com si abans..., l'any passat no hagués existit, per dir-ho d'alguna manera. Ens hem fet coresponsables, també, d'aquesta situació i ens fem responsables i també volem atacar la situació des d'una posició centrada, responsable, perquè realment no només les finances de la Generalitat de Catalunya estan travessant un moment com-

plicat, com moltes finances de la majoria d'administracions públiques –anava a dir «del món», potser no exagero, en aquestos moments, potser no exagero–, del món. És una situació molt complexa. I, evidentment, la situació econòmica general, també.

Per tant, nosaltres no volem amagar el cap sota l'ala, no volem fer veure que això no anava amb nosaltres. En som coresponsables. Nosaltres vam formar part del Govern de la Generalitat fins a desembre de l'any passat i, per tant, alguna responsabilitat tenim en tot això, també. I aquí és on entro en l'informe econòmic i financer encarregat a l'empresa Deloitte. Senyor conseller, vostès al juliol del 2011 ja tenien l'informe de la Intervenció General de l'Administració de l'Estat, i si vostè compara els resultats del que li deia l'informe de la Intervenció General i el que li dona Deloitte, realment no hi ha res de nou, no hi ha absolutament res de nou entre les conclusions d'un informe i les conclusions d'un altre informe, que, com bé es deia abans, tampoc no hi volem entrar, evidentment, és una empresa privada i vostès han hagut de pagar, doncs, com a Govern de la Generalitat el cost i el preu que té fer un informe econòmic i financer d'aquestes dimensions que ens ha dit.

Estem en una situació de dèficit, efectivament, un 4,2 per cent del nostre producte interior brut, però també li volem fer tota una sèrie... Ens responsabilitzem, li ho he dit abans, també, ens coresponsabilitzem, del passat i també del present i del futur. Evidentment, amb les diferents posicions, sigui de govern o sigui d'oposició, que ha tingut, té i tindrà el nostre grup parlamentari.

Però ens agradaria saber què hauria passat, per exemple, si totes i cadascuna de les propostes de resolució que havia presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió durant el 2010 s'haguessin aprovat. Què hauria passat? Estic parlant del 2010, eh?, ja no vaig més enllà. Ja no parlo ni del 2009 ni del 2008: 2010. Que tots érem perfectament conscients del moment econòmic que ja s'estava vivint, i evidentment, el de les mateixes finances de la Generalitat. Ja s'estava veient quina era l'evolució del dèficit públic que tenia la mateixa institució. I davant d'aquell moment, es van denegar moltíssimes propostes de resolució, que si s'haguessin aprovat, per una altra banda, potser haurien incrementat aquestes xifres del dèficit públic del 2010. Per tant, aquí jo crec que tots ens hem de responsabilitzar també; potser aquesta segona part és una responsabilitat potser més política, més d'actitud política, però tampoc va ser responsable en aquell moment demanar la quantitat d'escoles bressol i centres educatius, sanitaris, etcètera, una tirallonga enorme –enorme–, eh? Sense anar més lluny, propostes, doncs, de prestació d'ajuts a les famílies, entre les que hi havien i les que proposava el grup de Convergència i Unió ara fa un any i mig –ara fa un any i mig–, que pràcticament doblaven o triplicaven la que hi havia. Al final hem acabat anant enrere, però doblaven i triplicaven, fa mesos, fa quinze mesos, setze mesos, d'això. I crec que aquí també, si fem un acte sincer de coresponsabilitat, de cadascú en el seu moment..., també s'hauria de fer.

Enllaço amb el punt de les mesures, de les mesures, diguéssim, que ha dut..., entrant amb el Pla d'equilibri i financer que van presentar al voltant del cap d'any, per tant, ara fa tot just deu mesos i mig, evidentment ha plogut molt en aquestos deu mesos i mig, però ha parlat d'una reconducció del dèficit, d'un increment de la simplificació amb les lleis òmnibus... Sí que li voldríem preguntar una qüestió molt concreta: quina està sent l'evolució dels ingressos –quina està sent l'evolució dels ingressos–, sobretot en aquestos darrers trimestres, perquè realment, l'altre dia, que en el Ple estàvem analitzant el compte general de l'any 2008, de l'exercici 2008, ja començàvem a veure que una de les principals causes, pràcticament la que justificava la meitat del dèficit públic d'aquell any, va ser la caiguda en picat, o que començaven a caure en picat els ingressos, sobretot els vinculats al sector immobiliari, els actes jurídics documentats, impost de transmissions. Per tant, ens agradaria veure en quina evolució estan anant aquestos ingressos, perquè realment una part important dels dèficits s'expliquen per les caigudes en picat dels ingressos –una part important.

I ja per acabar, vostè, doncs, ha aprofitat aquesta compareixença per explicar-nos o per posar-nos al dia d'aquesta actualització de les balances. No serà el nostre grup parlamentari qui el criticarà per haver-ho fet. Més enllà, vostè venia a parlar, també, del pressupost 2012, i que jo recordi, sempre que hem tingut un debat a la totalitat de qualsevol pressupost de la Generalitat, tots hem acabat parlant del dèficit fiscal, tots. Per tant, creiem que és absolutament oportú que es pugui parlar de balances fiscals quan es parla de pressupostos, i d'ingressos; estàvem parlant d'ingressos fins ara, i de fet, li transmetia una pregunta molt concreta, no li'n traslladaré cap més, sobre l'evolució dels ingressos. Doncs, les xifres ja ho diuen tot: entre un 8 i un 8,5 per cent del producte interior brut, el que és l'evolució del dèficit fiscal –estic referint-me a aquestos moments, entre el 2005 i el 2009.

Més d'una vegada ho he dit i ho repetiré: amb un dèficit fiscal d'aquestes dimensions, cap país del món pot funcionar amb normalitat –cap país del món pot funcionar amb normalitat–, i això és el que ens succeeix. Tenim un greu problema d'ingressos, de l'estructura dels propis ingressos. Evidentment, algú deia: «Si fóssim independents, també tindríem dèficit públic.» Evidentment que en tindríem, però tindríem unes altres armes amb les quals lluitar, molt més poderoses de les que tenim en aquestos moments, des del cantó dels ingressos –des del cantó dels ingressos–; i evidentment –i evidentment– això seria d'aquesta manera.

Crec que són unes dades molt oportunes, que realment el que es debatrà en les conclusions, demà passat, en la Comissió d'Estudi del Pacte Fiscal basat en el Concert Econòmic, crec que situa molt bé aquesta necessitat, i crec que en aquest camí és on hem de ser tots ambiciosos, tocar de peus a terra, però veient que la realitat és la que és. I en aquestos moments calen, a grans mals, grans remeis, que diu la dita. I el gran re-

mei passa per tenir un sistema de finançament digne i just d'una vegada per totes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat De los Ríos. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari Ciutadans; el diputat Jordi Cañas té la paraula. Endavant, diputat.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Gracias, honorable *conseller* y resto de miembros de su departamento que asisten a esta comisión. Su comparecencia es una auténtica comparecencia omnibus. No sé si este gobierno se ha acostumbrado a la simplificación de los trámites, administrativos no, desde luego, pero sí políticos, porque en el fondo a este Gobierno este Parlamento y la dinámica habitual de sus comisiones..., pues, le es un fastidio, es una molestia; es una molestia, es incómoda, le hace a uno dar explicaciones, y claro, y eso, cuando tiene cosas más interesantes que hacer, pues, siempre, pues, bueno, pues..., no acaba sino de provocar una cierta impaciencia y una cierta desidia. Porque, evidentemente, cuando uno aprovecha una intervención que está tarifada en una hora, y tiene que hablar de tantas cosas, pues, generalmente no se dan explicaciones nuevas.

Yo le he escuchado con atención, y sinceramente podré irme de esta comisión sin haber tenido ningún tipo de información adicional a la que ya poseía antes de venir. No sé nada más, no ha explicado usted nada más que no hubiese explicado a través de los medios de comunicación, a través de las conferencias, en las cuales le seguimos gustosos, o a través de sus intervenciones en el Parlamento, en el Pleno. Nada nuevo.

Por lo tanto, yo estoy convencido de que usted tiene en mucho valor su tiempo, y supongo que también entenderá que nosotros tenemos en mucho valor el nuestro. Entonces, cuando usted es tan costoso de que venga a esta comisión, cuando viene a ella se limita a contarnos aquello que ya sabemos, pues, ya le digo, también evidencia esa molestia, ese fastidio que a su Gobierno le provoca este Parlamento.

Entrando a lo que usted nos ha comentado, y que ya sabíamos, pero, bueno, como al final estas comisiones se acaban convirtiendo en pseudomítines, pues, bueno, no voy ser menos. A nivel del retraso de los presupuestos, hombre, yo, sinceramente, que venga un responsable político a una comisión parlamentaria y diga que no van a cumplir con la Ley de finanzas públicas porque nadie ha cumplido con anterioridad, hombre, no deja de ser curioso. Hombre, yo diría que problemático. Es como si un autónomo que no ha cobrado sus facturas y que tiene que pagar el IVA dijera que no lo paga porque considera que ahora no es el momento. Pues, no sé si es el momento, pero más vale que lo pague, ¿eh?, que liquide trimestralmente. Porque no creo que nadie lo entienda. Y yo no sé si aquí nosotros nos lo tomamos en serio o no, pero cuando hay una fecha se cumple y no es opinativo.

Y sobre todo cuando los argumentos que se dan para no cumplirlas no son ciertos, porque la única certeza, que todos los que estamos en esta cámara, menos su grupo parlamentario, que no lo verbalizará pero que lo interioriza, es que no lo presentan porque hay una fecha electoral que es el 20-N, y a mí, sinceramente, como representante y como diputado del Parlamento de Cataluña, no entiendo ni entenderé nunca esa suspensión de la actividad que se produce política en mi comunidad y en mi Parlamento, porque una fecha, una fecha electoral, de unas elecciones generales, pero que en nuestra actividad corriente sinceramente creo que no deberían aceptar. No deberían ni para la presentación de los presupuestos ni para la convocatoria de unas comisiones ni para el funcionamiento ordinario de este Parlamento, si nos lo tomamos en serio.

Entonces, esta es una de las excusas, la excusa principal: «No, es que no tenemos una previsión de ingresos.» Y, ¿cuándo piensan tenerla?, porque... ¿A qué esperan ustedes, que el Gobierno, el próximo Gobierno se ponga a tomar medidas el día 1? No, los presupuestos son eso, una previsión de ingresos, sobre unas previsiones objetivas, todo lo objetivas que pueden ser.

Es decir, yo he escuchado cosas realmente sorprendentes, bueno, ya..., cada vez menos, ¿eh?, sorprendentes, pero, bueno, y me siguen produciendo una cierta, pues esto, curiosidad. Decir: «Bueno, es que no sabemos si nos van a pagar los 350 y pico millones, de la disposición adicional tercera.» Hombre, yo creo que eso es una ley y la tienen que cumplir; usted, perdone, yo..., y si no se iniciarán los mecanismos que corresponda, pero yo lo tengo que incorporar a mi presupuesto, ojo, porque esta no es opinativa. ¿Es opinativo el Fondo de competitividad? Y tan opinativo, se liquida el 2013, ahí sí que se puede negociar políticamente para que se adelante, pero yo entiendo... —a mí me gustaría que ustedes lo incorporaran, porque políticamente fueran capaces de negociarlo—, pero entiendo que ustedes no lo incorporen al presupuesto ¿El impuesto de patrimonio? Y tanto que lo tienen que incorporar. No es opinativo. Está aprobado en las Cortes Generales, y está publicado en el BOE, y son 251 millones de euros, y ustedes deben incorporarlo en los próximos presupuestos. Esto no es opinativo. Y si el próximo Gobierno coge y lo retira, tendrá que abonarlo. Es así, hay cosas que son opinativas y hay cosas que no son opinativas. No es opinativo cumplir la ley. No es voluntario, es una obligación, y más de un gobierno. No hay excusas, no debería haberlas, pero estamos anclados en las excusas, vivimos permanentemente en ellas.

No es un aspecto formal meramente el cumplir una fecha. Es una cuestión de respeto institucional, pero no únicamente para este Parlamento, sino para el conjunto de ciudadanos, de empresas y de inversores que están esperando saber cuáles son las cuentas de nuestra comunidad para el año 2012. Esa es la realidad. Porque usted ha repetido una palabra mucho —no ha dicho ninguna vez «paro», eso sí que es cierto, coincido con la compañera ausente, la Rocío Martínez,

que no lo ha dicho—, usted habla permanentemente de no generar incertidumbres. Qué mayor incertidumbre puede generar un gobierno que retrase la presentación de unos presupuestos que tienen que dar, validez no, sino credibilidad a su política, y generar esos principios que ustedes permanentemente nos machacan —permanentemente—: la credibilidad, la confianza —la credibilidad, la confianza; la credibilidad, la confianza—, pero cuando resulta que ustedes tienen que manifestar con absoluta contundencia que quieren generar credibilidad y confianza, pues, resulta que no lo hacen. ¿Por qué? Por interés electoral, ni más ni menos, así de crudo, así de triste y así de lamentable.

Más cosas. El tema de la auditoría a Deloitte: pues a mí no me parece muy cara, porque si han estado ochenta personas durante cinco meses trabajando y han cobrado un poquito más de ochocientos mil euros, me sale como bastante barato. O sea que yo creo que han estado menos de ochenta. O como mínimo no han estado cinco meses. También lamento que se tenga que gastar ni un solo euro cuando hay una cosa que es la Intervención General, que para eso está. Y si alguien lo que quiere es tener un documento para enseñarlo a empresa, que lo paguen ellos. Yo estoy convencido de que pueden hacer ustedes una especie como de hucha colectiva en su partido y si quieren ustedes tener un documento para echarlo a la cara del anterior, y no utilizar los que la administración les proporciona, que es la intervención, lo paguen ustedes, no el conjunto de ciudadanos, sobre todo cuando además hay altos cargos de su partido que ahora se han colocado muy bien colocados en esa misma consultoría, más que nada por una cuestión de estética e higiene.

¿Los resultados? Nada nuevos. ¿Que se siguen haciendo mal los presupuestos? Sí, y tanto, pero, vamos, tampoco hay que consultarle a Deloitte, ¿eh?, esto. Es bastante evidente. ¿La función de este informe? Un arma política, pero no con mi dinero. Yo con el suyo, lo que quieran, pero con el de todos los ciudadanos catalanes, no, por favor, para eso está la intervención.

Más cosas —y ha sido largo, ¿eh?—: los presupuestos del 2012, a nivel de principios. Bueno, tampoco nada nuevo —nada nuevo—, siguen insistiendo en conceptos, que es exclusivamente, la verdad, el recorte en el gasto —recorte en el gasto. La única forma de equilibrar las finanzas de nuestra comunidad para ustedes es recortar el gasto, el gasto y los ingresos. No aumentar los ingresos, no, recortar gastos e ingresos, y esto, claro, cuando uno cede, o se centra exclusivamente en ajustar las finanzas y en recortar los gastos, tiene un problema; bueno, él no, lo tienen los ciudadanos, que lo sufren, lo sufren con extrema crudeza. Porque ustedes han hecho algo, que lo repito siempre, que es único en el mundo, han renunciado ustedes a ingresos fiscales, de una forma voluntaria, el famoso último tramo del impuesto de sucesiones. Y lo hicieron con total impunidad, y lo hicieron con absoluta transparencia, sin que ustedes tuviesen el más mínimo problema en hacerlo públicamente, mientras en paralelo estaban ustedes recortando gastos sociales, en

una época de contracción de los ingresos fiscales de su comunidad.

Entonces, cuando uno exige corresponsabilidad y acusa de todos los males habidos y por haber a la pérdida Albió madrileña, al horroroso sistema de financiación —no sé si es tan horroroso, que nos ha permitido crecer un 30 por ciento de los ingresos en los últimos años, pero bueno... Cuando uno..., y nunca asume sus propias decisiones, yo espero, y entrando ya en el último tema, que no tocaba, pero que ese va a ser el tema estrella de todo en general, porque todo acaba ahora mismo en el nuevo modelo de financiación, cualquier tema. Esta mañana yo estaba en la Comisión de Sanidad, ti-ti-ti-ti, ti-ti-ti-ti, ti-ti-ti-ti, pero, claro, con el nuevo modelo de financiación todo será maravilloso. Y todo lo que hemos hecho no es más que culpa del actual modelo de financiación. Nada de la gestión previa, nada de una ineficiencia, nada de que tengamos una administración dopada, nada de que tengamos una burbuja administrativa, no, no, no, todo eso no, es un problema de recursos porque tenemos un mal modelo de financiación.

Pero, bueno, este modelo de financiación, que yo estoy convencido que no será de concierto, sino que será una evolución del actual modelo, espero que una vez por todas incorpore el concepto de corresponsabilidad. Pero, claro, la corresponsabilidad está para ejercerla, que es muy bonito pedir la corresponsabilidad y después, cuando uno tiene capacidad impositiva, retirar ingresos. Oye, y estupendo, oye, que es muy legítimo, asumiendo el coste, ¿eh? Claro, que está muy bien decir: «No, no, es que tenemos un problema de que no podemos gestionar nuestros ingresos, y aquellos que tenemos» —más chulos que un ocho— «renunciamos a tenerlos, porque teníamos un compromiso electoral.» Yo..., siempre se lo he dicho, yo he mirado mucho su programa electoral y nunca he encontrado que ustedes anunciaran que iban a recortar un 10 por ciento en el presupuesto de la Generalitat. No lo he visto, ¿eh? Si ustedes lo conocen, me pasan la página. Pero eso sí, ustedes tienen que cumplir con una propuesta, un compromiso electoral de eliminar un tramo, el último tramo del impuesto de sucesiones.

Bueno, ante esta situación, y ante la no-novedad de ningún tipo de información, que incorpore valor a su comparecencia, yo no tengo más que agradecerle que usted haya decidido estar en esta comisión, que haya decidido unificar tres en una, o tres en una, más una, que no le habíamos pedido y que usted ha aprovechado el Parlamento para aquello que sí que a ustedes les sirve, que es de caja de resonancia, porque para eso sí que está. No para venir a dar explicaciones, no para venir a rendir cuentas, no: lo utilizan de caja de resonancia, para imponer e intentar convencer al conjunto de ciudadanos de que todos los males se solucionarán con algo que ustedes llevaban en su programa electoral, que es el nuevo..., un concierto económico para Cataluña. Déjense de pacto fiscal, el pacto fiscal es algo mucho más serio que todo eso, concierto económico.

Y yo, sinceramente, lamento que, en vez de tener un debate serio, sereno sobre las consecuencias reales de

esta postura de su Gobierno a la hora de ceder toda la responsabilidad de su ineficiente gestión a la falta de recursos, nos impida entre todos llegar a un acuerdo para obtener una mejor financiación de nuestra comunidad en el conjunto del Estado. Y lo lamento profundamente, y lamento que se utilice esta comisión para hacer públicas unas balanzas fiscales absolutamente de parte, que solo sirven y solo tienen la intención de reforzar un posicionamiento del partido de gobierno, apoyado en este caso por Esquerra Republicana de Catalunya.

Lamento que esta... –y ya finalizo, presidente–, lamento que esta comisión no sea un espacio para enriquecer la información que tenemos y que obtenemos por otros medios. Lamento que no sirva para dar explicaciones a la ciudadanía, y lamento que sea utilizada de una forma instrumental por su Gobierno.

Gracias, presidente.

El president

Moltes gràcies, diputat Cañas. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; diputada Ribera, té vostè la paraula.

Montserrat Ribera i Puig

Moltes gràcies, president. També agrair al conseller, a la senyora Arderiu i al senyor Carreras el fet que hagin vingut aquí avui a comparèixer.

Només dues qüestions abans d'entrar en temàtica. Hi ha un cinisme impressionant en moltes de les asseveracions que han fet alguns dels portaveus dels grups respecte del 10 per cent de retallades, respecte a ajustos, respecte a despeses d'auditoria. Jo no sé si se n'adonen, però realment aquesta és una situació que el Govern actual no ha creat, eh? Això és com si tenim un malalt que té un càncer i resulta que, com que li fem la «quími» i pateix, perquè és evident que la «quími» d'entrada és agressiva..., resulta que representa que l'estem matant. Senyor Boada, vostè ho deia, no?: «fonamentalistes del dèficit», «malaltia que l'han posat vostès», «acarnissament amb els més dèbils». Per favor, no em faci parlar. No em faci parlar perquè realment penso que –realment– és un cinisme absolut parlar d'aquests temes.

I, per una altra banda, agraeixo a Esquerra també, doncs, la seva posició amb la no-desvinculació de la situació de les finances del 2011, tot i que el 2010 és evident que nosaltres demanàvem coses i és evident perquè no coneixíem exactament quina era la magnitud de la tragèdia que ens hem trobat, perquè realment el 24 de novembre, quan les eleccions eren el 28, s'estava dient que se compliria amb el dèficit. La senyora Salgado i el senyor Montilla o Castells ho estaven dient en aquells moments. Escolti, ho ha dit el conseller, diguem-ne, de la despesa del 2010, de cada tres euros gastats només un estava pressupostat; això és una desviació d'un 75 per cent en el pressupost. És gravíssim. I els interessos que s'estan pagant a dia d'avui, en el 2011, diaris, si vostès agafen la xifra que ha donat el conseller, són 4 milions d'euros diaris que s'estan pa-

gant. Facin números. El 2012, 6 milions d'euros; ho va dir també el president Mas en el debat de política general.

Entrant una mica en el que ha sigut, doncs, la compareixença, respecte als pressupostos 2012, que s'ha dit que seran uns pressupostos continuïstes amb el quatre principis d'austeritat, de polítiques socials, de credibilitat i de coresponsabilitat amb l'Estat, el nostre grup hi coincideix. I entenem que aquesta coresponsabilitat és importantíssima, perquè, és clar, disposició addicional tercera, poder gestionar bé els ingressos en matèria laboral, fiscal, econòmica, és bàsic per poder conèixer, tenir més confiança, més creixement, disminuir aquestes incerteses de les quals es parlava. Importantíssim.

Sí que el conseller no ha parlat de la paraula «atur», però jo..., i suposo que tots els grups ho han sentit i totes les persones que són aquí, que ha parlat de sensibilitat per a les pimes i per a l'economia productiva. També ha parlat d'un esforç de formació, en la formació professional i en les universitats i la recerca. Per tant, aquests temes combinats és evident que incrementaran l'activitat econòmica i disminuiran l'atur, els dos màxims problemes que tenim aquí. És evident que hi ha una balança, que hi ha una balança en la qual en una tenim el dèficit de la Generalitat i una altra balança en la qual tenim l'activitat econòmica i, per tant, la creació d'ocupació i que és molt difícil trobar aquest equilibri. Però precisament per això s'està posant el remei per intentar equilibrar-ho. Per tant, crec que sí, que realment, doncs, s'ha parlat del tema, indirectament, de l'atur. A part que ja també ha posat com a mesures que s'havia estat posant en ordre d'un crèdit induït de 2.200 milions d'euros; per tant, crec que tot això ha quedat perfectament cobert.

És veritat, mai s'havia reclamat, en trenta anys, presentar el pressupost abans del 10 d'octubre. Mai. Ni nosaltres, ni quan governava Convergència i Unió, ni quan ha governat el Govern tripartit. «És que» –diuen– «és perquè és un tema electoral.» Escoltin, els ajustos ja es produïen abans de les eleccions municipals, i a Catalunya hi havien 746 o 47 eleccions municipals; a cada municipi de Catalunya es té. Per tant, no és un tema electoral –no és un tema electoral, aquest. Jo diria que l'argument més aviat és al revés, i, per tant, no el girin, eh? És perquè vostès volen que ara presentem el pressupost a corre-cuita i mal fet. És veritat, hi ha dificultat per saber els ingressos.

I el conseller ho ha dit, ha parlat de la premsa. I precisament, miri, l'*Expansión*, el 14 d'octubre del 2011. Sí, d'acord que Galícia i València presentaran els pressupostos –els presentaran o els han presentat. Castella-Lleó, Extremadura, Castella - la Manxa, Balears, tots aquests també són governats pel PP i no presentaran o prorrogaran o no tenen... Perquè diu: «Les autonomies tindran pressupostos ficticis..., por la dejación del Gobierno. Las comunidades autónomas del PP reclaman un Consejo Fiscal y Financiero para conocer la previsión de las transferencias, que suponen el 70 por ciento de sus fondos. Varias regiones propondrán sus presupuestos y otras lo harán a ciegas.» Si el que volen és un pressupost a cegues..., doncs, pensem que no

és la manera. Ja ens hi hem trobat, amb això, ja hem tingut altres pressupostos a cegues, ja ho hem vist, ja sabem que hi ha molta gent que no creu en els ingressos, que els ingressos no són importants. Home, i tant que són importants, perquè després ens trobem amb el que ens trobem, amb aquests dèficits que després no hi ha manera de poder-los solucionar.

Necessitem una fotografia real de l'estat dels ingressos i no volem exposar-nos que se'ns pugui tenir poca credibilitat i rebaixar més el nostre deute. I que si hem de vendre els nostres bons, tal com hem de fer, que aquests bons es puguin comprar amb tota credibilitat, tot i que hi hagi algun diputat per aquí que assegura que és millor no comprar-los; doncs, deu ser perquè s'estima potser poc el país, si ja hem dit que aplaudíem, tant abans com ara, no?, el fet d'haver fet els bons quan no hi han altres alternatives.

Respecte al que fa a l'informe econòmic financer, dir que, bé, a nosaltres no ens sembla malament que aquesta auditoria s'hagi fet privadament, perquè entenem que això multiplica la credibilitat del Govern, i sí que la credibilitat és importantíssima, i més quan es detecten quatre punts molt importants, com són una despesa molt superior als ingressos que hi havien, quan hi ha un volum important de despeses pendents d'aplicar en el pressupost –que després també tindrem una proposta de resolució en aquest sentit–, un ritme d'endeutament insostenible i una quantitat elevada de compromisos de pagament a molt llarg termini –fins al segle xxii, alguns. Per tant, això té conseqüències.

I a part que es dona una contradicció. Es dona una contradicció en el fet que els partits progressistes apellen –apellen– tant al sector públic que deixen l'Administració després en mans privades, en mans de gent privada, de persones i financeres. No entenem què està passant; és ben bé una mica el món al revés, no? Però el que sí que està clar és que s'ha de trencar aquesta espiral de creixement dels interessos del deute, perquè és evident que el país això no pot aguantar-ho.

Respecte al Pla de reequilibri econòmic i financer, doncs, bé, sí que és veritat que aquest pla no ha incorporat els 1.450 milions d'euros del Fons de competitivitat i que no ha estat aprovat, però tampoc ha estat rebutjat pel Consell de Política Fiscal i Financera. És evident que si aquests 1.400 milions d'euros del Fons de competitivitat que s'havien pagat fins ara..., en comptes d'un dèficit del 2,6 seria un dèficit de l'1,3; per tant, estaríem complint amb els objectius que ens demana l'Estat. Per tant, transparència, credibilitat i confiança.

I el conseller ha parlat d'esforç de reducció del dèficit. Clar, al principi era d'un 2,4 a l'1,3 i es feia un esforç de reducció de l'1,1, però és que resulta que després es va parlar d'un dèficit d'un 3,8 i una previsió del 2,6, amb la qual cosa, segons aquest informe del Pla de reequilibri econòmic i financer, estem fent un esforç d'1,2 per cent. Vol dir que és molt més important. I si ens agafem al de l'auditoria, ens n'anem del 4,2 menys el 2,6, que és la previsió..., és un esforç d'un 1,6 per cent, un esforç importantíssim. Per tant, pensem que estem en la línia correcta.

Respecte a les mesures que s'estan fent i a les accions, pensem que el fet de crèdits i avals a les empreses és importantíssim; això sí que ajuda. Perquè el principal problema que han tingut les empreses durant aquest temps ha sigut la falta de disponibilitat creditícia, ja sigui per fer noves inversions o per problemes de liquiditat. Injectar aquests 2.200 milions penso que ha set un encert. És evident que probablement l'Administració no pot cobrir-ho tot i, per tant, també haurem d'esperar que les entitats financeres aquí vagin obrint una mica més l'aixeta, no?

Disminuir el dèficit amb el tema de credibilitat i la Llei d'estabilitat pressupostària, que preveu, doncs, en el 2018 aquest 0,14 de dèficit. També s'ha parlat, doncs, de prioritzar la despesa social. El pressupost de l'any 2011 és un 70 per cent, quan el del 2010 era un 67 per cent. Això és prioritzar; amb les quantitats que sigui, però això és prioritzar. Els bons; haver de fer, doncs, tota aquesta emissió de bons per finançar-ho. Tot això és el que s'està fent. I la coresponsabilitat pensem que és bàsica i molt important.

A nosaltres, conseller, sí que també ens ha agradat que es parlés de la balança fiscal. El que veiem és que això es manté al llarg del temps més o menys amb aquests percentatges. El saldo de dèficit fiscal: entre un 8,3 el 2005; 8,4 el 2009; veiem que aquesta és una tendència. Per tant, això és important i pensem que això ens fa pensar que necessitem un nou model de finançament, precisament per poder evitar aquests dèficits i poder fer tota la despesa social que creiem que és necessària.

Nosaltres només demanaríem..., i pensant, doncs, en algunes informacions a la premsa, sembla que l'any 2012 podríem entrar en una petita recessió –o més recessió–, però esperem que no sigui així. Sabem que en aquesta Llei d'estabilitat financera la previsió de dèficit és el 2012 d'un 1,3, el 2013 d'un 1,1, el 2014 d'un 1, i així fins a arribar, doncs, a aquest 0,14. Si mantenint evidentment les prioritats en polítiques socials, poguéssim..., arribés un moment, doncs, que això funcionés i comencéssim a anar millor i es pogués produir més estalvi en aquest sentit, es podria avançar en aquesta estabilitat pressupostària? I quins avantatges podria tenir això per a la nostra economia, si poguéssim reduir encara més, diguéssim, aquests dèficits que estaran previstos d'aquí al 2018?

I, per altra banda, conseller, també el pressupost del 2011 va tindre una disminució, una disminució al voltant del 10 per cent, però crec que s'ha explicat per activa i per passiva que no ha sigut mai lineal aquesta disminució, però sembla que hi ha gent o partits polítics als quals no els queda clar. I, per tant, jo agrairia que expliqués una miqueta més, si hi ha temps, que realment no ha sigut –i crec que també ho ha comentat en la seva intervenció–, doncs, una disminució lineal, sinó que ha sigut una disminució prioritzant alguns departaments i sobretot les polítiques socials.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Govern, i per contestar a totes les preguntes i intervencions que li han fet, té vostè la paraula, conseller, per un màxim de trenta minuts.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. No sé si les podré contestar totes o si fins i tot m'hi aclariré, però ho intentaré, eh?

Començarem per ordre. A veure, el Grup Socialista. Bé, un tema que ha sortit diverses vegades, que si n'he presentat quatre en una... A veure, aclarim-nos. Vostès han estat d'acord que se'n presentessin quatre en una. Jo ho he preguntat; aquest tema és un tema que es discuteix a la comissió. Si vostès haguessin decidit que jo vingués quatre vegades, jo hauria vingut quatre vegades. Després, jo estic disposat a venir cada dia si fa falta, eh? Si vostès m'aguanten, jo els aguantó a vostès perfectament, eh?, perquè m'ho passo molt bé. I, a més, crec que és útil. I, per tant, endavant, tot el que vulguin. Si en volen fer una de sencera sobre atur en fem una de sencera sobre atur. Però, ho repeteixo, aquí s'ha consultat si..., a mi m'ha semblat que, ja que el temps les havia envellit, potser ho podríem fer avui i potser vostès ho preferirien, tenir-me un dia aquí, una mica intens, en comptes de quatre dies. Però, escolti, no fa falta, eh?, si vostès em volen tenir quatre dies i m'aguanten, jo encantat, quan vulguin.

Jo vull fer constar que el tema del dèficit fiscal és un encàrrec específic del Parlament amb una moció separada del tema del pacte fiscal, en la qual es demana al Departament d'Economia i Coneixement que faci una certa tasca, i és per això que ho presento des del Departament d'Economia i Coneixement. Evidentment que això interactua amb la comissió del pacte fiscal, etcètera, però no m'estic saltant el circuit que corresponia, perquè, ho repeteixo, és un encàrrec específic al departament, on històricament hi ha hagut una expertesa en aquest tema. I evidentment els càlculs que s'han fet i que s'estan fent estan fets pels mateixos equips que han treballat en els diferents models de finançament en els anys anteriors.

He esmentat el Pla de xoc per a l'ocupació; suposo que hauria pogut dir «pla de xoc contra l'atur», però com que el nom és Pla de xoc per a l'ocupació, he mencionat Pla de xoc per a l'ocupació. Estic disposat a parlar del tema tant com faci falta, i he dit moltes vegades i repeteixo aquí que l'atur és el problema més important que tenim. El que passa, que el meu departament té una responsabilitat gran en el tema del pressupost i aquestes, a més a més, han sigut les qüestions que vostès han preguntat; per tant, he parlat del tema que ens ocupa cada dia, però el tema més important de tots és el de l'atur. I cal esperar que el proper Govern de l'Estat, sigui del color que sigui, sigui més efectiu que l'últim Govern a atacar aquest problema, que és el més important de tots i on a ningú se li escapa que el marc normatiu, cent per cent en mans del Govern central, és l'aspecte decisiu.

Sobre l'auditoria, home, és una mica fàcil això que si un s'ha gastat i l'altre no s'ha gastat, i, per tant, una crítica fàcil mereix una resposta fàcil. És a dir, felicitacions. És veritat, vostès van ser molt austers en el tema de l'auditoria i tant de bo haguessin continuat amb set anys més d'austeritat, eh? No van seguir el seu propi exemple.

Sobre la data, etcètera, prenc nota de tots els llinars que ens ha marcat de quan pot arribar, etcètera. Els tenim en compte i li asseguro que, bé, ho tindrem en compte i que els pressupostos es presentaran quan es puguin presentar, eh? I la prioritat número u és presentar uns bons pressupostos, que es puguin discutir d'una manera sensata i amb la màxima racionalitat possible. Aquesta repeteixo que serà la prioritat.

Ens ha retret que no hàgim aconseguit aprovar el Pla de reequilibri i estalvi i fins i tot ha insinuat –no ho ha dit– que això ens ha costat diners. Jo crec que no ens ha costat diners; en tot cas, sí que estic segur que ens n'estalviarà molts, perquè el que no hem fet és mentir. I jo li asseguro que el més fàcil era mentir, el més fàcil era firmar un tros de paper que a baix digués «1,3». I potser si haguéssim firmat un tros de paper que a baix deia «1,3», doncs, hauríem tingut la vida una mica més fàcil. No crec que haguéssim tingut el crèdit més barat, perquè, a pesar dels nostres defectes, les agències de ràting, els bancs, etcètera, no són «tontos» i saben veure perfectament aquestes coses. Però sí que és cert que ens ha portat molts maldecaps, però repeteixo, com ja he dit, que confio que haver dit la veritat sobre el que podíem i el que no podíem fer, no haver fet el paperot, és quelcom que confio que tingui la seva recompensa, perquè, ja ho dic, el més fàcil era signar un tros de paper que digués «1,3» a sota, i no ho hem volgut fer.

Bé, passo al Partit Popular. La mateixa observació sobre les compareixences. Totes les vegades que vulgui aquí em tindrà. Jo no em cansaré; segurament vostè es cansarà abans, és a dir..., però jo no em cansaré, eh? Si cal dedicar una sessió només a l'economia, encantat.

Vostè em fa preguntes molt precises. Per exemple, si es complirà el 2,6. Bé, estem en el mes número ics; ja li he dit que les indicacions són que estem en el bon camí. L'any evidentment no s'ha acabat. I evidentment, aquest és un tema difícil, complex i on hi han molts que hi estan treballant en contra, eh?, i estan en les millors cases, inclosa la seva. Però nosaltres continuarem persistint i treballant dur per poder complir el pressupost del 2011 i, ho repeteixo, estem en el bon camí. Però una mica d'ajut i de suport s'agrairia.

Ens demana també coses molt precises, concrecions; vostè ha mencionat la paraula «concret». I aquí m'ho posa fàcil, eh?, perquè aquí el que em toca dir-li és que fem un canvi: el dia que el senyor Rajoy digui coses concretes, al dia següent em reclama a mi que li digui coses concretes, eh? M'ho diu. Però..., en part perquè les coses que jo puc fer, que nosaltres podem fer, també depenen..., poden dependre –poden dependre– de les coses concretes que vostès anunciïn.

Que el senyor Chumillas..., en fi, amb l'auditoria haig d'estar-hi d'acord. Jo crec que cada any pot ser una mica excessiu; després de tot també tenim una intervenció.

Sobre els rànquings, quines mesures específiques. Els rànquings, les certificacions, en aquests moments estan sotmesos al que se'n diria «una enorme correlació sistèmica» sobre la qual tenim poques possibilitats d'actuar. Em temo que incorreria en contradicció si digués: «No faci cas al rànquing», i a continuació li digués: «Però l'última vegada a nosaltres ens han baixat menys que a d'altres.» Però, en fi, realment hi ha molt soroll amb això dels rànquings i jo crec que el que hem de fer és ser seriosos i això..., doncs, confiar que això acabi tenint un efecte positiu. He de, també, dir que les auditories han treballat mà a mà per a la intervenció i, per tant, la intervenció és plenament conscient de totes les recomanacions i punts que ha pogut fer l'auditoria.

Senyor Boada, a mi em sembla que no l'he entès bé. Oï que m'ha dit que vostè m'estava reclamant això perquè hi havia eleccions? (Pausa.) M'ha dit això, oi? Jo he entès això. (Veus de fons.) No, no, jo li he entès el que realment era, no el que vostè estava dient, eh? El que li sortia, el que la seva cara deia és que m'estava reclamant tot això perquè hi han eleccions, eh? Però potser no l'he entès bé, eh?

«Fonamentalistes del dèficit», escolti, vostè..., com més n'hi hagi millor, eh? Això també és un fonamentalisme diferent.

Que el problema és l'atur? Totalment d'acord. I que hi ha un problema de consum intern, també d'acord, però no només de consum intern; hi ha un problema..., hi ha també el problema de les definicions normatives del marc legal del mercat de treball. Més consum intern aniria bé.

I, és clar, el que ens ha d'escoltar...; el que ha d'escoltar la seva posició, amb la qual en abstracte no estic en desacord –no hi estic en desacord complet–, el que l'ha d'escoltar és Alemanya. No em demani que l'escolti jo. Catalunya no té cap poder per fer política keynesiana de cap mena. Cap. Zero –zero. Quan la gent que en el món està dient que cal més estímul, tots aquests que vostè diu, que cal més estímul, tot això no ho estan dirigint òbviament a la Generalitat de Catalunya, ho estan dirigint a la senyora Merkel. I si vol, jo m'hi sumo, jo em sumo també a la petició a la senyora Merkel que cal més estímul. Però, escolti, no ens pensem ara que som la senyora Merkel; ella ho pot fer, nosaltres desafortunadament, ni vostè ni jo, ho podem fer, ni el Govern espanyol ho pot fer. Això ho pot fer la senyora Merkel i no ens fa cas. Escolti, hem d'insistir-hi. En això estem al mateix vaixell, eh? Igual.

Ha dit que no sap si jo he dit que gastem massa en salut. Home, si no ho sap no ho digui, no? Asseguri-se'n, i si troba que jo he dit que gastem massa en salut, digui-m'ho, i si no troba que jo he dit que gastem massa en salut, doncs, li demano que ho retiri. (Remor de veus.)

El president

Diputat –diputat–..., disculpi'm, conseller. Ja sé que és molt incitadora la intervenció del conseller... (rialles), però vostè disposarà d'un torn. Clar, tenen un torn, ara; tenen un torn de cinc minuts i totes aquestes ànsies vostè podrà evacuar-les tranquil·lament. Si és tan amable, diputat... Gràcies.

El conseller d'Economia i Coneixement

Passo al senyor Sergi de los Ríos. Vostè m'ha dit que vostè ha demanat això perquè..., no ho sé, perquè vol més precisions..., m'ha donat unes raons per les quals vostè ens està demanant que presentem el pressupost. Amb tot els respectes, jo dubto que aquestes siguin les raons; jo ho dubto i em puc equivocar i en aquest cas li demano excuses. Però jo crec que el fet que hi ha eleccions el dia 20 també l'ha influït a l'hora de demanar-nos que presentem el pressupost abans del 10 d'octubre. Si no és així, li demano excuses; i si és així, deixem-ho córrer. Però jo crec que això deu haver comptat.

Li agraeixo tot el que ha dit sobre coresponsabilitat, especialment pel que fa al futur. Escolti, deixem el passat –deixem el passat– i pensem en el futur i a veure si entre tots..., això no va només per vostè, però a veure si entre tots aconseguim treure el país del sot en què està.

Ha dit que no hi havia res de nou en l'informe Deloitte. Home, sí; no hi ha informe de la Intervenció General de l'Estat, hi ha un número. La Intervenció General de l'Estat ens diu 4,2, i nosaltres li fem cas i Deloitte li fa cas. A més d'això, hi ha quatre-centes pàgines plenes d'observacions; no tot és una xifra. Per tant, sí que hi ha de nou, i molt.

Ja, per ser *tiquismiquis*, ens ha dit que eren deu mesos i mig. Els he comptat i són nou i mig, i encara podia rebaixar-ho a vuit i mig.

Però, en fi, bé, jo crec que això és tot. Potser m'estic deixant algun tema, eh?, però ja dic, el resum és: mirem cap al futur i vegem com ens en sortim. Jo crec que tots sabem la situació complicada en la qual estem.

Al senyor Cañas no li contestaré perquè no li arribaria encara que em posés a cridar; ho podria intentar, però no..., eh?

I pel que fa a la intervenció de portaveu, deixi'm dir que ha parlat de polítiques d'estímul, de crèdit i d'aval, d'estabilitat. Miri, hi han moltes raons per les quals la política d'estabilitat és necessària; una és perquè no hi ha altra alternativa. Sempre es pot adoptar aquesta actitud, no? Però n'hi ha una altra i de molt important, i és que, posats a fer, a actuar, tindre un quadre fiscal en el qual no depens del dèficit diari, del dèficit anual, és molt alliberador, perquè no et fa dependre de les institucions financeres, no necessites crèdit d'una manera constant, necessites el crèdit normal per a tresoreria, però no necessites crèdit. Això jo crec que tots ho podem apreciar. Ens fa menys dependents de l'exterior, menys dependents de les activitats

i de les institucions financeres, i crec que això és molt important.

També hi ha exemples actualment que demostren, almenys per a un país petit, que les polítiques d'austeritat poden ajudar al creixement; l'exemple és, per exemple, Irlanda. Irlanda ha fet una cura de cavall pel que fa a austeritat, però aquest any està creixent. Evidentment, Irlanda, un país independent, té més marge d'actuació que el que té Catalunya, però, en fi, és un fet. Amb estabilitat fiscal es pateix menys i es pot maniobrar més i, a més a més, acotes la necessitat de pagar més i més per interessos. És que es presta a tota mena d'analogies i a tota mena de paràboles del que ens passa quan, any rere any, els interessos van pujant. Però, ho repeteixo, hi ha una acció clara entre l'estabilitat pressupostària..., que no és el mateix que l'austeritat, eh?, perquè l'estabilitat vol dir que gastes el que ingresses; no diu que hagi d'ingressar poc o que hagi de gastar poc; vol dir que gastes el que ingresses. De fet, podries gastar una miqueta més del que ingresses si hi ha creixement econòmic, eh? Però, bé, no entrem en refinaments de segon ordre.

També em sembla que ha sigut el senyor Boada que ha mencionat el tema dels bons. Jo no he felicitat els que ens compren bons; això em sembla que no correspon..., o m'hauria de felicitar a mi mateix, hauria de felicitar la Generalitat perquè té compradors. Jo no puc felicitar els que ens compren els bons. He dit que els expressava reconeixement, que és una forma d'agraïment. I evidentment això inclou tots els qui van comprar bons la primera vegada, que m'inclouen, eh? I, a més, faig constar que jo mateix vaig publicar un article abans d'estar en el Govern on expressava que pensava comprar bons de la Generalitat perquè em semblava que era una cosa bona a fer, eren segurs i rendibles i estava bé, eh? O sigui que vaig fer alguna crítica, però era sobretot al fet que el Govern anterior no hagués deixat per al Govern següent fer aquesta emissió; és a dir, que no se n'hagués anat abans. Però vaig comprar-ne i reconec tots els que compren bons de la Generalitat, que espero que inclogui a tots vostès –no m'han de dir res.

Efectivament, els ajustos pressupostaris no han estat lineals; això és ben sabut, en particular perquè tocar un tema difícil i no vull evitar-lo. Per exemple, el PIR-MI és una de les partides que no ha baixat en el seu pressupost, ans al contrari, és una partida que ha augmentat. També n'hi ha hagut algunes de recerca que també han augmentat, no globalment, però sí que algunes partides han augmentat. En resum, si es miren partida per partida, hem estat llunyíssim de la linealitat. I això continuarà sent així en els pressupostos del 2012. Aquest exercici que estem fent l'estem fent més ràpid del que fóra ideal. Jo no li diré que això sigui l'ideal. Ho hem de fer a aquest ritme. Ho hem de fer a aquest ritme en part perquè no vam començar fa dos anys, eh?, però l'hem de fer a aquest ritme. I això no és l'ideal, però així i tot, hem de procurar afinar al màxim possible, distingir al màxim possible i evitar linealitats al màxim possible, i és el que estem fent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Ara torna a ser el torn dels grups parlamentaris. Recordin que tenen un límit màxim de temps que demanaria que s'hi ajustessin; van veient vostès com avança la tarda, però naturalment la presidència sempre és flexible sobre aquest punt.

En nom del Grup Parlamentari Socialista, diputada Rocío Martínez-Sampere, té vostè la paraula.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, president. I atès que el conseller s'ha compromès a venir aquí cada dia, seria una irresponsabilitat per part nostra tenir-lo aquí cada dia; vostè té una situació molt complexa per gestionar, però sí que li prenem la paraula, conseller. President, espero que vostè prengui nota que el conseller no dirà que sí, sinó que donarà disponibilitats reals a la seva agenda per venir a explicar-se aquí més sovint dels temes que li demanem i quan ja no, aquests temes, han quedat desfasats per l'agenda. En prenem nota, conseller, li prenem la paraula; estem ben segurs que la complirà.

Jo tinc una temptació que és començar contestant certes coses que ha dit la senyora Ribera. Perquè, és clar, dir que, per exemple, no?, els pressupostos amb les eleccions municipals..., no sé si se'n recordarà que els van presentar justament després de les eleccions municipals, també pel mateix, per no ensenyar les seves cartes. Deia, no?, aquesta paradoxa: «No, és que a nosaltres ens importen tant els ingressos que no presentarem els pressupostos de 2012», quan som l'únic país del món que ha retallat els ingressos en un moment així. O després diu: «És que presentàvem propostes a l'oposició que demanaven gastar més, gastar més, gastar més», i les que eren retallar, tipus el retall de sous que va fer el Govern catalanista d'esquerres no hi van votar a favor «perquè no sabíem la situació». Doncs, home, no es devien llegir els papers, ni els oficials que publicava la conselleria, eh?, de tots els rendiments, ni els diaris, perquè la situació econòmica era igualment complicada i la responsabilitat que van tenir vostès va ser absolutament zero. En tot cas, jo m'estendria amb la senyora Ribera, però la meva obligació és intentar respondre-li al conseller.

Jo deixo de banda, conseller, una paradoxa molt gran que es dona des que vostès governen, i és que governen els nacionalistes i parlem més que mai de Madrid –més que mai. Sempre ens hem de referir per tot i en tot a Madrid. I, en canvi, no ens referim gens a Europa, que segurament el que està passant avui és molt més important per al nostre futur col·lectiu, del que parlem en aquesta cambra, del que vostè ens transmet com a conseller d'Economia, com a horitzó col·lectiu del nostre país.

Però si deixem això de banda, que segurament és el tema més important, vostè de les meves preguntes m'ha donat la sensació que en responia molt poques, i en alguns casos que potser no ens havíem acabat d'entendre. Jo de les balances fiscals..., no trobarà mai una

citació en el Partit Socialista, el català i l'espanyol, hi hagi votat en contra. De fet, les balances fiscals es publicaran gràcies als nostres vots. L'únic que li hem demanat, conseller, és que si vostè ve aquí a explicar-ho, ens doni, si us plau, els papers per poder contrastar la informació que ens està donant, perquè aquí està avui ple de teletips sobre aquest tema i nosaltres no sabem si creure'ns-els, si respondre, i veure simplement els números. Simplement li hem demanat això, no li hem demanat res més, no fèiem un judici de valor respecte a les balances fiscals.

El mateix amb l'auditoria de Deloitte. Diu: «Vostès van ser molt austers; els felicito.» No, és que jo no demanava que ens felicités, li feia la pregunta a vostè. Vostè creu que ha valgut la pena gastar-se aquests diners? Perquè posar-nos..., estem en el context que estem. Vostès van vendre com una gran notícia..., el conseller Cleries: «Invertirem un milió d'euros per combatre la pobresa.» Gairebé el mateix que ha costat l'informe de l'auditoria de Deloitte. No ho entenem, conseller, no ho entenem. No entenem com es gasta aquests diners per alguna cosa que tindrà quatre-centes pàgines o mil, però que, com ha dit el diputat De los Ríos, de nou, nou, no hi ha gairebé res.

Respecte al pla de reequilibri, jo en prenc nota. En parlarem en el futur. Vostè ha vingut a dir: «Negociar és fer el paperot, no ha costat diners als catalans i veurem els beneficis en termes de la nostra credibilitat.» Dient, per cert, que les agències de ràting no són «tontos». Jo tindrè les meves discrepàncies, però això tampoc és un tema que ens ocupa aquí. En tot cas, com que això ho veurem en el futur, en prenem nota, conseller, i ho analitzarem més endavant.

I respecte als pressupostos, conseller, vostè no ha respost la pregunta. Jo li he fet unes dates perquè són les que marca el Reglament, és a dir, no és que me les hagi inventat jo. Són aquestes. Si hem d'aprovar els pressupostos abans del 31 de desembre vol dir que vostè els ha d'entrar en aquesta cambra aproximadament a l'entorn del 10 de novembre; no hi ha més, són els terminis, és el compromís del president de la Generalitat i entenc, per tant, que serà també el seu compromís, entenc que aquest Govern presentarà els pressupostos al voltant del 10 de novembre. Perquè si vostè vol complir els terminis i la paraula del president, diguem que això sí que és un exercici més formal de comptar terminis. No hi ha més.

I en últim lloc, i ara sí que per acabar, vostè deia –i jo, com pot imaginar, ho comparteixo cent per cent– que el senyor Rajoy no concreta les seves mesures. Però que ho comparteixi no vol dir..., que ell ho pot fer, perquè en aquests moments ell no és el president del Govern d'Espanya i vostè és conseller del Govern de Catalunya i, per tant, el que té l'obligació de concretar i d'explicar-se, conseller, és vostè. I no pot equiparar les obligacions d'un govern amb els ciutadans de Catalunya..., que les estratègies i les obligacions que tenim els grups parlamentaris, que en tenim i moltes. Ho sento molt, perquè el Govern de Catalunya és qui té l'obligació i la responsabilitat de presentar uns pressupostos, perquè afecten la ciutadania i afecten moltes altres de les administracions, com li deia

abans, els ajuntaments, per posar l'exemple més clar. I no fer-ho és una irresponsabilitat. I, per tant, perdoni, vull dir, jo evidentment no li dic aquí vostè quin rol ha d'adoptar, però és que estem parlant amb el Govern del nostre país i volem que el Govern compleixi amb les seves obligacions i amb les seves mínimes responsabilitats.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular; senyor Coto, té vostè la paraula.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ha dit: «Aquí m'ho passo bé; si em volen tenir quatre dies, jo encantat.» Doncs, potser caldria que vingués quatre dies, perquè de les sis preguntes que li he formulat només m'ha contestat a una. Per tant..., i és la quarta vegada que les hi formulo; les hi vaig formular en el Ple del Parlament, en la interpellació, dues vegades, i les hi he formulat avui per tercera vegada. Les hi tornaré a formular per una quarta vegada, a veure si ara sí que és possible que vostè em contesti.

Senyor conseller, vostès van preveure en els seus pressupostos l'any 2011 un creixement econòmic del 0,9 per cent i una taxa d'atur que no superaria en cap cas el 18 per cent de la població activa. Pot confirmar a dia d'avui, 26 d'octubre, que es complirà a final de l'any 2011 la seva previsió de creixement econòmic i atur per a l'any 2011?

Senyor conseller, el senyor president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, en el debat de política general va dir que s'apujarien preus públics i taxes, a més de mantenir els tipus impositius de l'anterior Govern tripartit. Li vaig preguntar llavors, li ho torno a preguntar ara: quines taxes, preus públics pensen pujar i en quina quantitat?

Senyor conseller, li hi he preguntat abans i li ho torno a preguntar a veure si ara sí que és possible disposar de resposta per part seva: indexarà als sous dels treballadors públics l'increment de l'IPC?, o congelarà els sous públics, dels treballadors públics, per al proper any 2012?

Senyor conseller, ja fa setze dies que vostès, segons el que determina la llei i el que va demanar en un mandat polític en una forma de proposta de resolució la majoria del Parlament de Catalunya, en representació del poble de Catalunya..., que vostè havia de presentar els pressupostos el 10 d'octubre. Li torno a fer la mateixa petició des del Grup Parlamentari del Partit Popular: presenti els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, tal com determina la llei –que ja no és possible, però, si us plau, no ho demori més–, igual que ho han fet la Comunitat Autònoma de Galícia o la Comunitat Autònoma de València.

Senyor conseller, també un altre aspecte. A vostè li he preguntat..., per quarta vegada li torno a preguntar: on estaran els nous llocs de treball de les persones atu-

rades? Quins sectors econòmics s'han d'incorporar a l'economia catalana per tornar a disposar d'ocupació?

I miri, vostè, senyor conseller, deia: «El dia que el senyor Rajoy digui coses concretes, jo li diré coses concretes.» Senyor conseller, vostè és membre del Govern de Catalunya, el senyor Rajoy és un diputat d'oposició, potser serà govern o potser no, això ja ho decidiran, afortunadament en democràcia, els ciutadans el proper 20 de novembre. Però qui té la responsabilitat de governar ara mateix és vostè.

I miri, vostès, senyor conseller, si estaven tan en contra o no estan a favor del que s'està fent fins ara des del Govern de l'Estat, no haurien salvat el senyor Zapatero des de l'any 2009 en tot. Li van permetre al senyor Zapatero incrementar el sostre de despesa en 27.000 milions d'euros, endeutar-se fins a les dents, per després acabar donant suport a la major tisorada social de la història, que va significar la congelació de les pensions, la rebaixa dels sous als treballadors públics i l'eliminació del xec nadó, entre d'altres. Per tant, senyor conseller, sigui coherent; si tan en contra està del que està fent el Govern d'Espanya fins ara, el Govern del Partit Socialista, li haurien retirat la confiança, no haurien permès que el seu cap a Madrid, el senyor Duran, hagués estat el salvavides, la crossa del senyor Zapatero en aquests últims dos anys.

Per tant, senyor conseller, li demano que no surti amb evasives, que no posi sobre el debat el senyor Rajoy. Estem al Parlament de Catalunya i estem interpel·lant el Govern de Catalunya. I que ens digui quines són les mesures concretes del seu Govern, d'acord amb les seves competències, per tornar a crear llocs de treball a Catalunya. On estan, senyor conseller, els llocs de treball de les persones aturades? On estaran? Quins sectors s'incorporaran a l'economia catalana? Quines mesures pensa prendre perquè l'economia catalana torni al creixement econòmic i a la recuperació econòmica?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Si em permeten només un segon, per fer una consulta al lletrat...

(Pausa.)

Estàvem considerant, senyores i senyors diputats, ho dic per al seu propi govern, eh?, vostès tenen, des del punt de vista de l'ordre, eh?, la possibilitat de fer totes les preguntes i ordenar les qüestions que creguin oportunes respecte a aquest torn. En principi, aquí s'acaba –en principi, aquí s'acaba... (Veus de fons.) S'acaba, naturalment, una vegada hagin intervingut tots els grups, no cal ni dir-ho, eh? Però, aleshores, estaríem avaluant la possibilitat que el conseller pogués contestar a algunes de les qüestions que es plantejaven, amb el benentès que aleshores proporcionalment a cada grup que el conseller contesta, doncs, naturalment vostès tenen el dret, pel mateix temps, a contestar, també, a replicar al conseller. Ho dic perquè la formulació de preguntes obriria resposta per part del conseller i de tots els grups. Ho dic perquè ho sàpi-

guen, només; després organitzin vostès les seves intervencions com creguin oportú, només faltaria.

Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa; diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Molt breument, senyor conseller, vostè diu que es diverteix molt quan ve aquí; és possible que vostè es pugui divertir, més que res suposo que es deu divertir perquè no ens diu gaire res, no?, i suposo que li deu ser, per a vostè, aquí, ara, amb la tensió que deu tenir en el departament per poder fer els pressupostos..., deu ser com una cosa..., un descans important per a vostè, cosa que no diu res a favor seu, des d'un punt de vista de parlamentari i des d'un punt de vista de donar les màximes explicacions a aquest Parlament, no?

Però, darrere aquesta persona que és vostè i que fa bromes i que té ocurrències i que és simpàtic i que fins i tot en alguns moments, doncs, ens fa riure, darrere això, que és molt respectable, hi ha unes decisions polítiques, hi ha una ideologia política, que vostè desenvolupa en el Govern de la Generalitat i que afecta els ciutadans d'aquest país. Vostè ens deia: «Les polítiques d'austeritat s'han de fer perquè hi ha un marc macroeconòmic que ens diu quins són els percentatges de dèficit a què s'ha d'arribar a nivell estatal i a nivell nacional.» Però, en canvi, és vostè qui decideix com s'arriba a aquests nivells, és el seu Govern qui ho decideix.

I el seu Govern pot decidir retallar en benestar, en alguns casos de manera lineal, o pot vostè fer una política d'ingressos; fins i tot podria fer una política de no eliminar..., fins i tot li vàrem proposar que tornés a recuperar el tram que el Govern anterior va adequar de l'impost de successions. Això és una decisió política; què hi té a veure amb el dèficit? En tot cas, té alguna cosa a veure amb el fet que el podríem reduir a partir d'augmentar els ingressos. Per què sempre vostè teòricament està parlant dels ingressos, però en canvi no fa cap política per augmentar els ingressos a la hisenda catalana? Aquesta és una decisió política. Ho fia tot al mercat. I, en tot cas, darrere aquesta bonhomia hi ha una ideologia que jo he dit que fa patir la gent i que fa patir els ciutadans, no perquè no hi hagi cap més remei, sinó perquè vostès ho han decidit políticament, que aquesta és la seva línia econòmica. N'hi ha d'altres. Aquí nosaltres els les hem explicat, i altres països també les estan portant a terme. I això és el que jo li he volgut explicar.

Perquè no parla vostè..., diu que no ha parlat de l'atur, però vostè ha portat, i el seu Govern, a l'atur quantitat de servidors públics. L'altre dia sortia una dada que cada dia acomiaden cinc persones des que van entrar al Govern, del sector públic, dividint, eh?, sumant i dividint. Però com volen fomentar o potenciar l'economia i el consum intern d'aquest país si, a més a més, vostès són persones que es dediquen a acomiadar bona part o part del sector públic? Hi ha dues maneres. Vostè ens podrà donar les lliçons tan divertides com ho cregui convenient, però, en tot cas, la realitat

és aquesta. I per això m'he permès de posar l'exemple entre un metge medieval i un metge modern, que busca altres maneres per tal de curar, en aquest cas, el país, a través, doncs, d'altres sistemes. Això és el que li volia dir.

I, en tot cas, dir-li només una cosa: el pressupost de la Generalitat sempre s'ha entrat –excepte quan hi hagi pròrroques pressupostàries per eleccions– el 30 d'octubre; segur que el senyor Fernández Teixidó se'n recorda. Sempre, sempre el 30 d'octubre; era un costum –era un costum. Sí, sí, això del 10 d'octubre va ser una decisió..., bé. El 30 d'octubre. Sempre. Excepte que no hi hagi pròrroga. Però sempre s'ha fet; excepte que no hi hagi pròrroga pressupostària, sempre ha entrat..., tots els governs, eh?, els de Convergència i Unió anterior també –també. El 30 d'octubre. Era una tradició, no estava escrit enlloc, en cap llei, era una tradició que arribava sempre l'últim dia d'octubre. Després podia variar si el dia del Govern es reunia per fer-ho a la tarda, venir aquí, abans amb els paquets i ara amb el llapisset. Bé, en tot cas, està claríssim que si no ho fan és per una decisió política, no pas tècnica, política seva, i, en tot cas, que cada u rebí les conseqüències d'aquesta decisió.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en nom del seu grup parlamentari, el diputat De los Ríos té la paraula; endavant, diputat.

Sergi de los Ríos Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, només li havia adreçat una pregunta –una només–, que era quina evolució estaven tenint els ingressos durant aquests darrers mesos. Només li recordo això. Per la resta de reflexions, amb la intervenció, amb la primera intervenció que hem realitzat, doncs..., ja és el que volfem dir. Per tant, només recordar-li aquesta pregunta concreta.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I és el seu torn parlamentari, diputada Ribera; té vostè la paraula.

Montserrat Ribera i Puig

Bé, només agrair, doncs, al conseller que hagi mostrat la seva disponibilitat per tornar tants cops com sigui necessari.

Comentar que no sé exactament el que he dit a la senyora Martínez-Sempere, però que sí que els ajustos s'estaven aplicant amb les eleccions municipals i, si no, que els ho demanin a molts alcaldes o candidats. I que si fer l'auditoria i trobar-te amb un 4,2 per cent de dèficit respecte al 2 i escaig que hi havia d'haver no és res important, doncs, pensem que no s'ha mirat bé.

I creiem des del nostre grup que només per un tema electoral es demanen els pressupostos abans del

10 d'octubre. I el nostre grup, i concretament..., pensem que el país també, preferiria un pressupost sòlid, sense incerteses, transparent i amb la confirmació de part de l'Estat dels ingressos previstos, que van fer-se amb una previsió de creixement del 2,3 per cent i en el segon semestre ha baixat l'activitat i pensem que les previsions de creixement no es compliran.

Res més. I agrair, doncs, al conseller i als secretaris la seva compareixença. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Tal com anunciàvem, el conseller obre un nou torn, perquè vol donar resposta a algunes de les preguntes o opinions que els diputats han plantejat. I ho farem, atenció..., cada grup parlamentari –estiguin atents– té ara el temps per respondre proporcionalment al que utilitza el conseller, en el ben sentit que si hi ha algun grup parlamentari que no és alludit, naturalment, no té el dret a intervenir, sinó només els alludits. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller d'Economia i Coneixement

Vull fer constar simplement, perquè aquest és el cas..., no estic intentant donar cap missatge, però és important que les coses siguin precises, i és que el president, com vostès poden comprovar, i com em sembla que se sap, es va comprometre a entrar el pressupost abans del 31 del XII; aquest va ser el seu compromís. Per tant, jo ho repeteixo i això no implica cap altra cosa. Però aquest va ser el compromís del president; no hi ha dubtes sobre aquest particular.

Al senyor Boada li diria que, miri, jo estic convençut que qui fa patir la gent és vostè, jo estic convençut que qui té una actitud que paralitza el mercat laboral i que té el 20 per cent de la població a l'atur és el seu fonamentalisme sobre la no-reforma del mercat laboral. Si vostè em diu que nosaltres fem patir la gent, jo li dic a vostè que qui fa patir la gent és vostè.

Les seves preguntes, les del Partit Popular, són tan concretes que no les puc respondre, perquè simplement els pressupostos no estan acabats, no són fets, s'estan discutint, s'estan parlant, s'estan analitzant. Ja està bé fer preguntes concretes, però vostè ja sap que de vegades les preguntes concretes només es poden contestar quan ja són cosa feta i beneïda.

I finalment, pel que fa a Esquerra Republicana, pel que fa als ingressos, van com estava previst. En fi, els ingressos que vénen de l'Estat, aquests són predictibles, excepte que hi ha alguna partida que pot arribar algun moment abans o després, etcètera, i potser hi ha una mica d'incertesa sobre quan arribaran. Però diguem que totes aquestes són predictibles. Les que fan als nostres ingressos, és clar, recordi que no hem sigut molt conservadors, perquè hi ha hagut un col·lapse de l'impost de transmissions patrimonials i perquè també ha baixat molt successions i patrimoni, per acció del Govern anterior i del nostre. Tots som responsables de la caiguda d'aquest. Però el resultat final és que era una projecció bastant conservadora. Per tant,

la recaptació està on hauria d'estar, amb un lleuger superàvit, diguem-ne, més d'allò esperat el primer semestre, compensat per una mica menys d'allò esperat des de juny, cosa segurament esperable. Però, en fi, en aquests moments, final de setembre, estem on s'havia anticipat que estaríem pel que fa als impostos, s'ha dit, propis, que malauradament és una partida relativament petita dels ingressos.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Doncs, ara atenguin; tenen un torn, eh?, que ha d'estar quantificat en els següents segons, si són tan amables. El Partit Socialista té trenta-cinc segons, diputada; el Partit Popular té divuit segons, diputat; Iniciativa té trenta-quatre segons, i Esquerra Republicana de Catalunya té un minut i vint-i-vuit segons.

Diputada Rocío Martínez-Sampere, té vostè la paraula.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

El president va dir que entrarien aquest any i que seria qüestió dels diputats d'aquest Parlament aprovar-los a temps. Si els diputats d'aquest Parlament estan obligats a tenir els terminis que fixa el Reglament, conseller, si interpretem mínimament intel·ligentment les paraules del president, estem on estàvem. Vostè ha d'entrar els pressupostos el 10 de novembre. Ho sento, és així.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Partit Popular; diputat Coto, té temps per divuit segons.

José Antonio Coto Roquet

Per quarta vegada, senyor president, senyor conseller –per quarta vegada–, torna a no contestar-me a les meves preguntes, al Grup Parlamentari del Partit Popular. Espero que algun dia tinguem una cinquena vegada i potser –potser– vostè algun dia es decidirà a contestar el que li demana un grup parlamentari, la tercera força política del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té vostè trenta-quatre segons.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè torna a fer allò que ja li he explicat, torna a sortir, a supurar la seva ideologia neoliberal. El mercat espanyol i català és dels més desregulats. Com s'atreveix aquí a dir que aquesta és una de les causes de la situació de crisi i que la defensa nostra del sector de treballadores i treballadors sigui aquesta? Expliqui que una vegada més actua contra els més desfavorits; expliqui que les

rendes del treball tenen dinou mil euros, una base imposable de dinou mil euros, i les rendes del capital de dotze mil euros; expliqui que el frau fiscal és un 5,5 per cent del PIB; expliqui veritablement qui aporta la pobresa en aquest país, i expliqui veritablement qui li dona suport en aquestes polítiques.

El president

Gràcies, diputat. Els agraeixo molt que s'hagin ajustat al seu temps. Acabem aquestes compareixences... (*Remor de veus.*) No, entenc..., m'havia fet vostè senyal, eh?, diputat De los Ríos, que vostè renunciava... (*El conseller d'Economia i Coneixement intervé sense fer ús del micròfon.*) Faci-ho.

El conseller d'Economia i Coneixement

El 2010, es van presentar el 6 de novembre; 2006, el 9 de novembre; el 2005, el 9 de novembre. I puc continuar, eh?

(*Joan Boada Masoliver demana per parlar.*)

El president

De veritat, se sent molt motivat? (*Pausa.*) Doncs, vinga, té vostè deu segons, diputat, però anem a veure si enllestim aquest tràmit; endavant, diputat.

Joan Boada Masoliver

Vostè creu que és una gran diferència, entre el 30 d'octubre i el 9 de novembre?

El president

Deixem aquí el debat. Moltes gràcies, senyor conseller. Ha estat un plaer tenir-lo aquí, a la comissió. Vostè ha vist que ha estat rebuda amb entusiasme aquesta oferta seva de comparèixer tot sovint al Parlament; ha rebut el vistiplau de tots els grups parlamentaris, que estarem encantats de rebre'ls aquí, a vostè, a la senyora Arderiu, al senyor Carreras i a tots els ajudants. Moltíssimes gràcies, senyor...

El conseller d'Economia i Coneixement

També estaré encantat.

El president

Gràcies.

Tres minuts de descans, abans de reprendre la comissió. O cinc –o cinc. O sigui, encara ens queda una llarga estona, conseller. Cinc minutets i reprenem els treballs de la comissió.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i tres minuts i es reprèn a dos quarts de vuit i dotze minuts.

El president

Recordin que comencem la segona part del treball de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost relativa al 26 d'octubre del 2011.

I anem al punt quart de l'ordre del dia, que, de fet, és una iniciativa presentada pel Grup Parlamentari Popular; resolució sobre la limitació del desplaçament a exercicis posteriors de despeses meritades el 2011 i sobre la correcció de les despeses anteriors imputades a l'exercici 2011. *(Veus de fons.)* Els sembla que passem a la cinquena? *(Veus de fons.)* Bé, si... *(Veus de fons.)* No els l'agafen, no? Bé, si els sembla, en principi –en principi– ho posposem.

Proposta de resolució

sobre les inversions per a la renovació de l'equipament de Comforsa (tram. 250-00061/09)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, i aquesta sí que és per proposar una iniciativa sobre inversions per a la renovació de l'equipament de Comforsa; la presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva defensa té la paraula el diputat Boada. No caldrà que els digui que apreciariem tots molt que les presentacions i les defenses fossin al més concises possible. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, estem parlant d'una empresa, Comforsa, del Ripollès, una empresa pública de la societat Avançsa, especialitzada en la transformació d'acer per a forja i mecanització destinada al sector de l'automoció. Dita aquesta definició, estem parlant d'una empresa importantíssima a nivell mundial –a nivell mundial.

Dir-los que, per exemple, a més a més, ha sigut capaç de superar la crisi que ha patit tot el sector i, a més a més, els puc donar una dada, l'any 2008 va facturar 81 milions d'euros abans que hi hagués el període més fort de la crisi, l'any 2009 en plena crisi va baixar a 35 i ara en aquests moments ha recuperat i esperen acabar a finals d'any amb 84 milions d'euros, més que el que varen aconseguir el 2008, no? Això és un element a tenir en compte que demostra la capacitat de l'empresa, demostra la capacitat dels treballadors i les treballadores que han incrementat la productivitat, ja que, si l'any 2008 tenien 530 treballadors, ara en tenen 430 i facturen més. Vol dir que aquí hi ha un esforç i una implicació importantíssims dels treballadors i treballadores i també del seu comitè d'empresa.

Perquè això continuï cal, evidentment, invertir diners, la maquinària és vella, és antiga, algunes premses –algunes premses– tenen entre vint-i-cinc i quaranta anys d'antiguitat, algunes encara són manuals. I jo els recomano..., si tenen oportunitat d'anar a veure aquesta empresa i veure què significa haver de treballar manualment amb unes temperatures brutals amb unes forges, doncs, de construcció d'aquest tipus de maquinària. Si

no s'inverteix, si no hi ha un pla financer, l'empresa no podrà tirar endavant i és no només que una empresa, doncs, pugui fer fallida, sinó tot una comarca, quatre-cents i escaig treballadors en una comarca com el Ripollès, doncs, és un element important.

Per això insisteixo sobretot –i acabo– que el Govern no tingui temptacions privatitzadores. Privatitzar Comforsa és portar el Ripollès a la ruïna, perquè generalment aquest tipus d'empreses que podrien comprar Comforsa van a buscar quota de mercat i, una vegada tenen la quota de mercat, se'n tornen a l'origen perquè ja han aconseguit el que volien. Per la qual cosa és importantíssim que el Govern de la Generalitat faci aquest pla, s'impliqui per garantir el futur de l'empresa i per garantir també el futur del Ripollès.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Senserrich té la paraula per defensar-la.

Maria Senserrich i Guitart

Moltes gràcies, president. Bé, posicionar-nos que votarem a favor de la proposició, ja que s'ha acceptat l'esmena de modificació per part del grup proponent. I res, només confirmar que Comforsa ja està implementant un pla de millora que incrementarà la capacitat productiva per continuar creixent. I, a banda, la direcció de la companyia sabem que està amb un mandat de dissenyar un pla d'inversions d'acord amb els paràmetres tècnics, de mercats i financers, no? També sabem que la nova direcció, que a finals de juliol es va incorporar a l'empresa, està treballant perquè així sigui. Ara bé, sempre analitzant bé la situació, sabem que les coses no es fan d'avui per demà i, a més, tenint present la situació de la qual provenen, com deia el diputat Boada.

I tan sols dir que hi votarem a favor i esperar que l'empresa, doncs, pugui prosperar i anar a millor.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, en primer lloc, diputat Collboni, té vostè la paraula.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. El nostre grup donarà suport a la proposta de resolució amb l'esmena de Convergència. Pensem que el suport a empreses que tenen viabilitat, i especialment en comarques que són clau des del punt de vista del desenvolupament industrial..., és bo que l'Administració faciliti, com ho ha fet en el passat, la viabilitat d'aquesta empresa. I, per tant, malgrat que nosaltres sempre hem denunciat i continuem denunciant la manca d'una política industrial global per part de l'actual Govern, ens sembla important que es continuï apostant per la viabilitat d'aquesta empresa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular, diputat Coto.

José Antonio Coto Roquet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, cal que una empresa que es dedica a la forja sigui propietat de la Generalitat? Cal que sigui el Govern qui decideixi sobre quan i com s'ha de renovar i invertir sobre la maquinària d'una empresa de forja? L'Administració pública cal que sigui propietària d'una empresa que exporta a més de trenta països? Ha de ser aquesta la funció de la Generalitat de Catalunya? Mentre es retalla en salut, educació i benestar social, la Generalitat ha de mantenir una empresa que es dedica a la transformació d'acer?

Per això entenem que la funció del Parlament de Catalunya no ha de ser fer de consell d'administració d'una empresa, sinó treballar per solucionar els problemes de les persones. No crec que hàgim de convertir el Parlament de Catalunya en el soviets suprem, que era com es deia el Parlament de la Unió Soviètica i on es decidia sobre qualsevol tema, entrant fins i tot en la vida personal de les persones.

Per tots aquests motius, des del Partit Popular de Catalunya votarem contràriament a aquesta proposta, esperant, per una banda, que el consell d'administració d'aquesta empresa faci les seves funcions que té encomanades i, per l'altra, que el Govern de la Generalitat de Catalunya no esperi més i aprimi el sector públic empresarial català per tal de preservar les polítiques socials i afavorir la lliure competència en benefici dels consumidors.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, diputat Coto. Diputat Aragonès, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té vostè la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Doncs sí, senyor Coto, sí, sí, sí, sí, sí, a totes les preguntes. Perquè la Generalitat ha de crear aquesta empresa? No, però quan una empresa com aquesta existeix, que és una peça fonamental de l'estructura econòmica del Ripollès, de la qual depenen desenes i desenes de famílies de la comarca, que al voltant de la comarca hi ha tota una xarxa de proveïdors que fan que aquest sigui un impacte molt més gran, quan aquesta empresa entra en dificultats econòmiques alienes a la capacitat productiva i demostrada la viabilitat d'aquesta empresa, la Generalitat, sí, ha de garantir la seva continuïtat.

I jo el convido a explicar aquestes similituds entre el Ripollès i el soviets del Kazakhstan davant dels treballadors de Comforsa. Crec que aquesta assimilació amb una intervenció puntual de la Generalitat per salvar la viabilitat d'una empresa que és viable, que pot

ser competitiva i que ha de superar aquests problemes financers que no són imputables a la part productiva de l'empresa, no podem, i crec que és una mica de mal gust, assimilar-ho a un soviets suprem que no sé d'on se l'ha tret vostè.

El nostre grup parlamentari votarà a favor de la proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Entenc, senyor Boada, que vostè accepta l'esmena presentada per Convergència i Unió?

Joan Boada Masoliver

Sí –sí–, l'accepto i només amb un petit afegit, que jo també convido el senyor Coto i el seu grup parlamentari perquè vagin a fer aquesta intervenció al Ripollès, davant dels treballadors i treballadores de Comforsa i fins i tot de tota la ciutadania, perquè així veuran veritablement amb qui estan tractant veritablement.

El president

Recordin que estem en el torn de posició de les esmenes i vostès m'han demanat que anéssim a preu fet.

Votem? –amb el seu permís.

Vots a favor d'aquesta iniciativa presentada per Iniciativa per Catalunya? Vots a favor?

Catorze.

Vots en contra?

Dos.

Abstencions?

Cap.

Prospera, doncs, la iniciativa: 14, 2, 0.

Proposta de resolució

sobre la limitació del desplaçament a exercicis posteriors de despeses meritades el 2011 i sobre la correcció de les despeses anteriors imputades a l'exercici 2011 (tram. 250-00044/09)

Ara, senyors diputats del Partit Popular, farem el punt 4, la generositat de tots els grups parlamentaris ens permet, vull que ho tinguin en compte, haver saltat l'ordre del dia perquè vostès puguin fer la proposta número 4. Diputat Coto, té vostè la paraula.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és fonamental que els comptes de la Generalitat de Catalunya reflecteixin la imatge fidel de la situació financera i patrimonial de la Generalitat de Catalunya. Les despeses s'han de registrar en funció del seu meritament i no per un altre criteri.

Per això des del Partit Popular de Catalunya presentem la següent proposta de resolució, en la qual demanem que aquesta pràctica habitual iniciada per l'últim Govern de Convergència i Unió i aplicada i augmentada pels governs tripartits deixi de ser habitual en la comptabilitat de la Generalitat de Catalunya i, per tant, deixi de desplaçar-se despesa d'un any a un altre en funció de criteris no reconeguts per la normativa comptable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat Coto. La diputada Ribera vol presentar en nom de Convergència i Unió la seva esmena, té la paraula per fer-ho.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, senyor president. Ja sabem que la sindicatura així ho recomana i en l'Informe del compte general de l'any 2008 així s'ha dit, però la situació és la que és i moltes vegades s'arrossega despesa d'un any per a l'altre, i creiem que si es limita podrien quedar factures per pagar i l'Administració el que sí que ha de fer és complir amb els seus compromisos i sobretot amb la despesa reconeguda.

També s'ha de tenir en compte que la despesa efectuada a finals d'any sempre pot ser despesa desplaçada, bàsicament per un tema de quan arriben les factures, que moltes vegades és posterior al 31 de desembre.

Estem d'acord que aquesta no és la praxi que s'hauria de fer i, per això, presentem una esmena en què les lleis de pressupostos posteriors es contemplin procediments adequats per tal d'anar absorbint progressivament aquests saldos existents el 31 de desembre. De fet, la Llei d'estabilitat pressupostària que està fent el Govern també ajudarà que això es minori per tal de poder complir aquests objectius fixats, ja que per al 2018 ha de ser del 0,14 i, per tant, s'haurà de gastar simplement el que s'ingressi.

I ens agradaria que s'acceptés l'esmena. Ja sabem que hem de donar una imatge fidel de la situació econòmica, financera i patrimonial en la comptabilitat, però també hem de ser realistes, transparents i formals i pagar a tothom que tingui un obligació reconeguda.

Res més i gràcies.

Simplement un apunt fora del que és..., i és que el senyor Lluís Guinó està substituït pel senyor Francesc Bragulat, que no he pensat de dir-ho al principi.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. N'havíem pres oportuna nota, li agraïm la puntualització, però n'havíem pres oportuna nota. Ara és el torn del Partit Socialista de Catalunya, diputat Sabaté, té vostè la paraula; endavant.

Josep M. Sabaté Guasch

Moltes gràcies. No podem estar més d'acord que els estats comptables reflecteixen d'alguna forma la imatge fidel de la institució a què es refereixen i en la data que es determina, i agraïm també aquesta proposta, a la qual donaríem suport.

Ens hauria agradat que a l'exposició de motius s'hagués fet referència, a més a més, a l'any 2009, que hi va haver també una forta correcció al respecte. Però val a dir que durant tots aquests anys que s'han integrat molts organismes als pressupostos de la Generalitat, se n'han fet molts que estan interactuant al mercat, i, per tant, el mes de desembre existeixen i passen moltes coses que són de difícil reflex dintre del mateix exercici. Al que és la comptabilitat de l'empresa privada tenim les provisions i les previsions, que la comptabilitat pública també en algun dels seus aspectes ho permetria fer, però que és de molt més difícil encaix, per això hi ha la història de les PPI, que a ningú agrada fer, però és molt difícil enganxar un mes de desembre que puguis quadrar, sobretot parlo en referència a termes bàsicament de salut i d'altres tipus de fundacions de recerca, que estan interactuant al mercat i que moltes vegades no tenen una despesa clara i concisa fins a gairebé avançat el mes de gener.

Per tant, ens sentiríem molt còmodes si acceptessin l'esmena de Convergència i Unió, perquè crec que reflecteix millor això, tot i que insisteixo que queda una assignatura pendent per tal de poder regular des de la comptabilitat pública aquesta situació que a la comptabilitat privada està perfectament regulada i no se li escapa a ningú que amb el joc de provisions i previsions ben estructurades i auditades convenientment donaríem perfecta solució a aquesta situació. Però, com que estem perquè la comptabilitat sigui la imatge fidel de la institució a què es refereix, donaríem suport a la iniciativa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn d'Iniciativa per Catalunya Verds. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Aragonès té la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, igualment per anunciar el vot favorable.

El president

Diputat Coto, vostè ha de prendre posició respecte a la presentació de l'esmena de Convergència i Unió.

José Antonio Coto Roquet

Entenent, doncs, que, efectivament, la necessitat que es segueixi el principi de meritament sigui en funció del corrent de béns i serveis i no del criteri de caixa, i entenent que això, doncs, fer-ho de cop comportaria inclús una distorsió respecte d'aquest no-compliment que s'ha anat fent anualment, des del Partit Popular de Catalunya acceptem l'esmena de Convergència i Unió.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara, si els sembla, senyores i senyors diputats, a la votació.

Vots a favor de la iniciativa presentada pel PP amb l'esmena de Convergència i Unió?

Prospera per unanimitat. Som setze diputats, 16 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució
sobre les caixes d'estalvi
(tram. 250-00090/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia. Aquest és el punt sisè i guarda relació també, per la seva temàtica, amb el punt setè. Hi ha algun inconvenient, diputats, que els substanciem conjuntament? Sisè de l'ordre del dia i el punt setè.

Pere Aragonès i Garcia

Si bé guarda relació en la temàtica, els continguts..., hi ha bastantes diferències i crec que potser...

El president

Prefereixen que els tractem separatament? (*Veus de fons.*) El 6 i el 7 els separem, i el 8 i el 9 fem a veure si els podem fer conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, endavant, em sembla perfecte.

Punt sisè, és una iniciativa sobre caixes d'estalvi, presentat per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta resolució es va presentar el mes de febrer i, és clar, han passat, no ho sé, vuit o nou mesos i potser ha perdut una mica d'actualitat, no és que hagi perdut actualitat, sinó que els esdeveniments, doncs, l'han desbordada.

Però, de totes maneres, hi ha dos o tres elements que jo voldria mantenir i, si és possible, doncs, que puguin avançar, no? Sobretot tenint en compte que les caixes d'estalvi són institucions molt arrelades al país i una part important del seu sistema financer i que, a més a

més, acompleixen una funció no només de promoció de l'estalvi, sinó també d'obra social, no?

Tota aquesta situació..., en aquells moments femem una descripció del que podria passar, ara ja ha passat, no? Les caixes d'estalvi quasi ja no existeixen aquí, a Catalunya, estan totes sota bancs o estan fusionades o nacionalitzades ara a través del FROB, no queda absolutament res com no sigui «la Caixa» –«la Caixa» o CaixaBank–, que és l'única que queda en aquests moments. Tot aquell estol de caixes que hi havia, doncs, han desaparegut totes, fusionades, nacionalitzades, amb la varietat que vostès vulguin, no?

A més a més, sobretot Unnim i Catalunya Banc, amb un 100 per cent i amb un 90 per cent amb diners del FROB, amb diner públic, doncs, estan en una situació difícil. És important pel que significa per la pèrdua de llocs de treball, volia insistir que aquest també és un element que a vegades es passa de puntetes, però aquest és un element, però l'altre també és que podem perdre bona part del que significava l'obra social, no?

Llavors, què fem nosaltres en aquesta proposta de resolució? En primer punt, que és el que fa referència a instar el Govern de la Generalitat que faci tot un seguit d'actuacions en aquest sentit... Jo crec que el Govern de la Generalitat en té competències parcials i que, evidentment, aquestes competències les ha d'utilitzar al màxim per tal d'evitar aquesta situació. A mi em dona la sensació que no s'ha fet prou. Però, és clar, aquesta és una sensació que reconec que no puc donar amb dades molt concretes, però sí que ja han sortit estudis, ja han sortit economistes que han dit que potser havien d'haver fet una promissió molt més forta. Però, en tot cas, la realitat és aquesta, la crisi ha portat aquesta situació, però evidentment qui sembla recull.

Tampoc voldria deixar de banda que això ha set una qüestió que ha vingut de fora i no han tingut cap més remei, sinó que també la política financera i d'inversió de les caixes ha estat nefasta, nefasta participant en el *boom* immobiliari, participant en la bombolla immobiliària i, quan se n'ha anat en orris tota aquesta bombolla, evidentment, ells han perdut una quantitat d'actius importantíssima i ens ha portat aquesta situació, que a última hora qui n'ha sortit perjudicat, evidentment, són els ciutadans d'aquest país, l'empresa privada que no ha pogut gaudir del crèdit necessari per refer-se, no? Aquest seria el primer punt.

I l'altre era, home, nosaltres, què proposaríem, què faríem? Precisament instar el Govern de l'Estat..., això ja ha estat aprovat, ja ha estat aprovat el decret, ja ha estat validat en el Congrés, però en tot cas volem deixar constància de quins són els elements que per nosaltres són importants, no? Proposem que els beneficis de les caixes intervingudes siguin repartits a les obres socials. De fet, el FROB és un accionista públic i l'Estat hauria de vetllar per la continuïtat d'aquesta obra social, i aquest és un element també a tenir en compte.

I tot un seguit de qüestions relacionades també amb aquest fet que siguin nacionalitzades i que siguin públiques ara aquestes caixes amb els dos criteris –i acabo– bàsics que són, sobretot, mantenir l'obra social,

mantenir la seva activitat i alhora també fer que els treballadors i treballadores d'aquestes caixes no pateixen les conseqüències d'aquesta política desastrosa –desastrosa– inversora d'aquestes caixes de Catalunya i de la resta de l'Estat, evidentment.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han unes esmenes presentades per Convergència i Unió. El diputat Llop, en nom del seu grup parlamentari, té la paraula. Endavant, diputat.

Josep Maria Llop i Rigol

Sí, moltes gràcies. Bàsicament per comentar, abans de passar al nostre posicionament, un conjunt de coses que jo crec que afecten una mica aquesta proposta, no?

Hi ha part de l'exposició de motius que nosaltres, evidentment, podem compartir, com la importància que les caixes han tingut i que, doncs, en certa manera, siguin caixes o bancs, tenen. I també el fet que cal treballar en dos sentits, en primer lloc, perquè les competències que Catalunya té en aquesta matèria siguin preservades al màxim i que, per tant, la regulació que es pugui produir i tot el que esdevingui per a la, diguem-ne, defensa de les nostres competències en l'àmbit nacional català s'hi pugui aprofundir al màxim.

També és important que les caixes, siguin caixes o siguin bancs, siguin financerament solvents, és a dir, nosaltres estem en un mercat molt gran, no és només el mercat pròpiament domèstic de Catalunya, i, per tant, la solvència financera és un element fonamental si volem continuar precisament prestant tots els serveis, tots els beneficis socials que les caixes han aportat i que esperem que, sota la regulació que s'escaigui, doncs, puguin continuar prestant.

Per això, en aquest sentit, diria que el nostre posicionament és doble. Per una banda, presentem esmenes al primer punt de la proposta bàsicament en el sentit de defensar les competències que, per altra banda, també es defensen –estan clarament establertes– a l'article 120 de l'Estatut de Catalunya. I, per tant, doncs, en aquest sentit presentaríem esmenes adreçades precisament a la preservació de les competències.

En canvi, la nostra posició seria diferent pel que fa al segon punt d'aquesta proposta, perquè el concepte de *bonus-malus*, en el sentit que les caixes són bones i els bancs són dolents, no respondria a la situació, doncs, que realment s'està produint. Hi ha un procés d'evolució, hi ha un canvi en tots els mercats financers, hi ha un canvi en tota la regulació; i, per tant, hi ha coses que són difícilment acceptables. Per exemple, el fet que es plantegi que s'adquireixi, doncs, sòl i s'adquireixin «vivendes» per..., doncs, com a actius dels bancs i de les caixes, probablement no es correspondria amb una situació d'una bona salut financera.

I, finalment, jo crec que en tot aquest tema hem de ser especialment curosos –ja sé que ho som–, però sobre-

tot curosos de cara a ser molt discrets, a treballar amb una millor gestió, reconèixer que potser hi ha hagut un cert grau de politització globalment i que, per tant, hem de treballar perquè això no es produeixi.

Per tant, diríem, a la primera part de la proposta, en la mesura, doncs, que les esmenes puguin ser acceptades, hi podríem votar a favor. Respecte de la segona part, doncs, no hi podríem pas votar a favor.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya; diputada Martínez-Sampere, té vostè la paraula.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, nosaltres votarem favorablement aquesta proposta, tot i que, com ha explicat el senyor Boada, arriba tard a la comissió. Nosaltres, de fet, en el seu moment plantejarem un debat més general sobre caixes, tenim una compareixença pendent, jo crec que aquí s'han nacionalitzat *de facto* dues caixes importants del nostre país i hi ha hagut poquíssim debat, l'hem de tenir, hem d'aprovar resolucions al respecte en aquell debat.

De moment donem suport a aquesta proposta, però, és a dir, les nostres propostes no es quedaran aquí, sinó que aniran una mica més enllà en el seu moment.

El president

Moltes gràcies, diputada. Senyor Coto, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té vostè la paraula.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el que volen les famílies, les petites i mitjanes empreses, les microempreses, els autònoms i les empreses en general és accedir al crèdit, és poder accedir a una hipoteca, és no haver de fer fallida per falta de liquiditat, és poder invertir. A un agent productiu o família el que li interessa és accedir al crèdit, independentment de si l'entitat és d'aquí o d'allà, evidentment, millor si són catalanes, però el més important és que les famílies i els agents productius puguin accedir al crèdit.

En l'exposició de motius, vostès, Iniciativa Verds, diuen que l'Administració pública ha de plantejar un procés d'adquisició d'actius immobiliaris que permeti sanejar bancs i caixes. Com ho pensen finançar, tot això, senyor Boada, amb més impostos potser? O sigui, volen pujar impostos per donar-ho als bancs, perquè no tinguin pèrdues en els seus actius immobiliaris. Sorprenent, el gir de cent vuitanta graus que ha fet Iniciativa Verds proposant, sorprenentment, que s'apugin impostos per eixugar les pèrdues immobiliàries de bancs i caixes.

Doncs, miri, el Partit Popular li diem «no», preferim que s'acabi amb l'atomització de bancs i caixes, preferim operacions d'absorció i fusió abans de destinar més diners a eixugar les pèrdues immobiliàries de

bancs i caixes. Els diners dels impostos estan per fer polítiques socials, per millorar el nostre sistema sanitari i educatiu i no per crear un sistema bancari centralitzat, una espècie de Gosbank, que era com es deia el banc central de la Unió Soviètica.

I el que és més important, els estalviadors el que volen és que els seus diners, que els seus ingressos, que els seus estalvis estiguin ben gestionats, que no estiguin en perill, i això no s'aconsegueix posant polítics al capdavant de les entitats financeres, sinó posant persones solvents i preparades, que no juguin amb els dipòsits de la gent, que no facin el que van fer vostès quan van governar Catalunya, és a dir, estirar més el braç que la màniga.

Per tot això, votarem en contra dels punts 2.b, 2.b.2, 2.b.4, 2.b.6 i ens abstindrem en la resta de punts.

El president

Diputat Aragonès, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té vostè la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, president. Bé, nosaltres donarem suport a la proposta de resolució, però també volem fer avinent que, pel transcurs del temps, el procés de reordenació bancària té una velocitat molt més alta que multiplica la tramitació parlamentària. I, per tant, hi han alguns aspectes que probablement ara és impossible de tirar enrere, com, per exemple, aquesta consideració de no fer avançar Basilea III dos anys, i, a més, perquè pel que sembla la Unió Europea optarà per uns requisits de recapitalització que el que faran serà incrementar el de Basilea III per avui mateix, no?

Per tant, més enllà d'això i més enllà que retirar el Pla de reforçament del sistema financer, doncs, com que ja està en marxa és complicat, però estem d'acord amb l'esperit de la proposta, en el sentit que és important mantenir el sistema de caixes i que, en cas que s'hi hagi d'intervenir, doncs, aquesta intervenció tingui per objectiu sobretot el retorn a la circulació del crèdit per a famílies i petites i mitjanes empreses i el manteniment dels centres de decisió a Catalunya, i, sobre les altres qüestions, ho podrem explicar més detalladament en el següent punt, en la nostra proposta de resolució.

I aquest diputat no es deixa de sorprendre de l'apassionament del Partit Popular per la nova política econòmica, ens agradaria que constés també en el diari de sessions d'aquesta comissió. *(Pausa.)* Nova política econòmica de la Unió Soviètica... *(Veus de fons.)* 1919-1923, aproximadament.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Boada, com suggereix procedir?

Joan Boada Masoliver

Sí, jo acceptaria les esmenes que ha plantejat el senyor Llop, perquè no fan..., ajuden, doncs, a la com-

prensió, segur, del que nosaltres volíem plantejar. I només dir-los una qüestió, si em permet, que quan jo he parlat que el sector immobiliari, o sigui, els bancs i caixes, les caixes tenen molts actius sobretot en el parc immobiliari, per la qual cosa estaria bé que aquest parc immobiliari es posés a disposició..., que actués de mitjancer el Govern de la Generalitat per tal que d'aquesta manera tindríem..., no hauríem de construir més, no hauríem d'ocupar més territori i, a través del lloguer d'aquelles persones que podrien fer aquest habitatge social, es podria pagar, evidentment, el preu, doncs, d'aquests habitatges. És una pràctica, entenc, molt social, molt dedicada a les persones que més pateixen i entenc, evidentment, la incomprensió del senyor Coto.

El president

Senyor Boada, vostè ens hauria de dir, perquè és el titular de la proposta, si anem a una votació total, perquè ha acceptat les dues esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i això ens permet una votació total, però hi ha el Grup Parlamentari Popular que presenta diverses alternatives de votació. A vostè això li és indiferent? Perquè apello al sentit pràctic, és a dir, si tots els grups parlamentaris volen donar suport amb les esmenes recollides... És així, senyora Ribera? Entenen el problema? Vegem-ho.

Montserrat Ribera i Puig

Nosaltres demanaríem votació separada del primer punt i del segon punt. Dintre del segon punt, sí que hi ha subapartats, però nosaltres primer punt i segon punt.

El president

Li sembla correcte, senyor Boada? *(Pausa.)* D'acord. Aleshores, si això es vota així, doncs, clar, naturalment tenen vostès dret, senyors del Partit Popular..., l'últim dret és del diputat Boada, que és el proponent, però si es vota d'aquesta manera, doncs, també votarem separadament totes les seves propostes, d'acord? *(Veus de fons.)* Vinga.

Doncs, anem al primer punt. Anem a la votació del primer punt, amb les..., hi ha esmena al primer punt –incorporada per part del senyor Boada– de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Prospera aquest primer punt amb 13 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Ara votem el segon punt. Diputades i diputats, votem el segon punt, eh?

Vots a favor?

Vots en contra?

No pot ser. Tornem-hi. (*Veus de fons.*) Vol dir que hi ha algun diputat... Bé, no passa res –no passa res. I cap abstenció. (*Veus de fons.*)

Tinguin en compte que hi han 5 vots a favor, 10 vots en contra, no prospera.

I ara podem agrupar... Queda clar, eh? Queda clar com procedim respecte al segon punt.

Proposta de resolució

sobre la nova regulació de les caixes d'estalvi (tram. 250-00123/09)

Passem, senyores i senyors diputats, al punt setè de l'ordre del dia. És una iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya amb la temàtica de la nova regulació de les caixes d'estalvi, i té la paraula, per defensar-la, el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta proposta de resolució la vam presentar el 22 de febrer, per tant, com en l'anterior, han passat..., ha plogut molt des d'aleshores, sobretot sobre les caixes d'estalvi, podríem dir que fins i tot els ha caigut una pedregada a sobre. Malgrat això, creiem que la part resolutiva de la proposta de resolució manté absolutament la seva vigència.

Els darrers mesos s'ha produït un procés de liquidació del sistema de caixes d'estalvi a Catalunya, que conferia, en el sistema financer català, un tret diferenciatiu, en el sentit que hi havien centres de decisió d'entitats financeres molt importants que estaven a Catalunya. En aquest procés de bancarització de les caixes, hem perdut uns quants llençols en aquesta bugada i alguns centres de decisió s'han separat, doncs, ja no estan a Catalunya i, per tant, la influència que pot tenir el fet d'on estan els centres de decisió, en tot cas, ara no serà favorable als interessos de l'economia catalana.

Hem vist com l'Estat actuava favorablement en aquest procés de bancarització, i en un procés de bancarització en què el paper de les comunitats autònomes que tenen unes competències compartides en matèria de caixes d'estalvi –per això nosaltres tenim la pròpia nostra legislació sobre caixes–..., havien quedat apartades, no? I el que havíem vist i ens havia sorprès, des del nostre grup parlamentari, és que el Govern actual de Convergència i Unió, doncs, no tenia una posició activa en aquest sentit i semblava, en certa manera, com si s'amagués, no? Ens deien que això era discreció, i probablement és això, la discreció en aspectes com aquests és necessària, però potser hi havia un excés de discreció, perquè ens hauria agradat que haguessin enviat algun tipus de senyal.

Per això vam presentar aquesta proposta de resolució. Una proposta de resolució que podem dir que hi ha un acord, hi han unes esmenes presentades per part de Convergència i Unió i per part del Grup Socialista en què hem pogut arribar a un acord –i després detallarem en el torn d'acceptació de les esmenes o de pren-

dre posició sobre les esmenes presentades–, però en tot cas té quatre punts.

El primer és que cal que el Govern de la Generalitat tingui una posició activa. Per tant, donem marge, donem marge perquè en el marc de la discreció, però tingui una posició activa per tal que el sistema de caixes d'estalvi, el sistema financer català, torni a la confiança dels mercats financers i s'aconsegueixi, a curt termini, normalitzar de nou l'accés al crèdit, que creiem que és important. I, per tant, plenament vigent.

En segon lloc, creiem que les competències de la Generalitat han de ser defensades i, en tot cas, si no es defensen o si creiem que estan afectades, doncs, utilitzar els mecanismes que tenim a l'abast, i en aquest sentit tenim una esmena al punt 2 de Convergència i Unió que posa nous elements sobre la taula, que després comentarem.

En tercer lloc, el que demanem és que es cobreixi un buit normatiu que existeix actualment pel que fa a les fundacions de caràcter especial en el que estan obligades a convertir-se les caixes d'estalvi quan perden el control, és a dir, quan redueixen més de la meitat de les accions dels bancs als quals han transferit el seu negoci bancari, no? Tenim uns casos, tenim dos casos en què a Catalunya de les tres caixes d'estalvi en tots els processos de fusió que hi havien fins fa poques setmanes..., doncs, tenim dos casos en què s'ha perdut aquest accionariat i, per tant, caldrà aquesta regulació, perquè la regulació actual parla d'unies fundacions de caràcter especial, però no les concreta. I, per tant, entenem que per la importància, pel patrimoni fins i tot de les caixes d'estalvi, que no està afectat pel negoci bancari, entenem que és important que això es reguli.

I, en quart lloc, entenem que hi ha un aspecte fonamental que està molt en perill que és l'obra social de les caixes, i, per tant, cal que aquí també tinguem una actitud activa i que prenguem les actuacions necessàries per garantir la continuïtat de l'obra social de les caixes d'estalvi, que era molt important, molt important també per al món local i que amb els processos de reestructuració i de bancarització està en un risc, doncs, molt latent, no?

Hi han unes esmenes presentades, repeteixo que ens hi hem posat d'acord i després explicarem la concreció d'aquestes transaccions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialista per presentar l'esmena a aquest punt. És la diputada Martínez-Sampere qui pren la paraula? (*Pausa.*) Doncs, endavant, diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, gràcies, president. Efectivament, després de l'explicació que ha fet el senyor Aragonès, jo no m'allargaré. Nosaltres hem presentat una esmena, l'hem transaccionat amb el Grup de Convergència i Unió i amb el Grup d'Esquerra Republicana. Bàsicament el

que venim a dir és: aquí han passat coses greus amb les nostres caixes i el Govern, que, és veritat, ha de ser discret, però ha de també dir la seva, perquè té les competències per fer-ho.

I, per tant, nosaltres hem presentat aquesta esmena i hi votarem a favor en cas que l'escmena, que ja sabem que sí, perquè ha estat transaccionada i signada, sigui acceptada.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputada. És el torn del diputat Llop per defensar les seves esmenes en nom del Convergència i Unió. Diputat, té vostè la paraula.

Josep Maria Llop i Rigol

Bé, també molt breument, dir que en aquesta proposta compartim plenament el punt quart i, per tant, no hi vam presentar cap esmena, perquè efectivament, tal com he dit en el cas de la proposta anterior, compartim plenament la necessitat de preservar al màxim, diguem-ne, el model social que les caixes han ofert i que, doncs, esperem que puguin continuar oferint també.

Dir que hem presentat dues esmenes, una en el punt 1 de la proposta i l'altra al punt 2. Bàsicament adreçades, la primera, a precisament retornar la confiança als mercats perquè el sistema, el que sigui, de caixes i de bancs, realment pugui oferir la major quantitat de crèdit a les famílies i retornar la confiança als mercats financers. I respecte al segon punt, és, acceptant la situació que tenim del decret de febrer d'enguany i la del decret d'agost, de 3 d'agost del 2010, que, per tant, estableixen una situació, una regulació, completament diferent, vetllar precisament perquè es defensin al màxim les competències que Catalunya té en matèria de caixes. També precisament que sigui quin sigui, diguem-ne, el sistema que es deriva d'aquesta regulació es mantinguin el màxim número de centres de decisió a Catalunya, el capital no és exactament apàtrida, i, per tant, la defensa que els centres de decisió estiguin a Catalunya és també una garantia perquè es puguin continuar oferint les prestacions de caràcter social que les caixes han ofert a la ciutadania, als ens locals, a moltes entitats.

I respecte del punt 3, efectivament, amb la voluntat de tenir una actitud efectivament proactiva, hem arribat a una transacció en el sentit que dins el proper trimestre es presentarà per part del Govern de la Generalitat –per tant, hi ha un acord en aquest sentit– una proposta de regulació precisament pel que té a veure amb la regulació de les fundacions de caràcter especial, per tal de veure la forma com, doncs, podem adaptar-nos a aquesta normativa i, per tant, pot regular-se adequadament la situació que s'ha produït a partir del decret de febrer de 2011.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, per la defensa de les seves esmenes. Ara té la paraula el Grup Parlamentari Popular, diputat Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, estava llegint la proposta de resolució i, a mesura que la llegia, jo deia, doncs, que els senyors d'Esquerra Republicana sembla que estan molt al costat d'Iniciativa per Catalunya. I, clar, quan he arribat al final, resulta que estava llegint efectivament la d'Iniciativa per Catalunya. Bé, doncs, que ja hem vist per quins motius no l'hem votat.

Doncs, aquesta, que és una mica més..., com ho diria?, no ho sé, més tranquil·la o més realista, encara ens sembla –encara ens sembla– que no acaba de veure que les caixes s'han jugat el seu futur des de fa molt de temps. No podem tenir una visió romàntica de les caixes del segle XIX, que tant de bo seguissin sent així, però, bé, si han decidit per molts motius convertir-se en bancs i, a més, ho han fet malament, doncs, clar, ara vénen mal dades, i no ens toca seguir perdent allà diners dintre de les caixes.

Hi han diferents punts, podríem dir que en alguns estem més d'acord que en uns altres, però en tot cas farem una posició global d'abstenció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn d'Iniciativa per Catalunya Verds, diputat Boada, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Com que ja he parlat de caixes, doncs, per anunciar el vot favorable.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Diputat Aragonès, per pronunciar-se respecte a les esmenes i l'eventual acceptació, té vostè la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, tenen tots els grups la transacció que hem presentat. Dir que hi ha un error, la transacció afecta el punt 3 i, per tant, tècnicament seria una transacció sobre l'esmena presentada pel Grup Socialista, però que, bé, el debat ha anat que primer ho hem pactat amb Convergència, i, per tant, segurament no ha estat el procediment més lògic. Però, en tot cas, el final és que ens hi hem posat d'acord com a mínim aquests tres grups, i, per tant, no hi ha d'haver problema.

Per tant, la transacció afectaria el punt 3 i, per tant, acceptaríem l'esmena número 1 i la número 2 de Convergència i Unió, que afecten respectivament els punts 1 i 2.

El president

Moltes gràcies, diputat Aragonès.

Passem a la votació, tot tenint en compte que queden acceptades les dues esmenes de Convergència i acceptada i transaccionada la proposta feta pel Partit Socialista i pactada amb Esquerra Republicana i amb Convergència i Unió. I naturalment són els quatre punts en el seu conjunt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Prospera amb 12 vots a favor i 2 abstencions.

Proposta de resolució

sobre el pressupost destinat als equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona (tram. 250-00155/09)

Passem al punt vuitè, que, a suggeriment seu, proposaven que es pogués substanciar amb el punt novè, farem una sola intervenció, malgrat que donarem naturalment la paraula, en primer lloc, als proponents. I concretament per al punt vuitè, amb relació al pressupost destinat a equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona, té la paraula el Grup Parlamentari Socialista. Diputada Martínez-Sampere, endavant.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, president. Aquesta proposta de resolució que hem presentat el Grup Socialista i que també ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és una proposta de resolució d'insistència, deixin-me dir-ho així. Perquè la defensa de certs equipaments importants per a la capital de Catalunya, per a la nostra ciutat, per a Barcelona, equipaments educatius, equipaments sanitaris i equipaments socials –fixem-nos tots del que estem parlant: educatius, sanitaris i socials–, compromesos ja entre la Generalitat i l'ajuntament entre l'any 2005 i 2008, s'han de fer i aquests compromisos s'han de mantenir.

I deia que era d'insistència perquè aquest compromís va ser aprovat per unanimitat en el Ple de l'Ajuntament de Barcelona, unanimitat vol dir tots els regidors del Ple, incloent-hi l'alcalde Trias. I també va ser aprovat pel Ple del Parlament de Catalunya. Tot i així, vostè pot preguntar-ho a qualsevol dels regidors o vostè simplement pot anar per la ciutat i veure-ho, aquests compromisos no s'estan mantenint.

Per tant, nosaltres tornem a entrar aquesta proposta de resolució, d'insistència, de deixar clar el missatge: per què no es compleixen uns compromisos que es poden complir –es poden complir–, perquè estaven previstos, i són importants per a la ciutat de Barcelona, que, com saben tots vostès, és on es concentra la majoria de població de Catalunya.

Com els arguments són tan obvis, són tan clars –jo inclús diria que si el Grup de Convergència i Unió té algun problema amb aquests arguments, simplement el que ha de fer és trucar al nostre alcalde, a l'alcalde

de Barcelona, i els explicarà per què són importants aquests equipaments, aquests compromisos que ell ha pres i per això els deu haver votat–, doncs, jo estic segura que aquesta proposta de resolució que presentem Iniciativa i Socialistes tindrà un suport també unànime d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputada Martínez-Sampere.

Proposta de resolució

sobre el pressupost destinat als equipaments i serveis educatius, sanitaris i socials de Barcelona (tram. 250-00159/09)

Diputat Boada, en nom d'Iniciativa per Catalunya, té vostè la paraula.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Molt breument, fent meves també les paraules de la diputada Rocío Martínez, insistint en un element clau, no?, la necessitat de posar en funcionament els equipaments educatius, sanitaris i socials que ja han estat construïts i que més que res perquè em sembla que ens costarà molt més mantenir-los sense que hi hagi l'activitat necessària, des d'un punt de vista econòmic, que no pas si ja entressin en funcionament.

I no oblidem que la despesa social de no tenir en marxa, doncs, aquests equipaments encara és més alta que no pas l'econòmica, i, en tot cas, és la que a nosaltres ens interessa més. Per la qual cosa em sembla que és obvi que els compromisos, doncs, s'han de complir, i, en aquest cas, els que ha fet el Govern de la Generalitat amb l'Ajuntament de Barcelona amb relació als equipaments educatius, sanitaris i de serveis socials.

El president

Moltes gràcies, diputat. Hi han dues esmenes presentades a cadascun dels punts, són coincidents, diputades i diputats. Diputat Falcó, té vostè una intervenció per a les dues esmenes a cadascun dels punts. Endavant, diputat.

Ferran Falcó i Isern

Bé, en tot cas, com que aquestes esmenes no són acceptades, primer demanar disculpes perquè m'he anat quedant sense veu a mesura que anava avançant la tarda i, per tant, no tindrè totes les facultats vocals per defensar la nostra posició, que serà, simplement, com que no s'han acceptat les esmenes, la de votar en contra d'aquestes dues propostes de resolució.

Partint de la base que la insistència a la qual es referia la diputada socialista no caldria si abans no hi hagués hagut un gran nivell d'inconsistència a l'hora de planificar equipaments fent propostes que, en el temps

que es van fer i en la mesura que es van fer, eren impossibles de dur a terme. I, per tant, un pot fer declaracions polítiques a favor de sí, ho hem d'obrir tot i ho hem de fer tot i hi ha d'haver diners per a tot, però al final ara avui estem discutint o estem proposant que tornem a acordar que en dos mesos, novembre i desembre, fem tot allò que quan ho va planificar el tripartit a Barcelona i el tripartit a la Generalitat no es va complir.

I això em recorda una mica, jo que vinc de Badalona, el que va passar a Badalona, no?, que es va planificar que en tres anys fariem dotze equipaments socials i tots sabíem que era impossible.

I això estic absolutament segur que també ho saben els grups que presenten aquesta proposta de resolució, perquè ells mateixos van incomplir-ho. I ara els ha agafat la premsa –els ha agafat la premsa– perquè mirem de complir allò que ells, quan van tenir l'oportunitat, no podien complir, simplement perquè era molt difícil, simplement perquè es parlen de més de catorze equipaments educatius fets en tres anys i més de cinquanta fets en quatre. I evidentment això té una complexitat administrativa, i no només administrativa, sinó també pressupostària, brutal. (*Remor de veus.*) Tan brutal, que jo crec que al final, amb això, amb aquesta qüestió de...

El president

Diputat –diputat–, un instant. Senyores i senyors diputats... Endavant, diputat.

Ferran Falcó i Isern

Jo crec que amb això dels equipaments a Barcelona ha passat com amb tantes altres coses que va fer el tripartit en el seu moment, que és fer la pilota ben grossa, comprometre despesa i no tenir el finançament per dur-ho a terme. A part de si hi havien problemes administratius, de cessió de terrenys o no, i de disponibilitat de terrenys o no, que això també.

Però, en tot cas, jo voldria fer referència al que s'ha fet del maig fins ara, perquè s'han fet coses. És a dir, aquesta és una proposta de resolució que ve d'una moció que ja va generar un debat agre en el Parlament, pel que he pogut llegir, i que no sé si val la pena que tornem a repetir, sobretot perquè s'estan fent coses. De fet, de juny ençà, s'han obert quatre equipaments dels que estaven previstos des d'un punt de vista del conveni d'equipaments socials: un centre de dia, una residència de gent gran, un equipament d'infància i un equipament de discapacitats. I, quant a escoles, doncs, se n'han fet dues.

Per tant, la insistència és evident que hi ha de ser, però no sé si les declaracions polítiques en aquesta mena de joc de pati de col·legi que consisteix a veure què farà Convergència aquí per poder anar a l'Ajuntament de Barcelona a reblar-li a l'alcalde de Barcelona: «Mira, els teus al Parlament no t'han fet costat.» No sé si tot això val la pena. Perquè hi ha coses que s'estan fent, entre d'altres, redreçar les anteriors, que ja és prou.

Per tant, a mi em sorprèn la premsa que es té des que no s'és al Govern sobretot, em sorprèn aquest joc de pati de col·legi, d'ara a veure què votarem i com que nosaltres hi votarem en contra ja som antibarcelonins i, «vinga, anem-li a fúmer la cavalleria per sobre a l'alcalde de Barcelona». Perquè és evident que som on som perquè es va planificar com es va planificar, i perquè la situació en què ens han deixat el Govern de la Generalitat és la que és. I jo no sé si han estat presents, jo creia que sí, en les intervencions del conseller Mas-Colell, però avui em sembla que no cal o no caldria que els haguéssim de tornar a repetir les dades de deute, les dades de dèficit, més enllà d'aquests plantejaments que jo crec que en molts casos van servir per fer fotografies electorals i grans promeses, però que en el fons tothom deuria saber que fer cinquanta equipaments en tres anys era bàsicament complicat.

Per tant, nosaltres hi votarem en contra, sobretot perquè s'estan fent coses, perquè s'està avançant per mirar de redreçar el que en el seu moment es va comprometre, perquè no hi ha dubte, al marge que avui hi votem en contra, del nostre compromís amb la ciutat de Barcelona i que es compleixin tots els compromisos i els equipaments es posin en marxa al més aviat possible, d'això no n'hi ha cap mena de dubte.

I, en tot cas, el que nosaltres volem i esperem, i estem segurs que serà així –estem absolutament segurs que serà així–, és que l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat faran tots els esforços possibles per anar mirant de posar-se d'acord per fer que aquesta, diguem-ne, posada en marxa d'equipaments socials, educatius i sanitaris, doncs, es faci amb la màxima celeritat possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ja ha vist que la seva veu ha respost magníficament al tràmit parlamentari. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular, senyor Coto, té vostè la paraula.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Falcó, es nota que vostè no és veí de Barcelona. Miri, el que s'està demanant..., llar i residència... (*Veus de fons.*) Ets veí de Barcelona? Ah, és veí de Barcelona, doncs... (*Veus de fons.*) Ja, però no de Barcelona ciutat. Miri, senyor Falcó, el que s'està demanant és el següent: llar i residència Montnegre dedicada a la malaltia mental, acabada el 9 d'abril del 2010, no està en funcionament. S'està demanant CAP Borrell, situat al número 305 del carrer Borrell de l'Eixample, acabat el desembre de 2010, destinat a donar servei a 35.000 persones, no està en funcionament. El que se li està demanant és CAP Nord Horta, situat al districte d'Horta-Guinardó, acabat el setembre 2010, avui acabat, no està donant servei. Se li demana que es posi en funcionament, perquè ja està acabada, l'ampliació de sis dispensaris del CAP Ciutat

Meridiana, acabada el desembre 2010, doncs, bé, avui no està en funcionament.

Per tant, estem demanant una cosa molt coherent que és que aquells... –s'està demanant per part del grup dels proposants, però jo m'hi sumo, perquè el Grup Parlamentari del Partit Popular com a grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona ho demanem–, és que tots aquests equipaments que estan acabats es posin en funcionament, que no es mantinguin més temps en *standby*, que perjudica les persones que ho necessiten, que són les persones que necessiten atenció mèdica i, en alguns casos, atencions de residència. És això, senyor Falcó.

El president

Gràcies, diputat Coto. Senyor Aragonès, si vostè és tan amable, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, moltes gràcies, president. És per anunciar el vot favorable a la proposta. Perquè, sent conscients que algú podia sospitar que aquesta proposta presentada el 2 de març podia tenir alguna relació amb les eleccions municipals que hi havien el 22 de maig, no és menys important l'explicació que ens acaba de fer el diputat del Partit Popular, que no es tracta de noves inversions, sinó simplement d'obrir la porta de moltes inversions que ja s'han fet.

Per tant, donarem suport a la proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Ara, vostè, diputada Martínez-Sampere, i vostè, diputat Boada, poden posicionar-se respecte a les esmenes.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, gràcies, president. Efectivament, nosaltres no acceptarem les esmenes del Grup de Convergència i Unió, perquè sap què passa, senyor Falcó? Jo tinc molt clar què és el que val la pena i l'únic que val la pena és treure el plàstic d'aquests equipaments que estan fets i pagats, treure'ls el plàstic. Li ho ha explicat molt bé el senyor Coto, li ha posat exemples concrets, li ho ha dit també el senyor Aragonès, li ho ha dit també el senyor Boada, li ho dic jo mateixa. Podrien ser menys prepotents i entendre que quan tothom els està dient el mateix potser és que tenim raó?

Vostè ens parlava tota l'estona d'inconsistència, jo no sé si s'estava referint a la inconsistència del senyor alcalde de Barcelona, perdoni. Perquè vostè li diu inconsistència i jo li dic incoherència. A banda i banda de la plaça Sant Jaume, fer coses diferents és simplement incoherent, i això és un valor polític, senyor Falcó, sobre el qual ens podem pronunciar i ens continuarem pronunciant.

El president

Senyor Boada, si vostè vol...

Joan Boada Masoliver

Ràpidament, nosaltres no acceptarem les esmenes de Convergència i Unió, perquè nosaltres fem una aposta clara i decidida per aquests serveis públics per atendre les persones que ho necessiten i sobretot perquè ja hi havia un acord i els acords són per complir-los.

El president

Passem a votar.

Votarem..., si els sembla correcte, primer votem la proposta número 8 i després votem la número 9. (*Veus de fons.*) No, és millor fer-ho d'aquesta manera, ja veuran el perquè.

Vots a favor de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari Socialista?

Set.

Vots en contra?

Set.

Abstencions?

Cap.

Anem ara a la número 9. (*Veus de fons.*) Sí, 7 i 7, però, com que tenim el mateix mecanisme, senyor lletrat, ho expliquem a continuació.

Votem la número 9. El mecanisme és el mateix, ja ho comprovarem, senyores i senyors diputats.

Vots a favor?

Set.

Vots en contra?

Set.

Abstencions?

Zero.

Bé, deia que el mecanisme és el mateix, ho havíem estat comptant aquí amb el lletrat, però això..., que és un empat, aleshores opera el vot ponderat. I, com que opera el vot ponderat, si els càlculs són correctes, això representaria exactament el 54,25 els set diputats de Convergència i Unió; i els socialistes, que en són tres, 21; el Partit Popular, que en són dos, 18; Iniciativa, que n'és un, 10, i Esquerra Republicana que n'és un, 10. Això són 59. Per tant, 59 a 54,25, prospera la iniciativa tant del Grup Parlamentari Socialista com la d'Iniciativa per Catalunya.

Passem, si els sembla, al punt número 10 i, si em permeten, llegeixo un escrit adreçat a la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances, amb data d'avui, que diu textualment el següent, perquè consti en acta a la comissió: «Jordi Cañas Pérez, portavoz adjunto del Subgrupo Parlamentario Ciudadanos, de acuerdo con lo previsto en el Reglamento de la cámara, solicita que la propuesta de resolución» –sobre l'inici d'una inves-

tigació interna a GISA amb el número de tràmit 250-00188/09– «sea pospuesta del orden del día y entre en la próxima Comisión de Economía, Finanzas y Presupuesto.» Firmat pel portaveu adjunt del Subgrup de Ciutadans a data 26 d'octubre del 2011. Per tant, el punt desè queda ajornat per a la propera comissió.

Proposta de resolució

sobre la modificació del Reial decret 775/1997, sobre el règim jurídic d'homologació dels serveis i societats de taxació (tram. 250-00189/09)

I abordem el darrer punt de l'ordre del dia, que és el punt onzè. Aquesta és una iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per defensar-la, té la paraula el diputat Aragonès. Endavant, diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, president. Com, doncs, és un lloc comú en les avaluacions sobre les causes que ens han portat a la crisi, especialment en l'àmbit immobiliari, l'actuació de les societats de taxació, que tenen un paper molt important, ja que determinen el valor del risc que prenen les entitats financeres en els préstecs amb garantia hipotecària, perquè determinen el valor dels immobles que constitueixen garantia del préstec..., aquesta actuació d'aquestes entitats s'ha posat en «entredit» i s'ha, doncs, situat com una de les possibles causes d'una actuació no prou ortodoxa com correspondria a les societats de taxació, a les seves possibles vinculacions amb les entitats financeres que concedien els préstecs, perquè aquestes podien estar interessades en el fet que l'immoble que constitueix garantia d'un préstec hipotecari tinguessin un valor superior o, com a mínim, un valor que flexibilitzés el contracte de préstec amb garantia hipotecària amb el deutor.

Passada la crisi, o en plena crisi més aviat, perdó, ens hem trobat que les noves taxacions d'habitatges que estan sent executats per impagament de les quotes dels préstecs amb garantia hipotecària –les noves taxacions– són molt inferiors a les que s'havien produït quan es van atorgar els préstecs. I aquesta situació el que ha fet és incrementar aquesta sensació d'una actuació no prou responsable per part de les societats de taxació.

Sigui o no això cert, el que és evident és que els actuals criteris per garantir la independència de les societats de taxació respecte, per exemple, a les entitats financeres que estan presents en el Reial decret 775/1997, de 30 de maig, un decret de l'Estat, de règim jurídic d'homologació dels serveis i societats de taxació..., aquest règim d'independència que allà està contingut no és prou correcte o no és suficient, des del nostre punt de vista.

Per això nosaltres el que proposem és que la limitació que en aquests moments hi ha, que és que les societats de taxació no poden taxar un immoble propietat d'un accionista de la mateixa societat que tingui més del 10 per cent, s'incrementi aquesta prevenció incloent-hi

que tampoc poden taxar aquells immobles que són la garantia d'un préstec que presta el seu accionista. És a dir, en aquest cas, si un banc és propietari d'una societat de taxació o té, sigui per via directa o per via indirecta, accions d'una societat de taxació que aquesta societat no pugui taxar els immobles sobre els quals concedeix una hipoteca per garantir la independència.

Per aquesta raó, presentem aquesta proposta de resolució molt concreta, molt precisa, perquè entenem que aquesta és la clau de volta per incrementar la independència de les societats de taxació, que textualment diu la resolució, que esperem que sigui aprovada: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a plantejar davant del Govern de l'Estat la modificació del Reial decret 775/1997, de 30 de maig, de règim jurídic d'homologació dels serveis de societats de taxació, per tal que les entitats de taxació no puguin valorar els immobles que constitueixen garantia de préstecs atorgats pels seus accionistes.»

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn de Convergència i Unió, que ha presentat una esmena. La diputada Jou té la paraula per defensar-la. Endavant, diputada.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, president. Doncs, sí, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar una esmena de modificació al text proposat per Esquerra Republicana que demanava concretament que es plantegés davant del Govern de l'Estat l'oportunitat de revisió del règim d'incompatibilitats de les societats de taxació pel que fa a la garantia d'independència de la seva actuació.

Nosaltres pensem, d'una banda, que el Reial decret 775/1997, de 30 de maig, en el seu article 6, pel que fa referència a les societats de taxació, però també en el seu article 10, quan parla dels serveis de taxació de les entitats de crèdit, ja preveu en els dos casos un règim d'incompatibilitats de manera que s'especifiquen els casos en què no poden intervenir o procedir a taxacions de béns, empreses o patrimonis propietat de persones físiques o jurídiques.

D'altra banda, també cal recordar que la taxació, tot i que és un element molt important a l'hora de constituir un crèdit hipotecari, no és l'únic en el moment de la presa de decisió i del risc que pugui adoptar l'entitat financera en el moment de la seva constitució.

Per tant, a nosaltres ens sembla que la proposta de revisió de la normativa vigent en la línia del que estaria proposant Esquerra Republicana, en cas d'adoptar-se, tampoc constituiria una garantia de la modificació substancial de la praxi d'atorgament o presa de decisions respecte del que serien els crèdits hipotecaris.

També pensem que no es pot establir una relació directa entre la situació actual del mercat hipotecari i el règim de funcionament de les societats de taxació, ni

que aquest sigui tampoc l'origen de la situació actual d'aquest mercat hipotecari.

Sí que pensem, i per aquí anava en la línia de l'esmena, que potser sí que podria ser aconsellable que hi hagués una revisió d'aquest règim d'incompatibilitats, no? Ara, també pensem que això s'hauria de fer per la via del consens polític i també sobretot consultant amb totes les parts implicades.

És per aquest motiu, doncs, que demanem al Grup d'Esquerra Republicana que accepti la nostra esmena, i, si no, en cas contrari, hauríem de votar-hi en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada, per la seva intervenció. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialista, per fixar posició, el senyor Collboni té la paraula. Endavant, diputat.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, president. Breument. Ens sembla oportuna la proposta de resolució que fa el Grup d'Esquerra Republicana, tot i que efectivament les societats de taxació necessitarien una reforma més àmplia, com s'ha vist, fruit de l'experiència de la seva relació amb les entitats financeres i de la contribució que han fet aquestes a la inflació dels preus i a la distorsió del mercat hipotecari que hi ha hagut els darrers anys.

És una part, no és tot, però ens sembla que és adequada, adient i que va a un dels punts essencials del que hauria de ser una reforma més global.

El president

Gràcies, diputat Collboni. A l'hora de fixar posició el Grup Parlamentari Popular, senyor Chumillas, té la paraula.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies. Doncs, a nosaltres, al nostre grup, tot i que l'esperit i el contingut d'aquesta..., o la intenció

d'aquesta proposta ens sembla bé, perquè no es facin malifetes al sector immobiliari, també considerem que està prou regulat, i per això nosaltres ens hi abstindrem.

El president

Diputat Aragonès, vostè ha de posicionar-se respecte a l'acceptació o no de l'esmena de Convergència i Unió. Té la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Sí, bé, hem estat parlant aquests dies amb la diputada Jou, però no podem acceptar aquesta esmena, perquè convertiria la resolució en una proposta molt inconcreta i entenem que perdria valor, la proposta que presentem.

El president

Moltes gràcies, diputat.

Passem, doncs, a la votació.

Vots a favor de la iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya?

Quatre.

Vots en contra?

Set.

Abstencions?

Dues.

No prospera la iniciativa per 4 vots a favor, 7 vots en contra i 2 abstencions.

Senyores i senyors diputats, aquesta ha estat una llarga comissió, els dono les gràcies per la seva atenció i esforç. Moltes gràcies i molt bona nit.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i vuit minuts.